

மூய்கீரை

- சிறுகதைத் தொகுதி -

-மஸீதா
புன்னியாமீன்-

முருகீசர்

- சிறுகதைத் தொகுதி -

-மஸீதா புன்னியாமீன்-

சீந்தனை வட்டம்

‘மூடுதிரை’- சிறுகதைத் தொகுதி

ஆசிரியர் : மஸீதா புன்னியாமீன்

பதிப்பு : 1ம் பதிப்பு - 11.11.2008

வெளியீடு : சிந்தனை வட்டம்.

14 உடத்தலவின்னை மடிகே, உடத்தலவின்னை,
ஸ்ரீலங்கா.

அச்சுப்பதிப்பு : சிந்தனை வட்டம் அச்சீட்டுப் பிரிவு

14 உடத்தலவின்னை மடிகே, உடத்தலவின்னை,
ஸ்ரீலங்கா.

கணனிப் பதிப்பு : எஸ்.எம்.ரமீஸ்தீன்

பக்கங்கள் : 132

விலை : 200/- £ 5.00

ISBN : 978-955-1779-26-9

Moodu Thirai

Subject : Collection of Short Stories

Author : Mazeera Puniyameen.

Printers & Publishers : Cinthanai Vattam

CV Publishers (Pvt) Ltd,

14, Udatalawinna Madige,

Udatalawinna 20802, Sri Lanka.

Edition : 1st Edition 11.11.2008

Language : Tamil

Type Setting : S.M. Rameezdeen

ISBN : 978-955-1779-26-9

Pages : 132

Price : 200/- £ 5.00

© Mazeera Puniyameen, 2008

All Rights Reserved. No part of this Documentation may be reproduced or utilised, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the author.

தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம் - ஜேர்மனி
Tamilischer Schriftsteller Verein – Germany

வாழ்த்துரை

கண்டி உடத்தலவின்னையைச் சேர்ந்த சோதரி மஸீதா புன்னியாமீன் தனது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதியை “மூடுதிரை” எனும் பெயரில் வெளியிடுவதில் மகிழ்ச்சியடையும் அதே நேரத்தில், எம்முடைய வாழ்த்துக்களையும் தெரிவித்துக் கொள்கின்றோம்.

“மூடுதிரை”யில் ஒன்பது சிறுகதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. இக்கதைகள் அனைத்திலும் தான் வாழும் சூழலை மையமாகக் கொண்டு யதார்த்தமான கருக்களை எழுத்துருவில் வெளிக்கொணர்ந்திருக்கின்றார். மஸீதா புன்னியாமீன் கவிதைத் துறையினூடாக புலம்பெயர் வாசகர் மத்தியில் நன்கு பரிச்சயமானவர். இவரின் பல கவிதைகள் புலம்பெயர் உலகில் இடம்பெற்றுள்ளன. கவிதைத்துறையில் இவர் புகழ் பெற்றிருப்பது போல, சிறுகதைத் துறையிலும் மிளிர்வார் என்ற நம்பிக்கை எமக்குண்டு.

மஸீதா புன்னியாமீனின் கன்னிச் சிறுகதைத் தொகுதியாக “முடுதிரை” விளங்கிய போதிலும்கூட, இதில் இடம்பெற்றுள்ள அனைத்துச் சிறுகதைகளும் ஆழமிக்கவை. மேலெழுந்த வாரியாக நோக்குமிடத்து சாதாரண கதை போல் தென்பட்டாலும்கூட அவரால் முன்வைக்கப்படும் கருத்துக்களை ஆழமாக சிந்திக்குமிடத்து அவை புலப்படுத்தும் கருத்து சமுதாயத்தின் விழிப்புணர்வுச் சிந்தனைகளை தூண்டவே செய்யும்.

தனது அன்புத் துணைவருடன் இணைந்து சிந்தனை வட்ட வெளியீட்டகத்தின் மூலம் பாரிய இலக்கிய, கல்விச் சேவைகளை புரிந்து வரும் ‘மஸீதா புன்னியாமீன்’ மேலும் மேலும் நல்ல பல இலக்கியப் படைப்புக்களை இலக்கிய உலகிற்கு தர வேண்டுமென கேட்டுக் கொள்ளும் அதே நேரத்தில், அவரது முயற்சிகள் தொடர்ந்தும் வெற்றிபெற நாங்கள் மனதார வாழ்த்துகின்றோம்.

வ.சிவராஜா
க.அருந்தவராஜா
பொ.சிறிஜீவகன்
அ.புவனேந்திரன்

02.11.2008

P.Fach. 120116
59485 Soest,
Germany.
Tel: 02921 343137
E.Mail:
arunthavarajah@gmail.com

பதிப்புரை

சிந்தனைவட்டத்தின் 298^{வது} வெளியீடாக எனது அன்புத் துணைவியார் திருமதி மஸீதா புன்னியாமீனின் முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதியான “முடுதிரை”யை வெளியிடுவது குறித்து மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

சிந்தனைவட்டத்தின் வளர்ச்சிப்படியில் பிரதான பங்காளியான திருமதி மஸீதா புன்னியாமீன் 1977ஆம் ஆண்டிலிருந்து பத்திரிகைகளில் எழுத ஆரம்பித்தார். நூற்றுக்கணக்கான சிறுகதைகளையும், கவிதைகளையும் இவர் எழுதியுள்ளார். இவர் தேசிய ரீதியில் பல போட்டிகளில் பங்கேற்று பரிசில்களை பெற்றுள்ளார். இவரின் பல பெறுமதியான ஆக்கங்கள் 2004 சுனாமியால் அழிந்துவிட்டன.

உண்மையிலேயே இவரின் ஆக்கங்களை ஏற்கனவே நூலுருப்படுத்தக்கூடிய வாய்ப்புகள் இருந்தபோதிலும்கூட நூலுருப்படுத்தாமை காரணமாக ஆரம்ப காலங்களில் பிரசுரமான பல ஆக்கங்களை இயற்கை அனர்த்தத்தால் இழந்துவிட்ட நிகழ்வானது அனைவருக்கும் ஒரு பாடம். வசதிகள், வாய்ப்புகள் கிடைத்தநேரத்தில்கூட அவைகள் நூலுருப்படுத்தப்பட்டிருந்தால் குறைந்தது மஸீதா புன்னியாமீனின் நான்கு சிறுகதைத் தொகுதிகளாவது வெளிவந்திருக்க வேண்டும். எப்படியோ கடந்த காலத்தைப் பற்றி ஆதங்கப்படுவதில் அர்த்தமில்லை. கடந்த காலத் தவறுகளை இனியாவது விடாமலிருக்க வேண்டும் என்ற அடிப்படையிலேயே இச்சிறுகதைத் தொகுதி பதிப்பாகின்றது.

இச்சிறுகதைத் தொகுதியில் மொத்தம் ஒன்பது சிறுகதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. இச்சிறுகதைகள் பலவற்றின் கதைக் கருக்கள் நான் அறிந்த வகையில் கதாசிரியையின் வாழ்வில் சந்தித்த உண்மைகள். ஓரளவு கற்பனைகள் கலக்கப்பட்ட இந்த உண்மைகளை வாழ்வியல் நிதர்சனங்களாக இவர் முன்வைக்கின்றார்.

ஒரு வெளியீட்டாளனாக இச்சிறுகதைகளில் பார்வையைச் செலுத்தாது ஒரு எழுத்தாளன் என்ற வகையில் நோக்குமிடத்து இவரின் கதைகளில் யதார்த்தங்களைக் காண்கின்றேன். கடினமான நடையின்றி, எளியநடையில் தான் எடுத்துக் கொண்ட விடயங்களை வாசகர் முன் வைப்பதில் நூலாசிரியை வெற்றி பெற்றுள்ளார் என்றே தோன்றுகின்றது. சமூகமயமாக்கப்பட்ட இவரின் எழுத்துக்களை ஆரம்ப காலங்களிலிருந்தே நான் படித்திருக்கின்றேன். அன்று முதல் இன்று வரை நூலாசிரியை என் மனைவியாக இருந்த போதிலும் கூட, அவரின் எழுத்தில் நான் குறுக்கிட்டதில்லை. குறிப்பாக ஆலோசனைகளைக் கூட கூறியதில்லை. ஏனெனில், ஒரு எழுத்தாளனின் படைப்புக்கள் என்றும் இயற்கையாகவும், யதார்த்தமாகவும் அமைய வேண்டுமெனில், நிச்சயமாக பூரண சுதந்திரமிக்க தன்மையுடனே அந்த எழுத்துக்களின் பயணம் அமைய வேண்டும் என்பது என்னுடைய நிலைப்பாடு.

எப்படியோ இச்சிறுகதைத் தொகுதி வெளிவருவது குறித்து நான் இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சியடையும் அதேநேரத்தில், இத்தொகுதியின் கனதியை அளவிட வேண்டியது அன்றேல், குறைகளைச் சுட்டிக்காட்ட வேண்டியது வாசக நெஞ்சங்களான தங்கள் பொறுப்பே. சிந்தனைவட்டத்தின் ஏனைய நூல்களுக்கு தரும் ஆதரவினை இந்நூலுக்கும் தருவீர்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்குண்டு.

-கலாபூஷணம் பீ.எம். புன்னியாமீன்-

(முகாமைத்துவப் பணிப்பாளர்)

அணிந்துரை

மஸீதா புன்னியாமீன் மலையகத்தை வசிப்பிடமாகக் கொண்டவர். கணித விஞ்ஞான ஆசிரியையாகக் கற்பித்தற்பணியில் காலூன்றிய இவர், கலையிலக்கியத்துறையிலும் தேர்ச்சி மிக்கவராய்க் கணிக்கப்படுகின்றார்; கௌரவிக்கப்படுகிறார்.

ஆழமான பார்வையும், அறிவுக் கூர்மையும் கொண்ட ஆளுமைமிக்க எழுத்தாளராய், ஆற்றலை அகலப்படுத்திக் கொண்ட மஸீதா புன்னியாமீன், காலி - கட்டுக்கொடைப் பிரதேசத்தில் பிறந்தவர். கல்லூரிப் படிப்பை அங்கேயே முடித்துக் கொண்டு, திருமண பந்தத்தைக் கண்டி மாவட்டத்தில் ஏற்படுத்திக் கொண்டார். இவரது கணவர் கலாபூஷணம் பீ.எம். புன்னியாமீன் ஆற்றிவரும் கலைச்சேவையில் பூரண பங்களிப்பினை இவரும் செய்து வருகின்றார்.

மஸீதா புன்னியாமீன், 80 காலப் பகுதியில் கலைவானில் பிரகாசித்தவர். அக்கால கட்டத்தில் வெளிவந்த தேசியப் பத்திரிகைகளிலும், சஞ்சிகைகளிலும் இவரது ஆக்கங்களைப் பார்த்திருக்கின்றேன்; படித்திருக்கின்றேன்.

இலங்கையிலுள்ள முஸ்லிம் பெண் எழுத்தாளர்களை விரல்விட்டு எண்ணும்போது, முன் வரிசையில் முக வெற்றி லையாக முக தரிசனம் தருபவர் மஸீதா புன்னியாமீன். இவரது கவிதைகளிலும், கதைகளிலும் காத்திரமான கட்டுக்கோப்பிற்கும்; கருத்தாழமிருக்கும். சமுதாயத் தளத்தின் சரிவுகளும், சஞ்சலங்களும் இவரது கதைகளில் பரந்து காணப்படும்.

பெண்ணியத்தைக் கண்ணியமாய் மதிக்கத் தெரியாத காட்டு மிராண்டித்தனம், காடைத்தனம், சமுதாய அடக்கு முறை, ஒடுக்குமுறை ஆகிவற்றிற்குத் தீர்வு காணும் பாங்கில், இவரது கதைப்போக்கு சரிவில்லாமல் வளர்ந்து செல்லும்.

“நாளைய சந்ததியின் இன்றைய சக்தி” என்ற இலச்சிணையோடும், இலட்சியத்தோடும் இடையறாது உழைத்துவரும் “சிந்தனைவட்டத்தின்” 298^{ஆம்} வெளியீடாக மஸீதா புன்னியாமீனின் “மூடுதிரை” எனும் சிறுகதைத் தொகுதி நம் கரங்களில் தவழ்கின்றது.

கலாபூஷணம் பீ.எம். புன்னியாமீனின் தொடரும் கலையிலக்கியப் பயணத்தின் குறிகாட்டியான தரிப்பிடந்தான் இந்த 298^{ஆம்} வெளியீடு. அவரது பயணம் தொடரும்; பயணப் படையல்கள் பலவும் படருமென பெரிதும் எதிர்பார்க்கின்றேன்.

ஆழமாக - ஆத்மார்த்தமாக அறிந்தவர்க்கு அணிந்துரை எழுதும்போது, அறிமுகவுரையும் அடுக்கி வருகின்ற அவதிப்பாட்டை உணர்கின்றேன் நான். தவிர்க்க முடியவில்லை. தவிர்க்கவும் மனமில்லை.

இவரது முதலாவது சிறுகதை “முஸ்லிம்” என்ற சஞ்சிகையிலும், முதற்கவிதை “தினகரன்” வார மஞ்சரியிலும் வெளியாகின. 1990ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்ட “புதிய மொட்டுக்கள்” கவிதைத் தொகுதியிலும் இவரது கவிதைகள் பல இடம்பெற்றுள்ளன. கணித விஞ்ஞான ஆசிரியையாக மட்டுமல்லாமல் தரம் ஐந்து மாணவர்களுக்கான புலமைப் பரிசில் பரீட்சைப்பயிற்சி வகுப்புக்களையும் நாடளாவிய ரீதியில் இவர் நடாத்தி நற்புகழைச் சம்பாதித்துள்ளார். தன் கணவரின் அனுசரணையோடிணைந்து இதுவரை எழுபத்தொன்பது புலமைப்பரிசில் வழிகாட்டி நூல்களையும் வெளியிட்டுள்ளமை இவரது ஆற்றல் விருத்திற்கு மற்றுமோர் அளவுகோலாகும்.

“இரட்டைத் தாயின் கருவிலே ஒற்றைக் குழந்தை”யைப் பிரசவித்து பிரசித்தம் பெற்ற பெண்மகளில் ஒருவர்தான் இவர். ஆம், 2000ஆம் ஆண்டு சிந்தனைவட்டத்தின் 100வது வெளியீடாக, கலைமகள் ஹிதாயா, மஸீதா புன்னியாமீன் ஆகிய இரட்டையரின் கவிதைத் தொகுதியாக, “இரட்டைத் தாயின் ஒற்றைக் குழந்தை” நூல் நம் கரங்களை எட்டியது. பலராலும் அது நயந்து சுவைக்கப்பட்டது. அக்கவிதை நூலைத் தொடர்ந்து “மூடுதிரை” என்னும் சிறுகதைத் தொகுதியையும் இன்று நமக்குத் தந்துள்ளார்.

இந்நூலில் 9 சிறுகதைகள் மாத்திரம் இடம்பெற்றுள்ளன. அவற்றில், “நிலவுக்கொரு மூடுதிரை” என்னும் தலைப்பிலான சிறுகதை, விதவை சமீராவின விசும்பலை, விரக்தியை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது. வாழாவெட்டியாய் வயிற்றுப்பாட்டுக்கு வழி தேடியவாறு வறுமைக் கோட்டுக்குக் கீழ் வாழும் வனிதையரின் வாழ்க்கைச் சவடால்கள் கதைக் கருவாய்ச் சுட்டப்படுகின்றன.

“....அந்திட்டா ஊட்டோட வாசலோட அடங்கியிருக்காம, எங்க போய்த் தொலஞ்சண்டு..... கேட்டன். கண்ட கண்ட கழுதயெல்லாம் ஒண்ட உம்மா எப்படி ஈக்கா என்று சாட கேக்கிறானுவள். வாப்பா இல்லாமப் போனபொறவு நீங்க முந்தி மாதிரி இல்ல... இப்ப....!”

மண்வாசனைச் சொற்களோடு கூடிய இக்கதை, விதவை களுக்கு மறுமணம் அவசியம் என்பதை வலியுறுத்தி நிற்கின்றது.

“கறைகளும் கரைகளும்” என்னும் கதையில் வரும் கதாபாத்திரங்கள் மனதைத் தொடுகின்றன. தளர்ச்சி கண்டு தள்ளாடும் தந்தையைத் தணியாத தாட்சணியத்தோடு தாபரிக்கும் தனயன், அவனது அன்புக்கு அடிமையாகி, அடக்கவொடுக்கமாய் மாமனாரை மதித்து மரியாதை செய்யும் மனைவி - மக்கள் என, படைக்கப்பட்ட கதா பாத்திரங்கள் ஒரு குடும்பத்தில் இருந்தால், அதுவே பெரும் மன நிறைவைத் தரும்.

“நல்லதொரு குடும்பம் பல்கலைக்கழகம்” என்பதற்கு இந்தக் கதை அழுத்தம் கொடுக்கின்றது.

கதாசிரியை மஸீதா புன்னியாமீன், சுனாமிப் பேரலைச் சூறையாடலையும் சொந்த வாழ்வில் கண்டு, சொந்த பந்தங்களை இழந்து சோகித்தவர். அந்த அனுபவத்தின் அவதிப்பாட்டை அவர் “முகவரியில்லா முகம்” என்ற கதையில் வேதனை விசம்பலோடு வெளிப்படுத்தியுள்ளார். காலி மாவட்டக் கட்டுக் கொடைக் கடற்கரை உறவினரைக் காவு கொண்ட உண்மைச் சம்பவத்தை அக்கதையில் நாம் காணலாம். “துருவங்கள்” என்னும் கதையில், இரு வேறு கதாபாத்திரங்கள் கொள்கை ரீதியாக வேறுபட்டு நிற்கின்றன. அளவோடு குழந்தைகளைப் பெற்று, வளமோடு வாழ வேண்டுமென எண்ணும் தாய் ஒரு புறம்.

“இறைவன் தருகிறான். நாங்கள் பெறுகிறோம்....” என்ற வீராப்புடன் வாயாடி அளவுக்கதிகமாகக் குழந்தைகளைப் பெற்று, பேணி வளர்க்க தெரியாத தாய் ஒரு புறம்.

இரு சாராரும் வெவ்வேறு துருவங்கள் என்பதைக் கதாசிரியர் சுட்டியுள்ளார்.

உருவம், உள்ளடக்கம், உத்திமுறை அனைத்தும் ஒவ்வொரு கதையிலும் உள்ளத்தைத் தொடும் அளவுக்கு உயர்ந்து நிற்கின்றன.

மஸீதா புன்னியாமீன் படைத்த சிறுகதைகளில், நீதி, நியாயம், நேர்மை நிறைந்த நியம வாழ்வை நாம் தரிசிக்க முடிகின்றது. “நெருடல்கள்” என்னும் தலைப்பில் அமைந்த கதை வேலைக்கமர்த்தப்பட்ட ஏழைச் சிறுவனைப் பற்றியது. அச்சிறுவன் வீட்டுக்காரியால் ஏச்சுப் பேச்சுக்களால் துன்புறுத்தப்படும்போது, அவளின் மகள், அந்த “எத்தீன்” மீது கழிவிரக் கங்கொண்டு தாயைக் கண்டிக்கின்றாள்; உழைக்கும் வர்க்கத்துக்கு உதவிக் கரம் நீட்டும் உயர்ந்த மனம் படைத்தவளாய் விளங்குகிறாள்.

உழைக்கும் வர்க்கத்தை உதாசீனப்படுத்தாமல், ஒறுத்து நோக்காமல், உயர்வாய் எண்ண வேண்டும்; என்ற உயர்ந்த மனப்பாங்கை “சுகமாகிப் போன சுகை” என்ற கதை மூலம் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார் மஸீதா புன்னியாமீன். கதையில் வரும் கதாபாத்திரமான கபீர் மாஸ்டர், தனது அந்திமகாலத்தில் தனக்குரிய வீடு வாசலை நாகூர்ப் பிச்சை என்ற தனது அடிமைக்கு உரித்துடையதாய் உறுதி முடித்து வைக்கிறார். அவரது மக்கள் தந்தையின் உயர்வான எண்ணத்தை மதித்து, அந்த வேலைக்காரனை உறவுக்காரனாய் அணைத்துக் கொள்கின்றார்கள்.

இவ்வாறு, ஒவ்வொரு கதையும் ஒழுக்க மேம்பாட்டையும், ஒப்ப செப்பமான உயர்ந்த வாழ்க்கைப் போக்கையுமே வலியுறுத்தி நிற்கின்றன. சிறந்த சிறுகதைத் தளத்திற்குச் சோடினை தேவையில்லை; சுற்றி வளைத்துச் செல்லும் சாகசம் தேவையில்லை. சுவைஞனின் சுவைப்புலத்தைச் சுவீகரித்துக் கொள்ளும் சொல்லாட்சி மட்டும் இருந்தாற் போதும்.

இந்த இலாவணியமும், இரசனையும் இழையோடியன - வாய் தோப்பில் மீரான், சுஜாதா முதலானோரின் கதைகளில் அந்த அழகை நான் கண்டு மகிழ்கின்றேன். “கரும்புள்ளிகள்” என்னும் தலைப்பில் அமைந்த கதைக் கரு இதற்கு நிதர்சனமாகும்.

மானிடத் தளம்பல்கள், மனக்குழப்பங்கள், மானிதப் பண்புகள் முதலானவற்றைக் கதாசிரியர்கள் கற்பனையில் படைக்கும்போது கையாளும் உத்தி முறைமை ஆளுக்காள் வேறுபடுவதை நாம் காணலாம்.

கதாபாத்திரக் கூற்றாக வெளிப்படுவன சில. கதாசிரியரின் கூற்றாக வெளிப்படுவன இன்னும் சில. இந்த இருமுகத் தன்மையும் மஸீதா புன்னியாமீன் கதைகளில் வெளிப்படுவதை நாம் காணலாம். சோடை போகாத சுவைத் தன்மை இவரது கதைகளில் நிறைந்துள்ளன.

மஸீதா புன்னியாமீன் “..... ஒற்றைக் குழந்தையைப்”
பிரசவித்த பிற்பாடு கலைத்துறை ஆக்கப்பாடுகளைப் படைப்ப
தில் ஆர்வம் குன்றியிருந்தமையை அண்மைக் காலங்களில்
அவதானிக்கக் கூடியதாயிருந்தது.

- அந்த அசதி நிலையை அவர் அகற்ற வேண்டும்.
அலுப்புச் சலிப்புகளை அப்புறப்படுத்த வேண்டும்.

அவரது ஆற்றல் முக்காட்டுச் சிறைக்குள் மூடுண்டு
போகாமல், முகத்திரைக்குள் முடங்கிவிடாமல் முகதரிசனம்
தர வேண்டுமென முழுமனதாய் வேண்டுகின்றேன்.

- அல்லாஹ் போதுமானவன்.

ரீ. மீராபெய்வை-
(அனலக்தர்)

547, பெண்பாடசாலை வீது,
ஏறாவூர் - 03

என்னுரை

நானும் என் வாழ்க்கைத் துணைவரும்

இலக்கிய தாகத்துக்காய்

வாழ்வுச் சோலையை அமைத்துக் கொண்டவர்கள்.

எனதிலக்கியப் பயணம்

பதியினது இலக்கியத்துக்கு முலாம் போடும்

முகவரியாய் மாறியதாலே.....

நிழலின் அருமை, கரு, நெருடல்கள், அந்தநிலை, அடிவானத்து
ஒளிர்வுகள், யாரோ எவரோ எம்மை ஆள.... என்று
பதியின் படைப்பிலக்கியங்கள்
நீண்டு கொண்டே போயின.

தடங்கள் திசைமாறின. காலத்தின் தேவைக்கேற்ப....

பாட்டெழுதிப் பாரை ஆட்டிய பாலவன் பாரதி கூட

பாடின்றி வாடியதற்குச் சான்றுகள் உள.

சோறு போடும் என்று யாரும் இலக்கியத்தை நாடுவதில்லை.

பொருளாதாரத் தேவைகள்

கால நகர்வில் எம்மையும் அச்சுறுத்த...

திசைமாறினோம்.

கல்விநூல்களாக எமது ‘சிந்தனைவட்டம்’

பிரசவிக்க, பிரசவிக்க, பிரமிக்க வைக்கும் அதிசயமாய்

எங்கள் நூல்கள்
எங்களை ஸ்திரமாக்கின.

ஆரம்ப கட்டத்தில்
என் எழுத்துலகப் பிரவேசத்துக்கு
'தினகரன்' பாலமிட்டது.
என்னுள் துளிர்ந்த தமிழை வளர்க்க
அன்றைய 'சிந்தாமணி' எனக்குக் கைகொடுத்தது.
வானொலியில் எனது படைப்புகள் சில
அடம்பிடித்து அரங்கேறின.

நான் உயர்கல்வி கற்ற கல்லூரியின்
இலக்கிய மன்றங்களும்,
வானொலியின் விவாத அரங்குகளும்,
என் உளக்கருத்துகளை
வெளியுலகம் அறியச் செய்ய உதவின.

கற்கும் காலத்தில்,
பருவத்தே பயிர் செய்வது போல
'தென்றல்' எனும் மகுடத்தில் சஞ்சிகையொன்றை உருவகித்து
என்னை அதற்குப் பத்திராதிபராக்கி
இலக்கிய உலகில்
என்னைக் காலூன்றச் செய்த பெருமை
கல்லூரியின் அந்நாள் அதிபர்
மர்ஹூம் எம்.எஸ்.ஏ. மஜீட் அவர்கள் வசம்தான்.

அக்காலத்தில்
புதுக்கவிதை என்று நான்
'தினகரன்' வாரமஞ்சரிக்கு
அனுப்பிய கவிக்கிறுக்குகளை
ஒன்றுவிடாமல் வாசித்து,
திருத்தம் செய்து, பிரசுரம் செய்து
நல்ல பல ஆலோசனைகளையும் வழங்கிய,
உற்சாகப்படுத்திய

'தினகரன்' ஆசிரியர் பீடத்தின்
- சகோதரர் சித்தீக் காரியப்பர் அவர்களுக்கே
என்றைக்கும் என் இலக்கிய நினைவுகளின்
முதன்மைப் பீடம்

அத்தோடு....
- இனிமை,
- அல்ஜெஸ்ரா,
- அஷ்ஷுரா என
தென்னிலங்கைப் பக்கமிருந்து வீசிய
இலக்கியக் காற்றுகள்
என் சிறுகதைகளைப் பதிவாக்கி என்னைப் பரவசப்படுத்தின.

'முஸ்லிம்' சஞ்சிகை தான்
என் கன்னிச் சிறுகதையைத் தாங்கிவந்தது.
'புனர்வாழ்வு' எனும் அச்சிறுகதைக்கு அடிகோலியவர்
என் மூத்த சகோதரன்.
என் திறமைகள் சிதறுண்டு போகாமல்
காத்த பணி அவருக்குண்டு.
இன்றைய எனது இலக்கியச் செயற்பாடுகளில் பூரிக்க,
அவருக்கும்,
எனது பெற்றோருக்கும் கொடுத்து வையாமை
எனது துர்ப்பாக்கியமே.

திருமணம் செய்து குடும்பம் என்றானவுடன்
என் இலக்கியப் பயணத்தில்
என்னுடன் கூடவே வந்த என் துணைவர் - தந்த உற்சாகம்
மேலும் சில இலக்கியப் படையல்களை
கட்டுரைகளாக,
மரபுக் கவிதைகளாக,
புதுக்கவிதைகளாக,
ஆய்வுகளாக என் மூலம் பிரசவிக்க வைத்தது.

ஆசிரியர் பணியில் ஈடுபட நேர்ந்தபோது...
நேரம் சில நெருக்கடிகளைத் தோற்றுவித்தது.
இலக்கியத்தின் பால் சிந்தனை செல்வது

தூரமாகிப் போய்க் கொண்டிருந்த பொழுதொன்றில்
என் உற்ற நண்பியான
கலைமகள் ஹிதாயாவின்,
இலக்கியத் தொடர்பு எனக்கு மீளக் கிடைத்தது.
அதுவரை என்னுள்
அமைதியாக உறங்கிக் கிடந்த
இலக்கிய உணர்வை தட்டியெழு வைத்த
சிறப்புப் பங்களிப்பு அவருக்கே உரியது.

அதன் பிரதிபலனாக
கலைமகள் ஹிதாயாவும், நானும் இணைந்ததாக
ஒரு புதிய முயற்சியில் இறங்கினோம்.
“இரட்டைத் தாயின் ஒற்றைக் குழந்தை”
2000ம் ஆண்டு
அது ஒரு கவிதைத்தொகுப்பாக
இலக்கியத்துறையில் தவழ்ந்தது.

என் கணவரது இடையறாத பணியாக முகிழ்த்துள்ள
இலங்கை எழுத்தாளர் விபரத்திரட்டு,
இவர்கள் நம்மவர்கள்
என நூல்களின் பல பாகங்கள்...
கல்விசார் அரசியல் நூல்கள்
தரம் 5 புலமைப்பரிசில் பரீட்சைக்கான நூல்கள் என்று
சிந்தனைவட்டம்
நூற்றுக்கணக்கான நூல்களை
வெளியிட்டுக் கொண்டிருக்கும் தருணத்தில்
எனதேயான
தனியான நூலொன்றையும் பிரசுரிக்கலாமே என்று.....
என் துணைவர்
நச்சரித்த வண்ணமே இருந்தார்.
அதன் விளைவாக
கல்வித்துறை சார்ந்த ‘விஞ்ஞான வினாச்சரம்’
எனும் நூலையே
என்னால் வெளிக்கொணரத் தேவைப்பட்டது.

ஓர் இலக்கிய நூலாக என்னால்
எனது நூலொன்றை வெளியிட
முடியாமற் போனமைக்குக் காரணம்
2004ம் ஆண்டின்
‘ஆழிப்பேரலை அனர்த்தம்’
எனதேயான,
நான் பத்திரப்படுத்தி வைத்திருந்த
ஏராளமான பத்திரிகைப் பிரசுரத்துண்டுகளையும்
- விழுங்கிவிட்டிருந்தது - சுனாமி -

எழுத்துலகப் படைப்புகள் பிரசுரமாகிவிடின்
அந்தப் பத்திரிகை சஞ்சிகைகளை
பாதுகாத்து பத்திரப்படுத்துவது - மனதுக்கு இதம்
எனினும்,

அந்தப் பிரசுரப் படைப்புகள்
தொகுப்பாகவேனும்
நூலுருவில் இடம்பெற்றிருந்தால்....
எங்கேனும், யாரேனும், ஒரு பிரதியையேனும்
தம்முடன் வைத்திருந்து -
அதன் நிலைப்புக்கு வித்திட்டிருக்கக்கூடும் என்பது
சுனாமி கற்றுத் தந்த பாடங்களில் ஒன்று

இலக்கியம் சார்ந்த போட்டிகளில் கலந்துகொள்வதென்பது
இளம்பராயத்து வேட்கை எனக்கு.
நல் அனுபவங்களையும், பல பரிசுகளையும்
அது எனக்கு ஈட்டித் தந்துள்ளது.
அந்த வகையில்
- அரச ஊழியர்களுக்கிடையிலான
ஆக்கத்திறன் போட்டி - 2008’
சிறுகதைப் போட்டியில் தேசிய மட்டத்தில்
இரண்டாம் பரிசு எனக்காகக் காத்திருந்தது.

அதற்கும் முதல்.....

அண்மைக்கால எனது சில சிறுகதைகள்
'ஞானம்' சஞ்சிகையிலும்,
'தினக்குரல்' வார இதழிலும்,
மலேசியாவிலிருந்து வெளிவரும் 'வல்லினம்' சஞ்சிகையிலும்,
பிரசுரமாகியமை
தனியானதொரு உத்வேகத்தைத் தந்தது.

'இனியும் நான் மௌனம் காத்தால்
எனக்குள் நானே அழிந்து போகலாம்'
என்ற ஆதங்கத்தின் விளைவுதான் -
'முடுதிரை' என்ற
இந்தச் சிறுகதைத் தொகுதி

இதில் உள்ள எனது சிறுகதைகள் பற்றி
நான் எதுவும் குறிப்பிடுவதற்கு இல்லை.
அவற்றின் காத்திரமும், களங்கமும் வாசகர் கரங்களில்
தட்டிக் கொடுத்தலும்,
தட்டிக்கழித்தலும் வாசகர் உணர்வுகளில்.

கைநழுவிப் போன சில சிறுகதைகளை
இணைக்க முடியாமற் போனமை கவலையே.
இதில் இடம்பெற்றுள்ள எனது கதைப்புலங்கள்,
கதாபாத்திரங்கள்
வாசிப்போரது உள்ளத்து உணர்வுகளின்
வலிகளுக்கான ஒத்தடமாகுமாயின்
அதுவே நான் பெறும் பேறு!

- மஸீதா புன்னியாயீன் -

14 உடத்தலவிண்ணை மடிகே,
உடத்தலவிண்ணை,
ஸ்ரீலங்கா.
2008.11.02

சமர்ப்பணம்

என் பிறப்புக்கும்,
கல்விக்கும்,
உயிர் தந்து
மானுடம் பற்றிய சிந்தனைகளை
என்னுள் விதைத்த
ஆருயிர்ப் பெற்றோர்
மர்ஹும்களான

ஏ. ஆர். எம் ஹம்ஸா,
ஜெஸ்மா ஹம்ஸா

ஆகியோருக்கு....

**இதல்
இடம்பெற்றுள்ள கதைகளை
பிரசுர்த்த ஊடகங்கள்.**

- ◆ தினகரன்
- ◆ சிந்தாமணி
- ◆ நவமணி
- ◆ ஞானம்
- ◆ வல்லினம் (மலேஷியா)
- ◆ தினக்குரல்
- ◆ பிரகாசம்
- ◆ ஹஸனா-மலர்

**இவற்றின்
ஆசிரியர்களுக்கு
என் விசேட நன்றிகள்.**

மூலக்கிரை

சிறுகதைத் தொகுதி

உள்ளே....

01. நிலவுக்கு ஒரு மூடுதிரை!
02. கறைகளும் கரைகளும்
03. முகவரியில்லா முகம்
04. துருவங்கள்
05. நெருடல்கள்
06. நெக்லஸ்
07. கரும்புள்ளி
08. சுமமாகிப் போன சுமைகள்
09. மயக்கத்தில் ஒரு தெளிவு

நிலவுக்கு
ஒரு மூடுதிரை!

பின்னேரத்தின் ஓர் அரைவேக்காட்டுத் தூக்கம், என்ன தான் அலுவல்கள் தலைக்கு மேலிருப்பினும் அந்தக் குட்டித் தூக்கத்தை மட்டும் விட்டுக் கொடுக்க மனம் வரவேவராது பலருக்கு.

தலைக்கு வைத்திருந்த தலையணையை இழுத்துச் சரிசெய்து கொண்டு மறுபக்கம் புரண்டு படுத்தாள் சமீரா. தழுவியும் தழுவாத நிலையில் தூக்கம் அவளைக் கிறங்கடித்துக் கொண்டிருந்தது.

“அனலென்னும் பாலையிலே அன்னை
ஆமினாவின் குலவிளக்காய்
அல்லாவின் அருட்கொடையாய்....
அகிலத்தில் வந்துதித்தார்.....”

ஆறாம் வகுப்பில் பயிலும் மகள் இம்ராவின் கனிவான குரல். நாளையோ, மறுதினமோ அவள் பாடசாலையில் நபி ஜனன தினவிழாவாம். சமீரா தான் பாட்டியற்றி மெட்டெடுத்துக் கொடுத்திருந்தாள்.

இம்ராவுக்கு வாய்த்துள்ள அந்த வசீகரக்குரல் தாய் வழிச் சீதனமென்று தான் சொல்ல வேண்டும். கட்டிலில் படுத்திருந்த சமீராவின் காதுகளில் அந்தக் குரல் புகுந்து இதயத்தை மயிலிறகால் வருடி, அவளை எங்கேயோ அழைத்துச் செல்ல, இதழ்க் கோடியில் மென்முறுவலொன்று கோடு கீறியது.

கற்கும் காலத்தில் சமீராவும் கற்றல் நடவடிக்கைகளுடன் பாடல், பேச்சு என்று புறக்கிருத்தியங்களில் நிறையவே ஈடுபட்டவள். தமிழ்த்தினம், ஆங்கிலத்தினம், சமயத்தினம் என்று அவளது ஆற்றல்கள் புடம் போடப்பட்டன. பாட்டுப் போட்டியென்றால் சமீராவுக்குத் தான் முதலிடம் என்ற நிலை பாடசாலை மட்டத்தில் மட்டுமல்ல, ஊரெல்லாம் விரவியிருந்த பொழுதொன்றில்.....

மாலைநேர வகுப்பு முடிந்து தனிவழியே வந்து கொண்டிருந்தவளை ஆண்குரலொன்று பெயர் சொல்லி அழைத்தது. அந்நாளைய வழக்கப்படி முஸ்லிம் கிராமங்களில் குடும்பங்களிலே காத்திரமான கட்டுக்கோப்பு இருந்தது. இப்போது போல இளவயதுப் பெண்களுடன் ஆண்கள் சுதந்திரமாகக் கருத்துப் பரிமாறிக்கொள்ள முடியாது. பருவ வயது மங்கையருக்கு அது பாரதாரமான குற்றமே என்றிருந்த வேளையில், ஓர் ஆண்குரலால் தன் பெயர் உச்சரிக்கப்படுவதைக் கேட்டு சமீரா திடுக்கிட்டாள். தலையைத் திருப்பிப் பார்க்க, பின்னால் பவாஸ் நின்றிருந்தான்.

“சமீரா... எங்கட ஸ்கூல்லேம் மீலாத்விழா வருது.....”

‘இனி அதற்கென்ன’ என்பது போல அவள் பார்வை இறுகியது.

“நீங்க தான் நல்லாப் பாட்டுப் படிப்பீங்களே.... எனக் கொரு நல்ல பாட்டு தரோணும். நீங்க படிச்ச பாட்டாயிருந்தாலும் சரி.”

இப்பொழுது சமீராவின் படபடப்பு நீங்கி இதயத்தில் தென்றல், என்னவோ ஏதோவென்று பயந்தவளுக்கு “அடப் பூ.. இவ்வளவு தானா” என்றொரு நிம்மதி. அதிகம் பேசிப் பழக்கமில்லாதவள் “சரி நாளைக்கு பாப்பம்” என்றதோடு நடையைக் கட்டினாள்.

அவள் மனக்குதிரை ஏனோ கடிவாளத்தை அறுத்துக் கொள்ளவே துடித்தது. ‘என் குரலுக்கு இத்தனை மவுசா?’ என்றொரு பெருமிதமும் எட்டிப்பார்த்தது. வீட்டுக்குள் நுழைந்தவள் முதல் வேலையாக தனக்கு வெற்றி தேடித்த தந்த ஹிந்தி மெட்டில் அமைந்த இஸ்லாமியப் பாடலொன்றைத் தேர்ந்து முணுமுணுத்துப் பார்த்தாள்.

அடுத்தநாள் அதே மாலை நேரம், பவாஸ் ஆவல் ததும்பும் கண்களுடன் காத்திருந்தான். அவள் நீட்டியதை வாங்கிக் கொண்டு “தேங்ஸ்” என்று கண்களால் மலர்ந்தான். அத்தோடு அந்தச் சம்பவத்தை சமீரா மறந்தே போனாள். ஒருவாரம் கழித்து பவாஸ் மீண்டும் எதிர்ப்பட்டான். அவன் கைகளில் மடிக்கப்பட்ட வெள்ளைக் காகிதம்.

“இந்தாங்க இந்தப் பாட்டு சரியில்ல.....”

சமீராவின் இதயம் கல்பட்ட கண்ணாடியானது. எதுவும் பேசவில்லை. வாங்கிக் கொண்டாள். சிறிது தூரம் நடந்து வந்தவள், எதேச்சையாக அந்தக் காகித மடிப்பைப் பிரித்தாள். ஓராயிரம் மின்னல்கள் ஒரே நேரத்தில் தாக்கியதுபோல் நிலை குலைந்து போனாள். கைகள் நடுங்க, கால்கள் பின்ன, இதயம் வேகமாக அடிக்கத் துவங்கியது.

‘காதல் கடிதம்.... வீட்டுக்குத் தெரிந்தால்....? அழுக்குத் துணியாய்த் துவைத்தே போடுவார்கள்.’

சுற்றுமுற்றும் பார்த்தாள் சமீரா. தன்னையோ, தன் நிலைமையையோ கவனிக்க அங்கு யாருமிருப்பதாகத் தெரி

யவில்லை. என்ன நினைத்தானோ, கடிதத்தைச் சுக்குநூறாகக் கிழித்தாள்.

பச்சைப் புல்லுக்கும் கூட முளைக்க இடம் விடாமல் இருமருங்கிலும் ஆளுயர மதில்கள் எழுப்பப்பட்டிருந்த அந்த ஒழுங்கையின் கருப்புத் தரையில், வெள்ளை முத்துகள் சிதறியது போல காகிதத் துண்டுகள் கோலம் போட்டன. திரும்பியும் பாராமல் விடுவிடென நடந்தாள். கனவிலும் நினைத்திராத சம்பவம்.

அதில் எழுதப்பட்டிருந்த காதல் வரிகளை அவள் ஒரேயொரு முறை தான் வாசித்திருந்தாள்.

ஆனாலும் அதில் இனம்பரியாத ஏதோவொன்று முளையைக் குடைந்துக் குடைந்து எடுத்தது. ஏனோ எகிறித் திணறும் எண்ணங்களை அவளால் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. எந்த வேலையிலும் மனது ஒரு நிலைப்பட மறுத்தது. தூக்கியெறிந்த கடிதத்துக்கள் யாவும் பறந்து வந்து அவள் இதயத்தரை மீது ஒட்டி மறுபிறப்பு எடுத்தனவோ... இல்லை சிப்பிக்குள் விழுந்த மழைத்துளிகளாய் முடிக்கொண்டனவோ... கட்டுக்கடங் காத கட்டிளமைப் பருவம் அவளைத் தோற்கடித்தே விட்டது.

இப்போதெல்லாம் சமீரா மாலை வகுப்புகளைத் தவற விடுவதேயில்லை. வழிபார்த்திருக்கும் பவானின் கண்களுக்குள் இரகசியத்தாது விடுவதற்கென்றே விருப்புடன் வருகிறாள். சந்தடியின்றி ஒரு காதல் சந்தம் அரங்கேறிக் கொண்டிருந்தது.

காலத்தின் நகரவில் காதலொன்றைத் தவிர அனைத்துத் துச்சமாகி விட, படிப்பு கூட மண்ணாங்கட்டியாகிவிட சமீரா சகலரதும் கண்காணிப்புக்குள்ளானாள். சமீரா..... வீட்டுக்கும் விடயம் எட்டிவிட... பத்தாம் வகுப்போடு வீட்டுக்காவலில் வைக்கப்பட்டாள். சொல்லடியும் அடிதடியும் சரமாரியாக இரு குடும்பங்களுக்கிடையேயும் பரிமாறப்பட்டன.

மறைக்க மறைக்கத் தான் ஒரு விடயத்தைத் தெரிந்து கொள்ளும் ஆற்றல் மிகைக்கும். எதிர்க்க எதிர்க்கத்தான் ஒரு விடயத்தில் உத்வேகம் பிறக்கும். யாரும் எதிர்பாராத ஒரு நாளில் வீட்டுக் காவலைத் தகர்த்துக் கொண்டு பவானுடன் சிட்டாகப் பறந்தாள் சமீரா.

“உம்மோ.... வ்.... இங்க பாருங்களே.... நானா தலைக்கி அடிக்கிறான்.” இம்ராவின் அவலக்குரல் கேட்டு திடுக்கிட்டு எழும்பினாள். தலையை இருகைகளாலும் பிடித்துக் கொண்டு அழுது அரற்றிய இம்ராவைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருந்தது.

“என்னடா ஒனக்கு பைத்தியமா புடிச்சிருக்கு..... பாவம் புள்ளோட தலைக்கே அடிக்கிற....” சினந்து கத்தினாள்.

“இந்த ஊட்டுல அவ மட்டுமா படிக்கிற. நானும் தான் கணக்கு செய்ய.... பொம்புள்புள்ளக்கி என்ன பாட்டு.....? பாடுறவாம் எழவுப்பாட்டு இங்க எனக்கு கணக்கெல்லாம் கொழம்புது...”

புறுபுறுத்தபடி தன்னறைக்குள் புகுந்து கதவைப் படா ரென்று அடித்து முடினான் சிரான். கொஞ்ச நாட்களாகவே அவன் இப்படித் தான் எதற்கெடுத்தாலும் எரிச்சல்பட்டுக் கொண்டு, எல்லாவற்றிலும் முரண்பட்டுக்கொண்டு.....

என்ன பிடித்துவிட்டது இவனுக்கு? சமீராவுக்குப் புரிய வில்லை. கணிதப் பிரிவில் உயர்தரம் கற்றுக் கொண்டிருக்கும் அவனுக்கு என்னென்ன மன உளைச்சல்களோ...?

இம்ராவைத் தேற்றி தலையைத்தடவி ஒருவாறு சமாளித்து விட்டாள். மழை கொட்டும் போல வானமும் இருண்டு கிடந்தது. மாலைநேரத் தேநீருக்கும் நேரமாகிவிட்டது. கேத் தலை அடுப்பில் வைத்துவிட்டு சீனிப் போத்தலைப் பார்த்தாள். மூவருக்கும் போதுமான சீனி அதிலிருக்கவில்லை. அங்குமிங்கு துளாவிடையில் நாற்பது ரூபா தேறியது.

முதலாளி ஜெல்லில் நானா வாயெல்லாம் பல்லாக வர வேற்றார்.

“வாம்மா புள்ள.... என்னத்த வேணும்....?”

கேட்ட பொருளை நிறுத்தபடியே அவர் கதை தொடுத்தார்.

“இப்பெல்லாம் ஒனக்கு நல்ல கஷ்டமா இருக்குமே புள்ள...”

“என்ன செய்ய ஜெல்லில் நானா... தலவிதி.... ஒரு மாதிரி இனி சமாளிக்கிற தான்”

“ஒங்கட நானா ‘ஹெல்ப்’ எல்லாம் பண்ணுவாரா?”

“ஓ ஜெல்லில் நானா பாவம் அவரும் புள்ள குட்டிக் காரன். ரெண்டு குடும்பம் காப்பத்திறெண்டா.... இண்டக்கி லேசி வேலயா....? மகனப் படிக்க வைக்கிறதே நானாட செலவுதான்.”

மழை துளித்துளியாக விழுந்து கொண்டிருந்தது. வானம் இருட்டியது. தெரிந்தும் குடையைக் கொண்டு வராததன் மடமையை மனதுக்குள் நொந்து கொண்டாள்.

“இப்ப ஈக்கிற வெலவாசியளப் பார்த்தா புள்ள... புருஷன்மாரு ஈக்கிற பொம்புளயளுக்கே கஷ்டம். நீ புருஷனு மில்லாம எப்பிடி சமாளிக்கிறியோ....?”

முதலாளியின் பச்சாதாபம் வழமையானது தான்... கேட்டுக் கேட்டு அலுத்துப் போனது தான்.

“மழை உரக்குது வெளிய நிக்காம உள்ளுக்கு வா புள்ள”

அந்திமழை அழுதாலும் விடாது போல தூற்றல் அதிகமாகியது. சமீராவும் கடைக்குள்ளே மழைக்கு ஒதுங்கினாள்.

“இந்தா குட்டி ஒனக்கு...” இருபத்தைந்து ரூபா பெறு மதியான “என்னா” சாக்லட் ஒன்று இம்ராவின் கைக்கு வந்தது.

“ஐயோ.... ஜெல்லில் நானா இதுக்குத்தர எங்கிட்டச் சல்லியில்ல.... இம்ரா... அத திருப்பிக் குடுங்கடா....”

“அடச் சின்னப்புள்ள அது... நீ சும்மா இரி... ஒனக்கிட்ட காசி கேட்டனா நான்...?” அதட்டினார் முதலாளி. எச்சிறிகையால் காக்கை விரட்டாதவர் என்று ஊருக்குள் பேரெடுத்த ஜெல்லில் நானா, அண்மைக்காலத்திலிருந்து இம்ராவுக்குக் கொடுத்து வருகின்ற சின்னச்சின்ன அன்பளிப்புகள் இன்று இருபத்தைந்து ரூபா வரை தரமுயர்ந்திருக்கிறது.

“மழை உடாது போல ஜெல்லில் நானா... மகன் “டி” குடிக்கப் பாத்திட்டீப்பான். சீனியத் தாங்க...”

“இந்தா புள்ள.... நீ ஒண்டுக்கும் யோசிக்காத... என்ன மாலும் கொறபாடு என்டா... என்னட்ட வா.. வந்து கேளு.. சல்லியைப் பத்தி யோசிக்காத... நீ மனசு வச்சா.. ராஜத்தி மாதிரி ஒன்ன வெச்சுக்க... என்னப் போல ஆக்கள் இல்லாமயா போவாங்க...? வீட்டுப்பக்கம் கெடச்சா வாறனே...?”

சமீராவின் கையில் சீனிப்பார்சலை வைத்து அழுத்திய படி முதலாளி பூடகமாய்ப் பேசினார். அவள் மறு பேச்சுப் பேசவில்லை. மனது மட்டும் கனத்து வலித்தது. கண்ணுக்கு நிறைவான மனைவி, வளர்ந்த பிள்ளைகள் என்றிருக்கும் இவருக்கு ஏன் இப்படியொரு கீழ்த்தரமான புத்தி?

திருப்பி ஏதாவது பேசியிருந்தால் ஊரெல்லாம் சமீராவைத் தான் சந்தேகக் கண்ணோடு பார்க்கும். ஊர் வழக்கம் அப்படி. சமீராவின் நிலைமையும் அப்படி.

மழையென்ன மழை? இம்ராவையும் இழுத்துக்கொண்டு வீடு நோக்கி நடந்தாள்.

மார்புக்குக் குறுக்கே இரு கைகளையும் கட்டியபடி தலைவாசல் நிலையிலே இடதுதோளை முட்டுக்கொடுத்து மகன் சிரான் நின்றுகொண்டிருந்தான். கிட்டத்தட்ட பவாஸின் தோற்றத்திலேயே அவன் நின்றுருந்த விதம் சமீராவை ஒரு கணம் உலுக்கிவிட்டது.

“இந்தாங்க நானா...” தனக்குக் கிடைத்த சாக்லட்டில் ஒரு துண்டை சகோதரனுக்கு நீட்டினாள் இம்ரா.

“எங்காலடி சொக்லட் ஒனக்கு...? எவன் கிட்ட பல்லி ளிச்சி வாங்கிட்டு வந்த.. ரெண்டு பேருமா எங்க திரியப் போன...?” படபடவெனப் பொரிந்து தள்ளினாள்.

வெந்தபுண்ணில் வேலைப் பாய்ச்சினால் எப்படியிருக்கும்?

“என்னத்த மகன் இப்ப நீங்க கேட்ட....? ஒங்கட வாப்பா கூட எனக்கிட்ட கேட்காத கேள்வி....?” தாங்க முடியாத நிலையில் மகனைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

“அந்திபட்டா ஊட்டோட வாசலோட அடங்கி இருக்காம எங்க திரியப் போனண்டு கேட்ட. கண்ட கண்ட கழுதயெல்லாம் ஒன்ட உம்மா எப்படியிருக்கிறா... என்று சாடை கேட்கிறானுவள். வாப்பா இல்லாமப் போன பொறவு நீங்க முந்தி மாதிரி இல்ல இப்ப...”

சமீராவுக்குப் புரிந்தது. எல்லோரையும் போல, தான் பெற்ற மகனும் தன்னைச் சந்தேகிக்கின்றான்.

சந்தேகிக்கும் படியான வயது அவனுக்கு.

சந்தேகிக்கும் படியான இளமை சமீராவுக்கு.

பவாஸுடனான வாழ்க்கை பதினேழுவயது முதல் அவளுக்கு இன்பமாய்த் தானிருந்தது. பதினெட்டாவது வயதில் சிரானுக்குத் தாயாகியதில் வாழ்க்கை நீரோட்டத்தின் ஆழச்சுழி சற்று அலைக்கழிக்கத் தான் செய்தது. உறவுகளை எதிர்த்துக் கரம்பற்றிய சமீராவைத் துன்புற வைக்கக்கூடாது என்பதில் பவாஸ் தீவிரமாக இருந்தான். உழைப்பு உழைப்பு என்று தன் இளமையை அடகுவைத்தான். இரவும் பகலும் அவனுக்குத் தெரியவில்லை. மழையும் வெயிலும் அவனுக்கு உறைக்கவில்லை. நடைபாதை வியாபாரியாக ஆரம்பித்து ஒரு பிரமுகரின் விற்பனைப் பிரதிநிதியாக அவன் முன்னேறினான். குடும்பச்சுமை - கனக்காத அளவுக்கு கச்சிதமாக இருந்தது அவனது ஊதியம். வெட்டியிருந்த உறவுகள் மெல்ல ஒட்ட ஆரம்பிக்க இளம்பராயத்து அவசர முடிவுகள் ஆமோதிக்கப்பட்டு விட எல்லாமே சுமுகமாகி விட்டது.

சமீராவின் வாழ்க்கையில் ஒவ்வொரு நிகழ்வும் அதிவேகமாக நடைபெற்று முடிந்திட வேண்டும் என்பது இறைநியதி போலும். அழகும், இளமையும் இவளை விட்டுப் போகும் முன்னே அவளது இல்வாழ்க்கைக்கு இறைவனால் முற்றுப்புள்ளி வைக்கப்பட்டுவிட்டது.

ஒருநாள், இளமீசை அரும்பிய மகன் சிரானைப் பார்த்து பவாஸ் சொன்னான்: “இப்ப ஒங்களுக்கு நல்லமே வா... வளந்த மகனொண்டு ஈக்கிறான். நான் இல்லாட்டீம் தேவல்ல இனி..” சமீரா கோபித்துக்கொண்டாள்.

“ஏ வாப்பா அப்பிடிச் சொல்ற நீங்க...”

“இல்ல... நான் இல்லாத காலத்துக்கு சிரான்மகன் ஒங்கள நல்லாப் பார்த்துக்கப் போறான். பொய்யெண்டாப் பாருங்களேன்..”

வரும் சொல் வாயில் என்பது போல் மகனின் பொறுப்பில் அவளை விட்டுவிட்டு பவாஸ் இல்லாமலே போய்விட்டான். அந்தப் பொறுப்புள்ள மகன் தான் இன்று இப்படிக்கதிக்கலங்க வைக்கின்றான்.

ஏங்கி ஏங்கி அழ வேண்டும் போலிருந்தது அவளுக்கு. அயல் மனிதர்கள், உறவுகள் என்று கிடைக்கும் அற்பசொற்ப உதவிகளால் சீவியத்தை நடத்த அவள்படும் பாடு? கற்றுவந்த கல்வியைப் பாதியிலேயே தொலைக்காமலிருந்தாலாவது ஏதேனும் ஒரு நிறுவனத்தில் சேர்ந்து கொள்ள வாய்ப்பிருந்திருக்கும். இப்போது கூலிப்பாடுதான் பட்டாக வேண்டும்.

தைத்து நிறைவு செய்த ஆடைகளைப் பெரிய தோற்றையில் காவிச் சுமந்து வீடுவீடாகப் பேரம்பேசி விற்பனை செய்வதென்றால் இலேசான காரியமல்ல. விற்பனைப் பணத்தை உரித்தாளியிடம் ஒப்படைத்து அவர்களால் தரப்படும் சொச்சத்திற்காக அவள் எத்தனை பேருடன் பேச வேண்டும்? சிரிக்க வேண்டும்? பழக வேண்டும்? இதுவெல்லாம் தான் மகன் சிரானுக்குத் தப்பாகத் தெரிகின்றதா? தந்தை இல்லையென்றான பின்னும் வருவாய்க்கு வழியில்லை என்று தெரிந்தும், தன்னைப் போலன்றி 'என் பிள்ளைகள் கல்வியில் கரைகாண வேண்டும்' என்று அவள் அங்கலாய்ப்பது....மகனுக்குத் தவறாகப் புரிகின்றதா?

நெஞ்சக் கூட்டுக்குள் கையைவிட்டு இதயத்தைத் திருகு வது போன்ற வேதனை. அவளால் அழ முடியவில்லை.

அவள் கணவன் இறந்து சிலமாதங்களில் அவளுக்கு மறுமணம் பேசும் படலம் அரங்கேறியது. அதற்காக அவள் உறவுகள் எடுத்துக் கொண்ட கருப்பொருள்.... பொருளாதாரச் சுகை அல்ல. அழகுடனான அவள் இளமை அவளை ஆபத்தில் தள்ளிவிடும் என்பது தான்.

சாடை தெரிந்தபோது அவள் சலிப்புற்றாள்.

இந்தச் சமூகத்துக்கு நல்லபக்கம் பற்றிச் சிந்திக்கவே தெரியாதா?

“எனக்கிப்ப கலியாணம் தேவல்ல. என் புள்ள ரெண்டையும் நல்லாப் படிக்கவச்சுத் தரேலுமென்டா அதுதான் நீங்க எல்லாரும் எனக்குச் செய்யற பெரிய ஓதவி. வவுத்துப் பாட்ட நான் பார்த்துக் கொள்ளுறன். அதோட எனக்கு ஒரு பொம்புளப் புள்ளயும் ஈக்கிற. அத நான் யாருக்கும் பாரம் சாட்ட விரும்பல்ல. எனக்கு வாற மாப்புள என் பொம்புளப் புள்ளக்கி எப்ப டீமே வாப்பாவாக ஏலாது. அதால யாரும் எனக் கினிக் கலியாணம் பேசி வரப்படாது.”

வெட்டொன்று துண்டு இரண்டாக சொல்லிவிட்டாள். சொன்னாளே தவிர பொருளாதார அரக்கன் எப்போதும் பல்லிளித்துப் பயமுறுத்திய வண்ணமே இருக்கிறான். போதாக்குறைக்கு மகன் வேறு நெருப்பை அள்ளித் தலையில் கொட்டிக் கொண்டிருக்கிறான்.

பிணந்தின்னிக் கழுகுகளாகக் கொத்தப் பார்த்திருக்கும் இந்தச் சமூகத்தில் என் எதிர்காலம் என்னவாகும்?

மூக்குள்ள மட்டும் சளி என்று என் விதவைக் கோலமே என்னை அழகிய - இல்லை அழகிய பிணமாக்கி விடுமா? ஊர் உலகத்தில் கேள்விப்படுகின்ற ஒவ்வொரு ஈசச் செயல்களைப் பார்க்கும்போது எனதும் என் மகனிதனும் பாதுகாப்பிற்கு என்ன உத்தரவாதம் இருக்கிறது.?

சமீரா தன் உள்ளத்தின் குமுறலுக்குத் தற்காலிகமாகத் தாழ்ப்பாள் போட்டாள். தன் பெண் குழந்தையைப் பற்றிச் சிந்திக்கத் தொடங்கினாள்.

இரண்டொரு வருடங்களில் பருவத்தின் கோட்டைக்குள் நுழையத் தயாரான நிலையில் இம்ராவின் எதிர்காலம் மிகப் பயங்கரமாய் அவள் முன்னே விஸ்வரூபமெடுத்தது.

ஆண்பிள்ளை - அவன் தன் காலத்தை எப்படியோ ஓட்டிக் கொள்வான். ஆனால் வெகுளித்தனமும் உலகமறியா வயதும் கொண்டு, வளையவரும் மகளை இன்னும் எவ்வளவு தூரத்துக்குத் தன்னால் பாதுகாக்க முடியும்? வயது வந்ததும் வாழ்க்கையொன்றை எவ்வாறு அமைத்துக் கொடுக்க முடியும்?

அவளது உளத்தேவைகளை எந்தளவுக்கு நிறைவேற்ற முடியும்? தன் வாழ்க்கை போன்று மகளின் வாழ்க்கையிலும் புயல் வீசாது என்று எப்படி அவளால் எதிர்பார்க்க முடியும்.?

அமர்ந்திருந்த இடத்தை விட்டும் எழுந்தாள் சமீரா. வெளியே போய்க் குளிர் நீரால் முகத்தை அலம்பி முந்தானை யால் அழுந்தத் துடைத்தாள்.

என்றைக்கோ தேவைப்படலாம் என்று நினைத்து அலு மாரியில் எடுத்து வைத்திருந்த விண்ணப்பப் படிவத்தைத் தேடி எடுத்தாள். பெற்றோர் இருவரையும் இழந்தவர்கள் மட்டும் தான் அனாதைகளா? தந்தையை இழந்து நிரக்கதியாக நிற்கும் பிள்ளைகளும் தான் அனாதைகள்.

அந்த விண்ணப்பப்படிவம் அனாதைச் சிறுவர்களை ஆதரித்துக் கல்வியும் ஒழுக்கமும் வழங்கும் கல்வியிய முஸ்லிம் பெண்கள் அரபிக் கல்லூரியில் பிள்ளைகளைச் சேர்ப்பதற் கானது. வெளிநாட்டு உதவிகள் நிறையவே கிடைக்கும் அந்தப் பாங்கான இடத்தில் மகளைச் சேர்த்துவிட்டால்..... ஆன்மீக லௌகீக கல்வியுடன் தகுந்த பாதுகாப்பும் கிடைக்கும்.

விண்ணப்பப்படிவத்தை நிரப்பிவிட்டு தன் நிலைமையைச் சொற்கள் கொண்டு கடிதத்தில் வடித்தாள். என்றைக்குமே தன்னை விட்டுப் பிரிந்திராத இம்ராவின் பிஞ்சுமுகம் நினைவுக்கு வர நெக்குருகியது உள்ளம். எல்லாம் என் பிள்ளையின் நன்மைக்காகத் தான் என்று அல்லாடிய மனதைத் தேற்றிக் கொண்டு எழுதிய கடிதத்தை விண்ணப்பப்படிவத்துடன் மடித்து உறையிலிட்டாள்.

இனி நானாவைக் காணச் செல்ல வேண்டும் தனக் கொரு திருமணம் பேசச்சொல்ல வேண்டும். வயதாளியாக இருந்தாலும் சரி, தன் பொருளாதாரத் தேவைகளை நிறைவு செய்யக்கூடிய பொறுப்புள்ள ஆண்மகனுக்கு மறுதாரமாக வேண்டும். விலை மலிந்த சரக்காக இச்சமூகம் கருதும் தன் இளமையையும், அழகையும் அந்தக் கணவருக்குக் காணிக்கை யாக்க வேண்டும். அப்போதாவது இந்தப் பாழும் சமூகம் தன் மகன் உட்பட, விதவை என்ற கோணத்திலிருந்து அப்பால் சென்று தன்னை அங்கீகரிக்குமா என்று பார்க்க வேண்டும்.

தெளிந்த மனதினளாய் சமீரா கடிதத்தையும் கையில் கொண்டு தெருவிறங்கி நடந்தாள்.

மழை மேகம் அப்பியிருந்த வானமும், இப்போது சற்றுத் தெளிவாக இருந்தது.

-யாவும் கற்பனை-

கரைகளும் கரைகளும்

பேராதனைப் போதனா வைத்தியசாலை வளவுக்குள் சின்னச் சின்னச் சிட்டுகள் போல, மருத்துவபீட மாணவர்கள் என்னைப் புடைகுழ வந்து கொண்டிருந்தனர்.

‘நாளை உலகின் உயிர்காக்கப் புறப்பட்டுள்ள டாக்டர் களா இவர்கள்’ என்று முக்கின் மேல் விரல் வைக்கும்படியாக, பால்முகம் மாறாத் தோற்றத்தில் பெண்பிள்ளைகள். அரும்பியும் அரும்பாத இளமீசையுடன் குறுகுறுக்கும் பையன்கள். கட்டைக்கை, முழங்காலளவு நீண்ட வெள்ளைக்கோட், கோட் பையில் ‘ஸ்டெதஸ் கோப்’பைச் செருகிக் கொண்டு கையில் ‘நோட்புக்’குடன் உலாவரும் இவர்களைக் காணும் போதெல் லாம் என் திரும்பி வராத இளமைக்கால இனிய நினைவுகள் என்னுள் மலர்வதை ஏனோ என்னால் தடுக்க முடிவில்லை.

வார்டுக்குள் நுழைந்து நோயாளிகளை அன்பொழு கப் பேசி, உருட்டிப்புரட்டி கேள்விக்கணைகள் தொடுத்து, பேட்டிகண்டு குறிப்பெடுப்பது ஒரு பக்கம், துருவித்துருவி என்னிடம் சந்தேக நிவர்த்தி செய்து கொள்வது இன்னொரு பக்கம் என்று அந்த ‘வார்ட்’ சிறிது நேரத்துக்குக் கலகலக்கும். வார்டில் இருக்கும் சில நோயாளிகளுக்கு இந்த இளசுகளைக் கண்டால் குஷி பிறக்கும். இன்னும் சிலருக்கோ .....“வருது வாண்டுகள்..... எங்கட உசிர எடுக்க” என்ற எரிச்சல்.

பதினெட்டாம் இலக்க ஆண்கள் வார்டில் இறுதியாண்டு மாணவர்களுடன் அளவளாவியபடி நான் ‘வார்ட் ரவுண்ட்’ வந்து கொண்டிருந்தேன்.

வழமைக்கு மாற்றமாக, அந்த வார்டில் சிறிது பர பரப்பு.... முப்பத்திரண்டாம் இலக்க கட்டிலைச் சுற்றி தாதிகள் அவசரமாகச் செயற்பட்டு கொண்டிருந்தனர். வார்ட் டாக்டர் அந்தக் கட்டிலிலிருந்த நோயாளியில் செயற்கைச் சுவாசத்துக் காகப் பிரயத்தனப்பட்டுக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டு என் நடையைத் துரிதப்படுத்தினேன். என்னைவிட, அவசரமாக என் பரிவாரங்கள் அந்த இடத்தை அடைந்து விட்டனர்.

ஆயிற்று...

என் தலைவெளிச்சம் கண்டவுடன் கனிவாக, பொக்கை வாய் திறந்து “பெரிய தொரே....சொகமா ஈக்கீங்களா...? எனத் தவறாமல் வாஞ்சையுடன் குசலம் விசாரிக்கும் ஒரு ஜீவன், தன் கடைசி மூச்சைத் துறந்துவிட்டு நிர்மலமாக இருந்தது.

எனக்குத் தெரிந்தவரை, கடந்த நான்குமாத காலமாக அந்த நபர் தொடர்ந்து தங்கிச் சிகிச்சை பெற்றுவந்தவர். ‘ஆஸ்துமா’ வியாதியால் அவஸ்தைப்பட்டுக் கொண்டிருந்த அவரை, வைத்திய சாலைக்கு வந்து யாரும் நலம் விசாரித் ததாகவோ, உதவிகள் செய்ததாகவோ, நான் கண்டதில்லை.

அந்த ‘வார்டில்’ கடமை புரியும் தாதிகள் தான் அவருக் குச் சகலமுமே... நேரத்துக்கு ஆஸ்பத்திரி பத்தியச்சாப்பாடு, தேநீர், கட்டிலோடு சற்றுத் தள்ளி கழிப்பறைவசதி..... வேண்டும் போது உதவ, பக்கத்துக்கட்டில் நோயாளிகள்.... என்று அவரது நாளும் பொழுதும் கழிந்து கொண்டிருந்தன. ஒரு தடவை, அவரது குறிப்பேட்டை நான் வாசிக்க நேர்ந்தபோது, கொண்டு வந்து சேர்த்தவரின் உறவுமுறை ‘மகன்’ என்று குறிக்கப்பட்டிருந் ததாக ஞாபகம். அந்த மகன் அவரைப் பார்க்க ஒருநாளாவது வந்தாரா என்பது.....

எனக்கு அவசியமில்லாத ஆராய்ச்சி.....சடலத்தைச் சவச் சாலைக்கு அனுப்ப ஏற்பாடுகளைச் செய்துவிட்டு, அவரது அனும திக் குறிப்பேட்டை ஆராய்ந்து, உரிய தகவலனுப்புமாறு அங்கு கடமையிலிருந்த நிர்வாகியைப் பணித்துவிட்டு என் பணியைத் தொடர்ந்தேன். ஒரேநாளில் எத்தனையோ ஜனனங்க ளையும், மரணங்களையும் கண்டு அனுபவிக்கும் எங்களுக்கு இவையெல்லாம் சகஜம்.

உடலெல்லாம் ஏனோ உளைச்சலாக இருந்தது. வீட்டுக் குச் சென்று வெந்நீர்க்குளியலொன்றை மேற்கொண்டால் சுகமாக இருக்கும். வீதியிலே மாலைநேரத்து வழமையான வாகன நெரிசலில் நான் நிதானமாகக் காரசர் செலுத்திக் கொண்டிருந்தேன்.

நானை எனக்கு நைட் டியூட்டி. ஆறுதலாக வாப்பாவைப் போய்ப் பார்த்துவிட்டு வரலாம் என நினைத்துக் கொண்டேன். திடீரென முன்னால் சென்று கொண்டிருந்த வாகனங்களின் வேகம் குறைய, எனது காரும் 'ஸ்லோ'வாக, என்னவாக இருக்கும் என்று சிறிது எட்டிப் பார்த்தேன். "ஓர்..பிக் புளொக்" ..... இன்னும் பத்துப் பதினைந்து நிமிட நேரத்துக்கு இனி ஆமை ஊர்வது போலத் தான் நகர வேண்டியிருக்கும்.

"அப்பே மெதிதுமாட்ட... ஐயவேவா....."

"ஐய அப்பட்ட.... ரட்ட பெரட்ட....."

எதிர்ப்புறமாகவிருந்து புற்றீசல்கள் போல பலரக வாக னங்கள் கொடிகள் பறக்க, கோஷமிடும் இளைஞர்களைச் சுமந்தபடி 'விர்விர' எனப் பறந்து கொண்டிருந்தன. அடுக்குத் தொடராக விரைந்த அந்த வாகனங்களில், இடுப்புவரை வெளியேறிய உடல்களுடன் இளசுகள் ஆவேசமாக தொண்டை கிழியக் கத்திக்கொண்டு.....கைகளை அசைத்துக் கொண்டு..... யார் பெற்ற பிள்ளைகளோ.....? தேர்தலை முன்னிட்டு நடைபெறுகின்ற பிரசாரக் கூட்டங்களிலே கலந்துகொண்டு வேட்பாளர்கள் வாயிலிருந்து உதிர்கின்ற பொன்னான வாக்கு

றுதிகளை முழுதுமாக நம்பியவர்களாக, தமது கட்சிக்காரரின் புகழ்பாடுவதாக மாற்றுக் கட்சித் தலைவர்களை இழிவுபடுத்தி அல்லாடும் இவர்களுக்கு எங்கே போயிற்று சுயபுத்தி? ஜனநாயக நாட்டில் அவரவர் உரிமையை அவரவருக்கு விருப்பமான முறையில் செல்லுபடியாக்க விடாமல் கோஷமும் குழப்பமும் தேவைதானா? இவர்கள் தான் நாட்டை முன்னுக்குக் கொண்டு வரப் போகிறார்களா?

என் காருக்கு முன்னால் ஊர்ந்து கொண்டிருந்த லொறி சற்று வேகமாகச் சென்று ஓரமாகி, எனக்கு முன்னேறிச் செல்ல வழியைத் தந்தது. பொன்னென நான் கருதும் நேரத்தில் மண் ணென வீணாகிப் போன அந்தச் சில நிமிடங்களுக்காக அனுதாபம் கொள்வதைத் தவிர எனக்கு வேறுவழி தெரியவில்லை.

"...LLA கம்மிங்... LLA கமிங்..."

சின்னமகள் மேல்மாடியிலிருந்தே என்னைக் கண்டு விட்டாள் போல. படியிறங்கி ஓடிவந்து என் கழுத்தில் தொங்கப் போகிறாள். எவ்வளவு அலுத்துக் களைத்து வந்தாலும் நான் அவளைத் தூக்கிக் கொஞ்சமாவது கொஞ்சியாக வேண்டும்.

விடிந்ததிலிருந்து மாலைவரை ஆயாவே தஞ்சம் என்று வாடியிருக்கும் இளம்பிஞ்சு, பெற்றோரைக் கண்டவுடன் பாசத்தை ஏராளமாக எதிர்பார்ப்பது இயற்கைதானே.

என் மனைவி இன்னும் வீடுவந்து சேரவில்லை போலும். இன்று காலையில் வங்கிக்குப் போக மனைவி புறப்பட்ட போது சின்னவள் சினுங்கினாள். 'மம்... இன்னக்கி நீங்க போவானா மம்'... எந்தநாளும் என்ன உட்டுட்டுப் போற நீங்க... நான் பாவமில்லயா மம்...' காலைப் பரபரப்பில் புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்த என் காதிலும் குழந்தையின் மழலைச் சினுங்கல் உட்புகுந்து நெஞ்சை நெருடியது. என்ன தான் செய்ய? வேலைக்குப் போகும் பெற்றோரின் குழந்தைகள் பலவழிகளிலும் பாதிக்கப்படுபவர்கள் என்பது தானே உண்மை.

என் மனைவி பரீக்கா குழந்தையைச் சமாளித்துக் கொண்டு வீட்டிலிருந்து வெளியேறப்படுகின்ற பாடு.. அவளும் பாவம் தான்.

வெந்நீர்க்குளியலை முடித்துக்கொண்டு, நான் முன் வராண்டா சோபாவில் அமர்ந்தேன். ஆவி பறக்கும் தேநீர்க் கோப்பையை என் எதிரே நீட்டினாள் பரீக்கா. நான்கு மணிக் கெல்லாம் வங்கி அலுவலகத்தில் வேலைமுடித்து, ஐந்து மணிக் குள்ளாக அரக்கப்பரக்க வீடுவந்து சேர்ந்து, கொஞ்சமும் முகம் சுளிக்காமல் குடும்பத்துக்கான பணிவிடைகள் செய்வ தென்றால்.... பரீக்காவை ஏறிட்டுப் பார்த்தேன்.

முகம் மலர்ந்த முறுவலோடு மீதி அலுவலைக் கவனிக்க அவள் போய்விட்டாள்.

‘ஐப் போ’ மீதிருந்த பத்திரிகையொன்றைப் புரட்டினேன்.

அன்றைய நாட்டு நடப்புகள், வன்முறைகள், சினிமா, விளையாட்டு என்று ஏகப்பட்ட சங்கதிகள்

அதில்... எதிலும் என் மனம் லயிப்பதாயில்லை. பார்வையை மட்டும் எழுத்துகளில் மேயவிட்டுக் கொண்டிருந்தேன். பத்திரிகையின் ஒரு பகுதியில் சின்னச் சின்னக் கவிதைகளாக நிறைந்திருந்தன. சும்மா வாசிக்கத் தொடங்கினேன். ‘பாசம்’ என்ற தலைப்பில் ஒரு கவிதை.

‘மாடாக உழைத்தவன்
ஓடாகிப் போனான்.
மகனோ
இன்று உச்சத்தில்
தந்தையோ,
வயோதிபர் இல்லத்தில்....’

‘நறுக்’ என்றிருந்த அந்தக் கவிவரிகளை எத்தனை முறை உச்சரித்தேனோ... என்னுடைய வாப்பாவும் கூட மாடாக உழைத்தவர் தான். நான் இந்த நிலைமைக்கு வர ஓடாகத் தேய்ந்தவர் தான்.

‘வாப்பா.....’

வாப்பா என்ற வார்த்தையின் அர்த்தங்கள் தான் எத்தனை? குடும்பத்தின் தலைவன், பொருளாதார வண்டியின் அச்சாணி, பிள்ளைக் கொடிகள் படர்வதற்கான கொழுமொழி, பிணக்குகள் தீர்க்கும் ராஜதந்திரி, பிள்ளைகளிடையே ஏற்றத் தாழ்வு ஏற்படாமல் காக்கத் துடிக்கும் தராசு, சுகமும் துக்கமும் துச்சம் என்று வாழும் தியாகி.

என் வாப்பாவும் இதற்கெல்லாம் பொருத்தமுடையவர்.

அவர் கல்வியறிவு அற்றவரல்ல. கற்பதற்கு வசதியின்றி பாதியில் படிப்பை நிறுத்தி, குடைசாயப் போன குடும்பத் தேருக்குத் தோள் கொடுத்தவராம். அந்தக்காலத்தில் இறைச்சிக் கடைக்காரர்களுக்கு, இறைச்சியைச் சுற்றிக்கொடுக்க வெருகம் இலை வெட்டிக்கொண்டு வந்து கொடுப்பதுதான் பதினான்கு வயதில்தான் பணம் தேடிய முதல் முயற்சியாம்.

வாப்பா அடிக்கடி இதனைப் பெருமையாகக் கூறிக் கொள்வார்.

பிறகு எப்படியோ... சுயமுயற்சியில் பலபல தொழில் களில் ஈடுபட்டு, ஒரு முதலாளியிடம் ‘லொறி’யில் ‘கிளீனர்’ வேலை செய்து, படிப்படியாகப் பாரவாகனம் ஓட்டக் கற்றுக் கொண்டு ‘ட்றைவர்’ என்ற முத்திரை குத்தப்பட்டவராக வீதியில் இறங்கியவர் தான், எத்தனை ரக வாகனங்களை ஓட்டியிருப் பாரோ.....? வாப்பாவின் லொறிப் பயணத்தில் ஓர் இலக்கு இருக்காது. கொழும்புக்குப் போவதாகப் போவார். இடையில் வேறு ‘லோட்’ கிடைத்தால் அதைக் காவிக்கொண்டு வேறு வழியாக அநுராதபுரம் போவார். சிலநாட்களுக்குத் தொடர்ந்து

வாப்பாவைக் காணமுடியாமல் இருக்கும் எங்களுக்கு.

எங்களின் வாண்டுத் தொல்லைகள் தாங்காது உம்மா துவண்டு தான் போவா. வீட்டில் காலைத் தேநீர் வேளைக்கு பால்மா முடிந்துவிட்டால் வாப்பா வரும்வரை எங்களுக்கு வெறும் 'பிளேன் டீ' தான். "எனக்குச் சோப்புத் தேத்தண்ணி வானா... வெள்ளத் தேத்தண்ணி தான் வேணும்" என்று நான் அடம்பிடித்தால் உம்மாவால் சமாளிக்கவே முடியாது. எங்கா வது லேஞ்சியில் முடிந்து ஒளித்து வைத்திருக்கின்ற சில்லறை எனக்காக வெளியேவந்து பக்கத்துத் தேநீர்க் கடையிலிருந்து போத்தலில் 'பாலத்தேனீராக' மாறிவரும்.

குடும்பத்தில் நான் ஒரே மகன். எனக்குப் பிறகு இரு சகோதரிகள்.

அப்போது, தெரியாத பருவத்தில் என் பெற்றோரை நான் படுத்தியபாடு..... இப்போது நினைக்க என்னிலேயே எனக்குக் கோபம் வரும். வயது வளர வளர.. வாப்பா படும் கஷ்டம் என்னுள் பெருந்தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. படிப்பைப் பாதியிலேயே நிறுத்திவிடலாமா என்றுகூட நான் பலமுறையோசித்ததுண்டு.

எல்லாச் சந்தர்ப்பத்திலும் வகுப்பில் முதல் நிலையை விட்டுக்கொடுக்காத என்னால் படிப்பை எவ்வாறு விட்டுக்கொடுக்க முடியும்? பெற்றோருக்கும் அதில் சம்மதமில்லை. "நல்லாப் படி மகேன். தங்கச்சிமார்ட வாழ்க்கை ஒங்கைல தான் வாப்பா." என்று நான் படிக்கும் போதெல்லாம் வாப்பா என் தலையை வருடிக் கொடுப்பார். அந்த வருடலின் சுகத்துக் காகவே வாப்பா வீட்டிலிருக்கின்ற சந்தர்ப்பங்களில் நான் விழுந்து விழுந்து படிப்பேன்.

வாழ்நாள் முழுவதும் வாப்பா உழைத்தார். உழைத்தார்....உண்டதுண்டு, உடுத்ததுண்டு தவிர வாழ்க்கையின்

இதர வசதிகளில் வசந்தம் ஏற்படுவதாயில்லை. நாங்களும் வளர்ந்தோம். வயதுகளும் வளர்ந்தன. உம்மா அடிக்கடி நோய்வாய்ப்படுவார். ஏதேதோ மருந்துகளைச் சாப்பிட்டு தன்னை நிலைப்படுத்திக் கொள்வார்.

உயர்தரம் விஞ்ஞான பிரிவில் கற்கும் பேறு எனக்கு வாய்த்தபோது, என் பெற்றோர் அடைந்த ஆனந்தம் இருக்கிறதே.... அது வார்த்தையில் வடிக்க இயலாதது. பாடசாலை மாறி, செலவுகளை எப்படியோ சமாளித்துக் கொண்டு, படித்து, மருத்துவத்துறைக்கு நான் தெரிவான போது... மகிழ்ச்சிக்குப் பதிலாக நான் அடைந்தது பலமான அதிர்ச்சி. நட்பாற்றில் விடப்பட்டு விட்டேனோ என்ற அச்சம். ஆயிரமாயிரமாய்ச் செலவு செய்ய வேண்டி வருமே... வாப்பாவால் முடியுமா?

அப்போதுதான் வாப்பா கோபுரக்கலசமாக உயர்ந்து நின்றார். தினமும் உழைப்பதில் சிறுதொகைப் பணத்தை அவர் சேமிப்பிலிட்டு வந்திருக்கிறார். அதுவே சிறுதுளி பெரு வெள்ளமென எனக்குக் கைகொடுத்தது. இன்றைக்கு இருபது இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன்னால் இருபத்தையாயிரம் ரூபாவென்றால் சும்மாவா?

"எனக்குத் தெரீம் மகேன். நீங்க டொக்டராவீங்கண்டு" வாப்பா பெருமிதமாகச் சொன்ன போது..... நான் சிலிர்த்துப் போனேன் - என் மீது அவர் வைத்திருந்த அபார நம்பிக்கைக் காக....

"என்னவா நீங்க.... வந்ததிலேந்து ஒரே யோசனையா.....?"

பரீக்கா என் தோள்களைப் பிடித்து உலுப்பினாள். நான் சிரித்துக் கொண்டே சோபாவை விட்டெழுந்தேன்.

"நாளக்கி வெள்ளன வாப்பாவப் பார்க்கப் போவ நெனச்சேன் டா..." என்றேன்.

“ஹய் நானும் நெனச்சன். அப்ப புள்ளயணையும் கூட்டிண்டு நாங்க நாளக்கி பெய்த்து வருவமே” பரீக்கா சின்னப்பிள்ளை போலக் குதூகலித்தாள். “நாளக்கி ஒங்கட டியூட்டி...?”

“என்ன புடிச்சீக்கி ஒங்களுக்கு? எல்லாமே மறந்து..... நாளக்கி சட்டர்டே வா. அப்பிடி இல்லாட்டியும் மாமாவப் பார்க்குறதுக்கு ஒருநாள் லீவு போட்டா என்னவாம்?” சினுங்கி னாள்.

என் இரு தங்கைகளையும் வாப்பாவின் எதிர்ப்பார்ப்பைப் போலவே நான் முறையாகக் கரைசேர்த்துவிட்டேன். அதற்கு பரீக்காவும் எனக்கு உடந்தையாக இருந்தாள். எம் இருவரதும் அயரா உழைப்பு, என் சகோதரிகளை இன்று ஓரளவுக்கேனும் வசதியாக வாழ வைத்திருக்கின்றது. மாற்றான் தோட்டங்களில் இன்று அவர்கள் மணக்கின்றார்கள்.

உம்மாவும் வாப்பாவும் எங்களுடனே இருந்தார்கள். என் முத்தவன் அவர்கள் இருவரதும் செல்லம். பாடசாலைக்கு அவனை அழைத்துச் சென்று வருவது வாப்பாவின் வேலை. அதற்குப் புறம்பாக, முற்றத்துத் தோட்டத்தைப் பராமரிப்பது, என் காரைக் கழுவுவது ... என்று எந்நேரமும் ஏதாவது செய்து கொண்டே இருப்பார்.

“சும்மா இருந்தா சோம்பேறிச்சுப் போவன் மகேன். கால் கைல பெலன் உள்ளமட்டும் ஏலுமானதச் செய்யோணும்” - இது வாப்பாவின் ஏகபுராணம்.

உம்மாவின் மெளத்துக்குப் பிறகு வாப்பா நிலை குலைந்தே போனார். எதிலும் பிடிப்பற்றவராய்... தனது உடல் நிலையில் கரிசனை காட்டாதவராய்.... தன் சுகதுக்கங்களில் பங்குகொண்ட அந்த ஆன்மாவை நினைத்து நினைத்துக் கண்ணீர் வடிப்பவராய்...

அவருடைய சொந்தத் தேவைகளை அவராகவே செய்து கொண்டிருந்த பட்சத்தில், எனக்கோ, பரீக்காவுக்கோ அவரால் எந்தப் பிரச்சினையும் இருக்கவில்லை.

ஆனால், அதீத மன அழுத்தம் காரணமாக அவரது ஒரு கையும் காலும் இழுத்துக் கொண்டபோது.....

எப்படியோ உடனடிச் சிகிச்சை வழங்கி அவரை வழமை யான நிலைமைக்கு மீட்க, என் மருத்துவத்தொழிலும் அல் லாஹ்வின் கிருபையும் கை கொடுத்தது என்னவோ உண்மை. ஆயினும், நோயுற்ற வாப்பாவைத் தனியே வீட்டில் விட்டு வெளியேறித் தொழில் புரிந்து, மாலையோடு மாலையாய் வீடு வந்து சேரும் நமது நிலைமை மட்டும் பரிதாபத்துக் குரியதானது. தந்தை ஒருவருக்குத் தனயனின் பராமரிப்பு தான் அவசியமானதும் அந்தரங்கமானதும். தந்தையரின் விருப் பும் அதுவே என்பது மனோதத்துவ உண்மை.

ஓரிரண்டு மாதங்கள் அல்லாடி விட்டு நானும் பரீக்கா வும் கலந்தாலோசித்தோம். தங்கைகள் இருவரும் தங்களிடம் வாப்பாவை ஒப்படைக்குமாறு கேட்டார்கள் தான். அதன் பின் விளைவுகளை எடை போட்ட என்னால் அதற்கு அனுமதிக்க முடியவில்லை. பரீக்காவின் தீவிர எதிர்ப்புக்கு மத்தியில் நான் தீர்க்கமான ஒரு முடிவுக்கு வந்தேன். வாப்பாவிடம் அதனை எப்படி எடுத்துரைப்பது என்பதில் தான் சங்கடமிருந்தது.

வாப்பாவின் அறைக்குள் நுழைந்தேன். கைகளிரண் டையும் பின்னால் ஊன்றியபடி கட்டிலில் அமர்ந்திருந்தார்.

“வாப்பா.....” அழைத்தபடி கட்டிலில் அவருகே அமர்ந்தேன். என்னை ‘என்ன’ என்று கேட்குமாப் போல் கூர்ந்து பார்த்தார்.

“பரீக்காவும் நானும் வேலக்கிப் போறதால.... ஒங்களத் தனிய ஊட்டுல உட்டுட்டுப் போகேலதே வாப்பா.... வேலக்கார

இவள் வச்சா ஓங்கள நாங்களில்லாத நேரத்தில் ஒழுங்காகக் கவனிப்பானுவள் என்றது நம்பிக்கையில்ல வாப்பா?”

வாப்பாவில் நெற்றிச் சுருக்கம், பெரியதொரு கேள்விக் குறி அவர் நெஞ்சில் விழுந்துவிட்டது எனக் காட்டியது. நான் தொடர்ந்தேன். “தங்கச்சிமார் ஈக்கிற ஊடுவளும் பொறத்தி தானே. ஒரு மாதம் பார்ப்பாங்க. அதுக்குப் பொறவு மொகஞ் சுளிக்க, தங்கச்சியளுக்கு பிரச்சின வரோம்மேலும். அதனால் வாப்பா நான் ஓங்கள எனக்குத் தெரிஞ்ச நல்லதொரு ‘எல்டர்ஸ் ஹோம்’ ல கொண்டு போய்ச் சேத்திட்டா நீங்க அங்க நல்லா இருப்பீங்க எண்டு நெனக்கிறன். ஓங்கள அங்க நல்லாக் கவனிக் கிறதாக்கு எல்லா வசதியும் நான் செஞ்சி தருவன். அடிக்கடி வந்து பார்த்துக் கொள்ளுவன். ஊட்டுல இன்னொருத்தனோட தனிய உட்டுட்டுப் போறத்தவிட அது நல்லதெண்டு எனக்குப் படுது வாப்பா.....”

இத்தனையையும் நான் எப்படிச் சொன்னேன்? நாத்தழு தழுத்தது.... கட்டுப்படுத்திக் கொண்டேன்.

குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதார் வாப்பா...

தூக்கி வாரிப் போட்டது எனக்கு

“ஓங்களுக்கு இஷ்டமில்லாட்டிப் பரவால்ல வாப்பா நாங்க எப்படியும் சமாளிக்கிறம்” நான் வாப்பாவை அணைத் துக் கொண்டு சமாதானப்படுத்த முயன்றேன்.

“ஏன்ட வாப்பா.... எனக்குப் பாரமில்ல...”

-வாப்பா வாய் திறந்தார்.

“ஓங்கட கஷ்டம் எனக்கு வெளங்குது மகேன். மடத்துக் குப் போறதுக்கு எனக்குப் புரியமில்லாம இல்ல. நீங்க அப்பிடி

செஞ்சா... நாளக்கி இந்த ஊருலகம் ஓங்கள மதிக்காதே மகேன்.”

“நல்லாச் சொல்லுங்க மாமா. இவருக்கு நான் சொன்னா ஏறாது..”

- பரீக்கா பக்கவாத்தியம் வாசித்தாள்.

“அதுக்கெல்லாம் நீங்க யோசிக்கத் தேவல்ல வாப்பா. எனக்குத் தேவ, ஏன்ட வாப்பா இருக்கும்வரை இன்னொருத் தர்டமுகச் சுளிப்புக்கு ஆளாவ்ப்படாது. நாங்க எதச் செய்தாலும் இந்த ஊருலகம் கொற தான் சொல்லுமேயொழிய, தனிய இருக்கிற ஓங்கள வந்து அன்பாக் கவனிக்காது. இந்த ஊருல கத்தப் பத்தியெல்லாம் எனக்குக் கவலயில்ல. நீங்க நல்லாயி ருக்கோணும். ஓங்களப் போல வாப்பாமாரெல்லாம் தனிமைல வாடப்படாது...”

- நான் அழுத்தமாகச் சொன்னேன்.

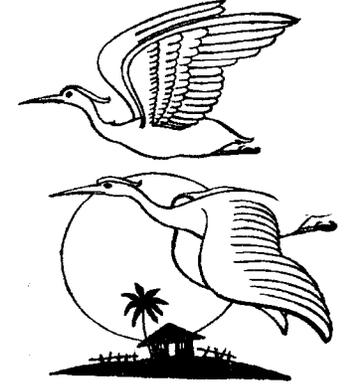
இப்போதெல்லாம்என் வருகைக்காக என் வாப்பா மட்டு மல்ல எத்தனையோ தந்தைகள் காத்துக் கொண்டிருக்கின் றார்கள். என் இலவச மருத்துவசேவை அங்கே எத்தனையோ முதிய உடல்களுக்கு அறுதலளிக்கின்றது. என் மனைவியின் அன்பான உபசரிப்பு அடிக்கொரு தடவை அவர்களைத் திருப்திப்படுத்துகிறது.

அந்த முதியோர் இல்ல முற்றத்தில் ஊர்ந்து கார் நின்றது தான் தாமதம், என் இரு பிள்ளைகளும் சொந்த வீட்டுக்குள் நுழைவது போல உள்ளே ஓடினார்கள். என் சின்னவள் வாசலில் காற்று வாங்கிக் கொண்டிருந்த ஒரு பெரியவரின் கைகளில் தொங்க, அவர் அவளைத் தூக்கிய ணைத்து முத்தம் கொடுத்தார். என் மகனோ, தன் தாத்தாவைத் தேடிப் போய் அவர் மடியில் உட்கார்ந்திருந்தான்.

என் இரு பிள்ளைகளையும் தங்கள் சொந்தப் பேரக் குழந்தைகளாகக் கொஞ்சி இன்பம் பெறும் இந்தத் தந்தை மார்களின் நிலை கண்டு என்மனம் மெல்ல இறைவனைத் துதித்தது.

-யாவும் கற்பனை-

முகவரியல்லா முகம்

முந்தானைத் தலைப்பைத் தூக்கி முகத்தில் அப்பி யிருந்த வியர்வையைத் துடைத்துக் கொண்டாள் சியாமா. சூரியன் உச்சத்துக்கு வந்து உச்ச வெப்பத்தை உமிழ்கிறானோ என்னவோ... வீட்டுக்குள்ளே அப்படியொரு புழுக்கம்.

“...பூ ..... கெழமைல சனி ஞாயிறு வரவே படாது...”

‘வேல....வேல... முடிவில்லாத வேல....’ தனக்குத் தானே புறுபுறுத்தபடி அடுக்களையை விட்டு வெளியே வந்தாள் சியாமா. குளித்தால் நன்றாக இருக்கும். குளித்துத்தான் ஆக வேண்டும். சமையல் வேலைகளோடு போராடிய உடலில், உடையில் அழுக்கை அகற்றியாக வேண்டுமே...கணவரும் பிள்ளைகளும் உடுத்தி விட்டுக் களைந்த அழுக்குத் துணிகள் மலை போல - சியாமாவைப் பயமுறுத்தின. வாரநாட்களில் பிற்பகலில் கிடைக்கும் அற்ப சொற்ப நேரங்களில் எங்கிருந்தோ சோம்பல் வந்து குடி கொள்வதால் ஒரு சில அழுக்குத் துணிகளையாவது துவைத்துப் போட நினைக்கும் எண்ணங்கள் எப்படியோ துண்டாடப்பட்டு விடும்.

‘ம்ஹும் - அழுதாலும் பிள்ளை அவளே பெற வேண்டும்’ குடும்பப் பெண்களுக்காகவே சொல்லப்பட்டது போல ஒரு பழமொழி வேறு. சியாமா குனிந்து அழுக்குத் துணிகளைத் தேர்ந்து கொண்டிருந்தாள்.

“சியாமா.. ப்ளீஸ் ஒரு பிளேன் டீ.. தந்தா ‘டொப்’ ஆக ஈக்குமே...” கணவன் நிலாம் குரல் கொடுத்தார்.

‘இப்பத்தான் குசினில வேலயெல்லாம் முடிச்சிட்டு குளிக்கப் போவப் பார்த்தா.. அவருக்குப் பிளேன் டீ வேணுமாம் பிளேன் டீ. இந்த ஆம்புளயளே இப்பிடித்தான் பொம்புளயள் படுற கஷ்டம் கொஞ்சமும் வெளங்கிறல்ல.’ இவ்வளவையும் சியாமா உரத்துச் சொன்னால் வீட்டில் எரிமலையொன்றே அனல் கக்க ஆரம்பிக்கும். “ஏன் டீ ஒரு பிளேன் டீ... கேட்டா ஊத்தித்தர வக்கில்லாட்டி நீயெல்லாம் ஒரு பொண்டாட்டியா டீ...” என்று எத்தனையோ ரக ‘டீ’ க்கள் சரமாரியாகப் பறக்கும். அது மட்டுமா? நேரத்துக்குச் சாப்பாடு மேசையில் இல்லை யென்றால்... உடுக்க வேண்டிய உடுதுணிகள் அழுத்தப்படாமலிருந்தால்... என்னவெல்லாம் ரகளை வரும் இந்த வீட்டுக்குள்?

இன்று நேற்றைய வழக்கமா?

பதினாறு வருடங்களாய்ப் பழகிப் போன சமாச்சாரம் இது. தனக்குள்ளேயே கனன்று புகைந்து போவதைத் தவிர சியாமாவுக்கு மாற்றுவழி கிடையாது.

“சியாமா... பிளேன் டீ கேட்டேனே..?” அதற்குள் அவ சரம். “இப்பத்தான் கேத்தல வச்ச... கொஞ்சம் இரிங்க ஊத்தித் தாறன்”

சனி, ஞாயிறு அல்லாத தினங்களில் காலை ஆறரை மணிக்குள்ளாக காலையாகாரம், பகலுணவு என்று தயாரித்து முடித்து, பாடசாலை செல்லும் பிள்ளைகளுக்கும் தனக்கும் பார்சல்கட்டி, தேநீர் ஊற்றிப் பகிர்ந்து கணவருக்கு அவசியமான வற்றை எடுத்து வைத்து, வீடு பெருக்கி... மறந்துவிட முடியுமென்றால் விடும் முச்சு கூட இரண்டாம் பட்சமே எனும் அளவிற்கு சகல வேலைகளையும் பம்பரமாகச் சுழன்று செய்து விட்டுப் பாடசாலைக்குப் போகும் சியாமாவுக்கு ஏனோ சனி, ஞாயிறு

தினங்களில் மட்டும் இருபத்துநான்கு மணித்தியாலங்கள் இல்லை போல....

விடியற்காலையிலே எழும்பி வழமைபோல வேலை களைச்செய்து முடித்து விட்டு சிறிதுநேரம் ஓய்வாக இருப்போம் என்று தான் வெள்ளிக்கிழமை இரவு வரை நினைத்துக் கொள்வாள் சியாமா.

அதற்காக அலாரமும் வைத்துவிட்டுப் படுப்பாள். ‘கிணீங் கிணீங்’ என்று அது அடிக்கத் தொடங்கும் போது முடுக்கிவிட்ட பொம்மையாய் எழுந்து வந்து அலாரத்தின் பொத்தானை அமுக்கி விட்டு மீண்டும் வந்து படுக்கையில் விழுவதில் அப்படியொரு அலாதி சுகம். ‘எல்லாநாளும் தானே விடிய எழும்புற. இன்னக்கி மட்டும் தானே கொஞ்சம் கூட படுத்து எழும்புவம்’ மனது சொல்லும் சமாதானத்தில் மயங்கி, சுணங்கி எழுந்து சுறுசுறுப்பைத் தொலைத்துவிட்டு இப்படி மூக்கால் முனங்குவது..... சியாமாவுக்கு வாடிக்கையான விடயம்.

சுவர்க்கடிகாரம் ‘டாங்’ என்று ஒற்றை ஒலியை எழுப்பியது. ‘ஒரு மணியாகிவிட்டதோ’ என்று நேரத்தைப் பார்த்தாள். பன்னிரண்டு முப்பது. அரை மணித்தியாலத்துக்கு ஒருமுறை தன்னைப் பார்க்க வைக்கும் சுவர்க்கடிகாரத்தின் முயற்சி அது.

அழுக்குத் துணிகளைப் பொதியாக்கி, கக்கத்தில் இடுக்கிக் கொண்டு வீட்டின் பின்புறமாயுள்ள தாங்கியடிக்குச் சென்றாள் சியாமா. குழாயைத் திறந்து பார்க்க - நீருக்குப் பதிலாக காற்று தான் வந்தது.

‘இந்தப் பக்கத்து தண்ணி லைன் எப்பவுமே இப்படித் தான். எப்ப தண்ணி வரும், எப்ப நிக்வும் என்று சொல்லலேலா... லீவு நாட்களில் தண்ணி வந்தா எவ்வளோ வசதி..’ மனதுக்குள் குடிநீர் விநியோக சபையைத் திட்டிவிட்டு தாங்கியைப் பார்த்தாள். நல்ல வேளை. முக்கால் பங்கு ‘தாங்கி’ நீரால் நிரம்பியிருந்தது.

என்ன தான் 'வேலவேல' என்று புலம்பினாலும், உடுப்புக் கழுவுவதும், முறுக்கிப் பிழிந்து காயப்போடுவதும் ஏனோ சியாமாவுக்கு மிக்க விருப்பமான காரியங்கள்.

பாடசாலையில் சக ஆசிரியைகளோடு சகஜமாக ஓய்வறையில் அளவளாவும் சந்தர்ப்பங்களில் பரீஸா டீச்சர் சொன்னா... “எனக் கென்டா தேங்கா துருவுறுது சோம்பரம் புடிச்ச வேல...” சாகிரா டீச்சர் சொல்வா “எனக்கு கீரை அரியிறுது போல போரடிக்கிற வேலை வேற ஒன்றுமில்ல. அதால எங்கட ஊட்டுல கீரைக்கறி சமைக்கிறதே இல்ல...” சியாமா ஒரு தடவை சொல்லி விட்டாள். “எனக்கென்டா உடுப்புக் கழுவுறுது.. நல்ல விருப்பமான வேல...” போதுமே... சகாக்களுக்கு... “ஐயோ... எங்களுக்கெல்லாம் காட்டேலாத வேலய நீ விருப்பமெண்டு சொல்றியே.. நீ யென்டா.. ஒரு தண்ணித் தபக்கையாத் தான் பொறந்தீக்கோணும்.. சியாமா...” சக ஆசிரியைகளின் கிண்டலைக் கேட்டு சியாமா சிரிப்பாள்.

உண்மைதான். தண்ணீரோடு சம்பந்தப்பட்ட வேலைகளில் சியாமாவுக்கு அலாதி பிரியம். சலசலத்து ஓடும் ஓடைகள் என்றால் கொள்ளை ஆசை. தன் வீட்டோடு அருகாமையில் ஒரு சிற்றோடையாவது இருந்திருக்கக் கூடாதா என்று ஏங்குவாள். கனத்த மழை பெய்து பாதையில் கலங்கல் நீர் பாய்ந்தோடும் அழகைக் கூட சுவாரசியமாய்ப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பாள்.

நீரோடு உறவாடும் இயற்கையை இரசிக்கும் சுவாவம் சியாமாவின் பிறந்தகக் காணிக்கை என்று தான் சொல்ல வேண்டும். ஓங்காரமாய்க் கிளம்பி, அகங்காரமாய் முன்னேறி, கரையை அண்மித்ததும் சிருங்காரமாய் “சுருசுரு” என்று சிணுங்கி வெள்ளை நுரைகளைக் கரையில் தவழவிட்டுத் தலைதாழ்த்திப் பின்வாங்கும் கடலலைகளின் நாதத்தில் மனதைப் பறிகொடுத்தவளாய்த் தன் இளமைக் காலத்தைக் கழித்தவள் தான் சியாமா. பிறந்த வீட்டின் கொல்லைப் புறத்திலே கடலென்றாலும் தாயாரின் உத்தரவின்றிக் கால் நனைக்க

முடியாது சியாமாவுக்கு. கிடுகு வேலியோடு திறந்து முடக்கூடிய ஓலைப் படலையை விரியத் திறந்து கடலலைகளின் நர்த்தனத்தைக் கண்கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாலும், உம்மா நச்சரிப்பா. கண்டிப்பு கலந்த அந்த நச்சரிப்பின் அர்த்தம் இளவயதில் புரியவில்லை கலாசாரச் சீரழிவுகளின் கேந்திர நிலையமாக கடற்கரையோரங்கள் சிலாகிக்கப்பட்ட பொழுது தான் தடையுத்தரவின் தர்மம் புரிந்தது.

கடலலை தழுவிச் சுகம் காண வேண்டும் என்ற இளவயதுத் தவிப்பு நிறையவே சியாமாவுக்கு. உம்மாவிடம் உத்தரவு பெற உத்திகளைக் கண்டுபிடித்தாக வேண்டும். பள்ளித் தோழிகளோடு கலந்துபேசி, அவர்களில் சிலரை வீட்டுக்கழைப்பித்து, அவர்களைச் சாட்டுச்சொல்லி, உம்மாவைக் கெஞ்சிக் கூத்தாடி அனுமதி பெறுவதற்குள் போதும் போது மென்றாகி விடும். “கொமருப் புள்ளயள் கடலுக்குப் போற கூத்தடிக்கவா? சரிசரி மிச்ச நேரம் ஈக்கிறல்ல... சுருக்க வந்து டோனும்”

“நல்ல உம்மா ...”

உம்மாவின் கன்னச்சதையைப் பிய்த்து உதட்டில் வைத்து ‘உம்ம்’ கொடுத்துவிட்டு சிட்டாகப் பறப்பாள் சியாமா தோழிகளுடன். உம்மாவென்றால் சும்மாவா? சின்னத் தங்கையை மெல்ல அனுப்பி வைத்திருப்பா குமருகளின் காவலுக்கு.

“அடி கனீமா அங்கபாருங்கோ... நாங்க இப்ப பொம்புளயள் கூட்டமா வந்துட்டோமா... மெதுவாக ஆண் அலை வந்து எங்கட காலுவுள தொட்டுட்டுப் போகும். ஓடனே பொண் அலைக்குக் கோவம் கோவமா வருமாம். அதால பொண் அல வேகமா வந்து எங்களைத் தொரத்தும் பாரேன்...”

சியாமா சொல்லி முடிப்பதற்குள் பெரிய அலையொன்று ஆக்ரோஷமாக வந்து அவர்களையெல்லாம் விழுத்துமாப் போல் விரட்டியடித்தது.

“அட மெய்யே தான். சியாமா சொல்றது...” தோழிகள் புதுமிப்பார்கள். சியாமாவுக்கோ பெருமை தாங்காது. இன்னும் மின்னும் கடலைப் பற்றி கதைகதையாகச் சொல்லத் தோன்றும். தோழியரோடு ஒப்பிடும்போது தனக்கு மட்டும் தான் கடல் பற்றிய அறிவு மிகைத்திருக்கிறது என்ற இறுமாப்பும் சற்றுத் தலைதூக்கும்.

வருடங்களின் நகர்வு, சியாமாவை கடற்கரையை விட்டும் பலமைல்கள் தூர நகர்த்தி விட்டது. சியாமா ஊருக்குப் போனால்... உம்மா வாப்பாவைக் குசலம் விசாரித்து விட்டு அடுத்தபடியாக எட்டிப் பார்ப்பது கடலைத் தான்.

“ஆ.... அன்ன கடல் பைத்தியம் வந்துட்டுது”

தங்கை கேலிசெய்வாள். சியாமாவின் பிள்ளைகளும் கடல் என்றதும் யார் தயவையும் எதிர்பாராமல் துள்ளிக் குதித்தோடுவார்கள். இனி பின்னாலே சியாமாவின் வாப்பாவும் ஓடுவார். ‘கடல்ப் பழக்கமில்லாத புள்ளயள் ஓரத்து அலையடிச்சா பயந்துடுவாங்க’ என்று சியாமாவின் பிள்ளைகள் ஆசை தீர கடலில் ஆடும் மட்டும் வாப்பா காவலிருப்பார் - சிறு பிள்ளையைப் போல அவரும் குதித்துக் கூத்தாடிய படியே.. சியாமாவுக்குச் சில சமயம் பொறாமையாகவும் இருக்கும். எங்கள் சின்னவயதில் இப்படிக் கடலில் ஆடிக்களிப்பதை விட்டு, கடலோரச் சிப்பிகளைப் பொறுக்கி மகிழக் கூட இவர்கள் இடம் தரவில்லையே என்று.

கடலோரக் கவிதையாய் வீசிய தென்றலின் சுகந்தத்தை அணுஅணுவாய் அணுபவித்தவள் சியாமா. நீலப் பின்னணியில் தெரிந்த தொடுவானை ஓடிப் போய்த் தொட்டு விடலாமா என்று கற்பனையில் சுகங் கண்டவள். காலைச் செக்கர் வானமென்றும், மாலை மஞ்சள் வானமென்றும் மாறிமாறி வர்ணஜாலம் காட்டிய கோலக் கடலின் மீது சியாமாவுக்கு எப்போதுமே காதல் தான்.

பிறந்தது முதல் விவரம் புரியும் பருவ வயது வரை சந்தோசங்களை உடனிருந்து அள்ளித் தந்த அந்தக் கடல், எதிர்பாராத ஒரு வேளையில் ஆக்ரோஷமாய் ஊழித் தாண்டவமாடிய போது...

தங்கையின் பராமரிப்பிலிருந்த உம்மாவும், வாப்பாவும், தங்கையின் சின்னக் குடும்பத்தோடு சின்னாபின்னமாகித் தான் போனார்கள்.

கடலோரமாகவே இல்லத்தையும் இல்லறத்தையும் ஆண்டாண்டு காலமாக கட்டிக்காத்தவர்கள் கடலுக்குள்ளேயே குடும்ப சுகிதம் கரை காண நேர்ந்த அந்தக் கோரம்.... சியாமாவுக்கு மட்டுமா-கடலோரக் காற்றோடு கலந்துறவாடிய எத்தனை பேரின் நெஞ்சத்தை உலுப்பி விட்டிருக்கும்?

விழியோரம் கசிந்த கண்ணீரை உடுத்தாடையால் குனிந்து துடைத்துக் கொண்டாள் சியாமா. கழுவிய துணிகளை ஓரமாக்கி விட்டு நீரை அள்ளி அள்ளித் தலையில் ஊற்றினாள். கான்வழியே அந்தத் தண்ணீர் சலசலத்து ஓடிக் கொண்டிருந்தது. எப்படியோ சில எறும்புகள் அந்த நீரோட்டத்தில் சிக்கிக் கரையேறத் தத்தளிப்பதைக் கண்டாள். ‘இப்படித்தானே என்னவர்களும் ஆழிப்பேரலைகளுடன் போராடியிருப்பார்கள்’ என்று நினைத்தவள், அருகிருந்த கம்புத் துண்டு ஒன்றைப் போட்டு எறும்புகளுக்கு கரைசேர வழிசெய்தபோது... அவளையும் முந்திக்கொண்டு கானில்நீர் அந்த எறும்புகளைச் சமாதியாக்கிக் கொண்டது.

“சியாமா.. இன்னமா குளிக்கிற சோறு போடுற நோக்கமில்லையோ’ நிலாமின் குரல் சியாமாவைச் சுயநினைவுக்குக் கொண்டு வந்தது.

“தலை தொடச்சிட்டீக்கிறீன்...வா... ஓடி வாறேன்” என்றவளாகத் தன்னைத் துரிதப்படுத்தினாள்.

“எங்கட உம்மாவா... குளிக்க ஏறங்கிட்டாவா... அப்ப நாங்க பசியில தான்.. தண்ணித் தாரா தண்ணியில ஏறங்கினா ஒருநாளும் சுருக்க வாறல்லயே...” மூத்த மகன் சீண்டுவதும் காதில் விழுந்தது.

அந்தநேரத்தின் அடுக்களை வேலைகள் ஒருவாறு முடிவுக்கு வந்தாயிற்று. ஈரத்தலையில் அள்ளி முடிந்திருந்த துவாயைப் பிரித்து, தலைமுடியைக் கோதிக்கொண்டே முன் ஹாலுக்கு சியாமா வர, நிலாமின் குறட்டை ஒலி பக்கத்து அறையிலிருந்து அவளை வரவேற்றது. சுவரில் நேரத்தைப் பார்த்தாள். மாலை மூன்று பதினேழு. பிள்ளைகள் மதியநேர தொலைக் காட்சித் திரைப்படத்தில் தங்களை மறந்திருந்தனர். இன்னும் ஒரு மணித்தியாலத்துக்கு வேலைகளிருந்து தற்காலிக நிவாரணம் பெறலாம். சியாமா தன்னை ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டு வராண்டாவிலிருந்த கதிரையில் அமர்ந்து அன்றைய திசாரியைப் பிரித்தாள்.

குளித்த உடம்பின் சுகமும், வீசிய இளம் காற்றின் வருடலும் மெல்ல அவள் கண்களுக்குள் தூக்கத்தைத் தூவின.

“நோனா ஏதாச்சும் ஹதியா தாங்கோம்மா...”

கனவில் ஒலித்தது போல கேட்ட கெஞ்சுமொழி... அதனையே மறுபடி பிரதி செய்து ஒலித்தது ஒரு பிஞ்சுமொழி. வெயிலுக்கே கருத்துச் சுருண்ட தோற்றத்தில் ஒரு நடுத்தர வயதுப் பெண்மணி. ஆளுக்குப் பெரிய சேர்ட் அணிந்தபடி ஆறு அல்லது ஏழு வயது மதிக்கத்தக்க ஒரு சிறுவன், வாசலில் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். சியாமா எதுவும் பேசாமல் உள்ளே போய்ச் சில்லறையை எடுத்துவந்து நீட்டினாள். “எனக்கும்...” என்று சிறுவனும் தன் குஞ்சுக் கையை விரித்து நீட்டினான்.

“நோனா... சரியான மட்டும் பசிக்குதும்மா... ரெண்டு மூனு ஊட்டுல கேட்ட, கெடைக்கல... தின்ன ஏதாச்சும் குடுத்தீங்கன்னா நல்லா ஈப்பீங்க....”

சியாமாவுக்குப் ‘பகீர்’ என்றது. வயிறுகள் நிரம்பிய மயக்கத்தில் நாங்கள்: வயிறுகளே நிரம்பாத மயக்கத்தில் இரு சீவன்கள்...’ நெஞ்சம் பதைத்தது.

“ஐயோ டா... இப்பதான் நாங்க திண்டு முடிச்ச. எதுக்கும் கொஞ்சம் இரிங்க. பார்த்துட்டு வாறன்” என்றபடி அடுக்களைக்குள் புகுந்தாள். நல்லவேளை ஒரு தாய்க்கும் மகனுக்கும் போந்தும் போதாத அளவுக்கு சட்டியில் சோறும் கறிகளும் இருந்தன. இருந்ததையெல்லாம் ஒரு தட்டில் வழித்துப் போட்டு எடுத்துவந்தாள்.

தாயும், பிள்ளையும் வாசற்படியிலிருந்து சற்று மேலே வந்தமர்ந்து அவள் கொடுத்ததைச் சாப்பிடத் தொடங்கினார்கள். சிறுவனோ ஒரு கவளம் சோற்றை உண்பதும், சியாமாவையே மருண்டு பார்ப்பதுமாக இருந்தான். அவன் கண்களில் ஒரு தேடலோ, ஏக்கமோ ஏதோவொன்று தெரிந்தது. குழந்தையாக இருக்கையில் செக்கச் செவேலென்று அழகாக இருந்திருப்பான் போலும். தகிக்கும் வெயில் சுட்டதனாலோ, தக்கநேரத்துக்கு ஆகாரம் இன்மையினாலோ அவன் மேனி ஒருவித இருண்ட நிறத்தில் சிவப்பாக இருந்தது.

சியாமா, தாயையும் மகனையும் நோட்டமிட்டாள். அவளது எண்ணத்தில் பொறி தட்டியது. தாய்க்கும் கூட வந்திருக்கும் சிறுவனுக்கும் இரத்த சம்பந்தம் இருக்கவே இருக்காது என அவள் மனம் வாதிட்டது. மனதோ சுழி போல் விழுந்த கேள்விக்கு விடைகாணத் துடித்தது. மெல்லக் கதை தொடுத்தாள்.

“இந்தப் புள்ளக்கி எத்தின வயசும்மா...”

“எனக்குத் தெரியா நோனா...”

“அப்ப இது ஒங்கட புள்ள இல்லயா?”

அந்தப் பெண் தண்ணீரை ஒரு மிடறு குடித்துவிட்டு ஒரு கவளம் சோற்றையும் வாயில் போட்டுக் கொண்டாள்.

“எனக்கிருக்கிறதெல்லாம் பெரிய புள்ள மூனு தாம்மா. அத்துகள் ஒரு மாதிரி தங்கட வாழ்க்கைய தாங்களே தேடிக் கிட்டு ஒவ்வொரு திக்கில இருக்காங்க. அவங்க புள்ள குட்டிய னோட படுற பாட்டப் பார்த்தா.... ஏன் அவங்களுக்கு நானும் சொமையா இரிக்கோணும் என்று பிச்சக்கார சங்கத்துல சேந் திட்டன்...”

“பிச்சைக்கார சங்கமா?” ஆச்சரியமாக இருந்தது சியாமாவுக்கு.

“சங்கமென்டா நோனா... கூட்டமெல்லாம் ஒன்னுமில்ல. எங்கள மாதிரி பிச்சையெடுக்கிறவங்கள் ஒரு எடத்துக்கு வரச் சொல்லி ஒன்னு சேர்த்து ஒரு புரோக்கர் அவரு தான் சங்கத்த செய்றவரு... ஒவ்வொரு எடத்தச் சொல்லி அந்த ஏரியாவுல பிச்சை கேக்கச் சொல்லுவாரு... அவர் சொல்ற எடத்துக்கு போயிகெடைக்கிற காசுபணத்தையெல்லாம், உடுதுணியெல் லாம் அவருக்கிட்ட குடுக்கோணும். அந்தியோட அந்தியா அவரு எங்களுக்கு ஒரு கணக்கு கைல தருவாரு. அதுபோதும் நோனா எங்களுக்கு”

சியாமாவுக்கு வியர்த்துப் போட்டது....

என்ன முட்டாள் மனிதர்கள்?

“அப்ப இந்தப் புள்ள?”

தட்டில் கையை அலம்பிக் கொண்டே ஓரத்திலிருந்த எச்சிற்பருக்கைகளை விரல்களால் தட்டுக்குள் வழித்தபடி அவள் தொடர்ந்தாள்.

“அதையேன் கேக்குற நோனா. நாங்க தான் வக்கில் லாம கை நீட்டுறும் இந்தச் சிறுக்கன் பாவம். இவன எனக்குப் பொறுப்புத் தந்திட்டாரு அந்த புரோக்கர். சின்னப் புள்ளயளோட போனா புள்ளக்கி வேறயாக் கெடைக்குமெண்டு அந்தப் பச்சப் புள்ளயும் பிச்சை கேக்கப் பழக்கியிருக்கிறாங்க. ஒரு கல்லுல ரெண்டு மாங்காய் எண்டு, சல்லியும் கெடைக்கும் புள்ளயும் எங்களோட பத்திரமா இரிக்கும்....”

- சியாமாவுக்குத் தலையே சுற்றியது.

“இதுபோல எத்தினையோ புள்ளயள் ஈக்கிறாங்க நோனா. சுனாமியில உடுபட்ட புள்ளயள் கொஞ்சத்த எங்கட புரோக்கரும் வாங்கினதாம். அதுல ஒருத்தன் தான் இவன். இந்தச் சிறுக்கன எனக்கிட்ட தந்தப்ப தங்கக்கட்டி மாதிரி தளதளன்று இருந்தான். பாவம் எந்த மவராசி பெத்த புள்ளயோ...?”

நிலைகுலைந்து போய் சிலையாய்ச் சமைந்தாள் சியாமா. சுனாமியில் எவ்வளவு தேடியும் உடலே கிடைக்காது போன தனது தங்கையின் மகனாக இவன் இருப்பானோ? மிகச் சிறுவயதில் இந்த வீட்டுக்கு உறவு பாராட்டி பெற்றோ ரோடு வந்துவிட்டுப் போன. நினைவு அவனுள் இருந்ததால் தான் அடிக்கடி தன்னைப் பார்த்து மருகினானோ...? தான் யார்? தனக்கு என்ன நேர்ந்தது? என்பதைப் பற்றியெல்லாம் கூறிக்கொள்ள முடியாத இயலாமையிலிருந்தானோ? நாலரை வயதில் அத்தனையையும் துறந்து ஏழு வயதில் எதனையும் சரியாக நினைவுக்குக் கொண்டு வர முடியாமல் தவித்தானோ? காலச்சுழற்சியில் சொந்தங்களென்று யாரையும் சரியாக சட் டென்று அனுமானித்துக் கொள்ள முடியாமல் திண்டாடியிருப் பானோ?

சியாமாவின் மனது படபடவென்று அடித்தது. குறைந்த பட்சம் ஒரு போட்டோவைக்கூட விட்டுப் போகாத சுனாமியைச் சபித்தாள். சிலவேளை அவன் பெயர் சொல்லிப் பார்த்திருந்

மூடுதிரை

தால்..... ஏதாவது உணர்வுகளை வெளிக் காட்டியிருப்பானே...
என்ற நினைவு சட்டென்று உதித்தது.

“மிர்..... ஷா..... ட்.....”

கூவிக்கொண்டே வேகமாய் வாசற்படியைத் தாண்டிப்
பாதையை எட்டிப் பார்த்தாள்.

மாலைநேர மயக்கத்தில் சாலை வெறிச்சோடிக்கிடந்தது.

துருவங்கள்

“உம்மா நேரத்தப் பாருங்கம்மா.. ஆறேகால் ஆவு
தும்மா. எனக்கு டீ ஊத்தித் தாங்களே...”

வானொலியின் தென்றலில் ஓர் இனிய கீதத்தில் லயித்தி
ருந்த நான் என் சின்ன மகளின் மழலை மொழி கேட்டு
மீண்டேன். மூன்றரை வயதில் என் குழந்தை தன் பொம்
மையை அணைத்துக் கொண்டு மறுபடியும் கெஞ்சியது.

“உம்மா... இந்த பபாவுக்கும் பசிக்காம்... டீ வேணு
மாம்....” நான் சிரித்தவாறே சுவரில் மாட்டியிருந்த கடிகாரத்தை
ஏறிட்டேன். நேரம் மாலை மூன்று பத்து.

நான் ஏதாவது அலுவலில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்
கையில் என் சின்னவள் என்னிடம் வந்து தொல்லை தருவாளாக
இருந்தால், அதிலிருந்து விடுபட நான் பாவிக்கும் ஆயுதம்
என் நினைவுக்கு வந்தது. “இப்ப டைம் என்னன்னு பாத்திட்டு
வாங்க செல்லம்...” என்று சொன்னால் போதும், குடுகுடென்று
வாசலுக்கு ஓடிப்போய்க் கடிகாரத்தை அண்ணாந்து பார்த்து
விட்டு “இப்ப ஆறேகால் உம்மா....” என்று அங்கிருந்தே
குரல் கொடுப்பாள். தன்னைப் பெரிய ஆளென்று நேரம் பார்க்கச்
சொன்னார்களே என்ற பெருமிதத்தில் என்னைத் தொல்லைப்
படுத்தாமல் அவள் தன் வேலையைப் பார்க்கச் சென்றுவிடு
வாள்.

“ஓங்களுக்கு எப்போமே ஆறேகால் தான்... ஏம்மா...?”
செல்லமாகக் குழந்தையின் கன்னத்தைக் கிள்ளிவிட்டு அடுப்பங்
கரைக்குச் சென்றேன்.

“குழந்தையாய் மனிதன் இருந்திருந்தால்.....”

குழப்பமும் மயக்கமும் உலகிலில்லை....” என்ற கண்ண
தாசனின் பாடல் வரிகளை முணுமுணுத்தவாறே அடுப்பைப்
பற்ற வைத்தேன்.

என் கணவர் கண்டியிலுள்ள நிறுவனமொன்றில் எழுது
வினைஞராகத் தொழில் பார்ப்பவர். மாதாந்தம் கிடைக்கின்ற
சொற்பத்தை நிரப்பமாக்கி குடும்ப வண்டியை நாம் இருவரும்
ஒருவாறு இழுத்துச் செல்கிறோம்.

தகைமைகள் இருந்தும் நான் உத்தியோகம் பார்ப்பதை
என் கணவர் விரும்பவில்லை. நானுந்தான். குடும்பம் என்றாகிய
பின், பதறப்பதற குழந்தைகளை வீசிவிட்டுப் போவது போல
தொழிலுக்குப் போகின்ற பெண்களின் அவலம் நான் அறியாத
தல்ல. எனது குழந்தைகளை வீட்டோடு இருந்து வளர்த்து
ஆளாக்கி, என்னிடமிருக்கின்ற அறிவை அவர்களுக்குப் புகட்டி,
சமுதாயத்தில் அவர்களை நற்பிரசைகளாக்க வேண்டுமென்
றால், எந்தக் கஷ்டத்தையும் சகித்துக்கொண்டு நான் வீட்டோடி
ருந்து தானையாக வேண்டும்.

“ஸ்ஸ்ஸ்.....” கேத்தலில் தண்ணீர் கொதிக்கும் சத்தம்
கேட்டது. மாலை மூன்றரை மணியானதும் என்னிரு செல்வங்
களுக்கும் தேநீரோடு ஏதாவது நொறுக்குத்தீனி கொடுப்பது
என் வழக்கம். அந்தப் பழக்கத்தில் இன்றும் பிஸ்கட் வைக்கப்
பட்டிருந்த ‘டினீனைத் திறந்து பார்த்தேன். நேற்று மாலை
வீட்டுக்கு வந்த விருந்தினரை உபசரிக்க அந்த பிஸ்கட்டை
உபயோகித்தது மனதில் உறைத்தது. கடைக்குப் போய் பிஸ்கட்
வாங்கிவர மகனைத் தேடினேன்.

“பிக்கா வாங்கணுமே... எங்கம்மா நானா....?”

“நானா மாமிஊட்டுக்கு வெளயாடப் பேத்தம்மா....”

கண்ணால் கண்டது போல மகள் உருவகித்துக் சொன்
னாள். நான் வெளியே எட்டி மகனை இருமுறை அழைத்தேன்.
அவன் ஆண்பிள்ளை. ஏழு வயதில் துடிப்பு அதிகம் அவனுக்கு
அவன் வயதுச் சிறார்களுடன் எங்காவது விளையாடிக் கொண்டி
ருப்பான்.

நானாவது பக்கத்திலிருக்கும் பெட்டிக்கடைக்குச் சென்று
வாங்கி வரலாம் என்று பார்த்தால் குழந்தையை விட்டுப்
போக வீட்டில் எவருமில்லை. என் கணவர் வீடு வந்து சேர
ஐந்து மணியும் ஆகலாம்.

முன் கதவை இலேசாகச் சாத்திவிட்டு குழந்தையையும்
தூக்கிக்கொண்டு சுமார் நூறு மீற்றர் அப்பாலுள்ள கடையை
நோக்கி நடந்தேன்.

“உம்மா.... அங்கப்பாருங்க பபாவொண்டு மண் வெளா
டுது..”

குழந்தை காட்டிய திக்கில் என் பார்வை சென்றது.

என் வீட்டுக்கு இரண்டு வீடுகள் தள்ளியிருந்த அஸீனா
வின் குழந்தை அது. ஏழாவது பிள்ளை. ஒன்றரை வயதும்
இருக்காது. பாதையின் மருங்கில் நகரசபையினால் வெட்டப்பட்ட
டிருந்த கானுக்குள் இறங்கி அமர்ந்து தன்னை மறந்து மண்
விளையாடிக் கொண்டிருந்தது. கானுக்குள் உலர்ந்து கிடந்த
தூசு நிரம்பிய மண்ணை இரு கைகளாலும் அளைந்து
தலைக்கு மேலால் விசிறிக் கொண்டிருந்தது. அந்தப் புழுதி
மண் அந்தப் பிஞ்சுக் குழந்தையின் முதுகு வழியாக இறங்கிய
தாலோ என்னவோ, ஆடைகளெதுவுமற்றிருந்த அதன் மேனி
கிழட்டுயானையின் முதுகைப்போன்று பழுப்பேறிக் கிடந்தது.

அந்தக் காட்சியைக் கண்டு என் நெஞ்சில் நெருஞ்சி
முள்ளொன்று குத்தியது போல வலித்தது. சற்று மேடான

பகுதியில் அமைந்திருந்த அஸீனாவின் வீட்டைப் பார்த்தேன்.

சிறு பிள்ளை ஒன்றைக்கூட காணவில்லை. தப்பித்தவறி அக்குழந்தை தளர் நடையில் நடு வீதிக்கு வந்து..... இறகின்றிப் பறக்கின்ற வாகனங்களின் பசிக்கு..... என் மேனி மயிர்க்கூச்செறிந்தது. “இறைவா... எல்லாக்குழந்தைகளையும் நீ தான் காப்பாற்ற வேண்டும்”.

அஸீனாவுக்கு வயது முப்பத்தைந்து மதிக்கும். அவள் கணவர் சலீம் சைக்கிளின் பின் பக்கத்தில் ஐஸ் பழப்பெட்டியை வைத்துக் கொண்டு “பாம்....பாம்” என்று ஹார்னை ஒலிக்கச் செய்து விற்பதால் நாலுபணம் தேடுபவர். அவரது சம்பாத்தியத்தில் ஒன்பது வயிறுகள் நிரப்பப்பட வேண்டும். விலைவாசிகள் வேகமாகப் பெருகுகின்ற இந்தக்காலத்தில் இது எப்படிச் சாத்தியமாகும் என்று நான் பலமுறை யோசித்ததுண்டு.

ஏழாவது குழந்தையை அஸீனா பிரசவித்த நேரத்தில் பார்க்கச் சென்றிருந்த முன்வீட்டு பளீலா மாமி “இனிப்போதும் அஸீனா நீ புள்ளப் பெத்தது. இருக்கிற புள்ளயள ஒழுங்கா வளக்கப்பாரு....” என்று சொல்ல, வந்ததே அஸீனாவுக்குக் கோபம். மாமியின் வயதையும் மதிக்காமல் “நீங்களா மாமி தின்னக்குடுக்கிற.....? அல்லாஹ் தாரான் நாங்க பெறுறோம்...” என்றாளே பார்க்கலாம்.

என் மகளோடு ஒத்த வயதில் அஸீனாவுக்கு ஒரு மகனிருக்கிறான். அதற்குப் பிறகு தான் இந்தப் பெண் குழந்தை. மூத்தவனுக்கு வயது பதினைந்து. இரண்டாவது பெண் பருவ வயது தான். ஆனாலும், பருவத்தின் பூரிப்பே எட்டிப் பாராத தோற்றம். மொத்தத்தில் அந்தக்குடும்பத்தில் எல்லாமே இளசுகள். மெத்தென்றிருக்க வேண்டிய இள மேனிகள் முறையான கவனிப்பின்றி.... கல்வியைப் பெற பாடசாலைக்கு அனுப்புவதில் கரிசனையின்றி.... ஏன் தான் இந்தக் குழந்தைகளை இந்தப் பெற்றோர் வயிற்றில் பிறக்க வைத்தானோ இறைவன் என்று நெஞ்சருகித் தவிக்கும்.

என்ன செல்வத்தைக் கொடுக்காவிட்டாலும் இறைவன் பிள்ளைச் செல்வத்தை மட்டும் அள்ளிக் கொடுத்திருக்கிறான் என்ற கூற்று வழக்கத்தில் உண்டு.

என்ன தான் அதிகமாகப் பிள்ளைகள் பெற்றாலும், அவற்றைப் பேணி வளர்ப்பதும், ஒழுக்கத்தைக் கற்றுக் கொடுப்பதும் பெற்றோரின் கட்டாயக் கடமை என்பதை ஏனோ இந்த மக்கள் உணர்கிறார்களில்லையே.....!

பலதும் யோசித்தவாறே நான் கடையை அண்மினேன். கடைக்குள் ஒரே சலசலப்பு. ஆண்களும், பெண்களும் சிறுவர்களும் அச்சிறிய இடத்தை ஆக்கிரமித்திருந்தனர். ஓர் அழகைச் சத்தம் கடைக்குள்ளிருந்து சன்னமாக ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. என்னவோ என்ற பதற்றத்தில் நானும் கையில் குழந்தையைத் தூக்கிய வண்ணம் வேகமாகக் கடைப் படிகளில் தாவினேன்.

“கள்ள ராஸ்கல்.... பட்டறைக்குள்ள புருந்து களவெடுக்கிறவளுக்குத் துணிஞ்சிட்டியாடா எச்சி நாய்... எங்கவூட்டிலயே திண்டு திண்டு கொழுத்துட்டு எங்கள மலையே கை வெச்சிட்டயில்ல... ஒன்ன பொலிஸில மாட்டாட்டிப் பாரு....”

உச்சஸ்தாயியில் கத்திக் கொண்டிருந்தார் முதலாளி.

அவர் முரட்டுக் கரங்களில் சிக்குண்டிருந்த பையன் கூனிக்குறுகி நெளிந்து கொண்டிருந்தான்.

“அடிக்காதீங்க மாமா... இன்னக்கி மட்டும் அவன உட்டுடுங்க மாமா... அடிக்காதீங்க மாமா....” அனீனா முதலாளியிடம் கெஞ்சினாள். சுற்றியிருந்தவர்களில் சிலர் முன்வந்து முதலாளியிடமிருந்து பையனை விடுவித்துச் சமாதானம் பேசினர்.

அந்த நிமிடமே வில்லிலிருந்து பறந்த அம்பு போல பையனைக் காணவில்லை.

பையனை விடுவித்தது முதலாளியின் மனைவிக்குப் பொறுக்கவில்லை. பொரிந்து தள்ளினாள்.

“நாய் குட்டி போட்டது போல பெத்துப் பெத்துப் போட்டு..... எங்களுக்குத் தான் பெரிய கரச்சல்.... எங்கட புள்ளயளுக்கு திங்கவோ குடிக்கவோ ஏலா...வாய் பாக்கிற... போதாத்துக்கு களவு வேற....”

தொங்கிய முகத்தைத் தூக்க முடியாமல் முந்தானைத் தொங்கலால் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள் அஸீனா. நேரத்துக்கு சாப்பாடு கொடுக்க முடியாமல், பிள்ளைகளின் நடவடிக்கைகளைக் கண்காணித்து வர முடியாமல், நல்லது கெட்டது எவை எனப் பிள்ளைகளுக்கு உணரவைக்க எண்ண மில்லாமல், எப்படியாவது வளர்த்துவிட்டுப் போகட்டுமே என்று எதிலுமே அக்கறையின்றி இருந்ததன் விளைவா இது? தான் பெற்ற செல்வங்கள் இப்படிச் சமூகத்துரோகச் செயல்களில் ஈடுபடுவதற்கு தானும், தன் கணவரும் தான் காரணம் என்பதை இப்போதாவது அஸீனா உணர்வாளா?

பெற்ற குழந்தைகளைச் சமுதாயத்துக்குச் சமையாக்காமல் நல்லவர்களாக, வல்லவர்களாக வளர்த்தாளாக்க வேண்டுமே என்பதில் தீவிரப்பசி கொண்டிருக்கும் தாய்மார்கள்.....

இறைவன் தருகிறான் நாங்கள் பெறுகிறோம் என்று வீறாப்பு மட்டும் பேசத் தெரிந்த அஸீனாக்கள்..... இரு சாராருமே இரு வேறு துருவங்கள்.

கையில் தூக்கி வைத்திருந்த குழந்தை எனக்குக் கனத்தது. மெல்லக் கீழிறக்கி வைத்தேன். கைச்சுமையை இறக்கி வைத்தது போல மனச்சுமையையும் இறக்க முடியுமாக இருந்தால்....

“ஹ்.....ம்....”

பெரு மூச்சு ஒன்று என்னிடமிருந்து விடை பெற்றுக் கொண்டது.

- யாவும் கற்பனை -

நெருடல்கள்

மத்தியானம் பன்னிரண்டு மணி. இந்தப் பன்னிரண்டு மணி எப்போது வந்து தொலைக்கும் என்று தான் என்போன்ற சிலரது பெரும் எதிர்பார்ப்பு. பசி எப்படிப் போனாலும் கொஞ்சம் ஓய்வு நாடி, இருக்கையை விட்டு எழநாடி, மேலாக அன்றைய தினசரியில் ஊர் உலக நடப்புகளை வாசித்து அறியும் ஆவல் தான் மிகைத்து நிற்கும். ஆ.பீஸுக்கு ‘லஞ்ச’ எடுத்து வருபவர்கள் ‘கண்டனை’ நோக்கி நடக்க நானும் மற்றவர்களும் ‘ஹேன்ட்’ பேக்குகளைச் சரிபார்த்து விட்டு குடைகளை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு நடக்கலானோம்.

கேற்றுக்கு வெளியே எங்களுக்காகவே காத்துக் கொண்டிருந்தவர்கள் போல் சில தொழிலாளர்கள். எப்போதும் இப்படித்தான். தங்களது கோரிக்கைகளை எங்கள் மூலமாகத் தான் நிர்வாகியிடம் முறையிட்டு நிவர்த்தி பெறலாம் என்ற நம்பிக்கை அவர்களுக்கு. ‘மிஸ்! நான் போனகிழமை ஐந்து நாட்கள் ‘ஓவர் ரைம்’ செய்திருக்கிறேன். இன்று தான் புத்தகத்தில் மார்க் பண்ணினேன். தயவுசெய்து இந்தப் பத்தாந் தேதி சம்பளத்தில் போட்டு விடுங்கள்.’ சிங்களத்தில் லக்ஷ்மன் சொன்னான்.

அஜித், ஜறுக், அஸங்க: இப்படி நிறையப் பேரின் கோரிக்கைகள். ஆரம்பத்தில் அதிகார தோரணையில் இந்த வேண்டுகளை நான் மறுத்தாலும் சம்பளம் தயாரிக்கும் விடயத்தில் செய்த கணக்கை ‘எட்ஜஸ்ட்’ பண்ணிவிட்டு இவர்களது எதிர்பார்ப்புகளை நான் நிறைவேற்றுவதுண்டு.

பாவம், என்னமாய்க் கஷ்டப்படுகிறார்கள்? என்ஜின் ஓயில் பட்டு கை, கால், உடைகளெல்லாம் கறுப்பாக....பார்க்கப் பரிதாபமாக இருக்கும். அவர்களது உழைப்புக்கான ஊதியம், வஞ்சகமில்லாமற் கிடைத்துவிட வேண்டுமே என என் மனம் அங்கலாய்க்கும். அதன் பிரதிபலிப்புத்தான் இந்த 'எஜஸ்ட்மன்' கள்.

பழைய இரும்புகளைச் சேகரித்து அதனைத் தட்டி உருக்கிப் புதுவுருவப்படுத்தும் இரும்புத் தொழிற்சாலை ஒன்றின் காரியாலயத்தில் 'செக்ரோல்' கிளார்க் ஆக நான் பணிபுரிகிறேன்.

'லஞ்ச' ஹவருக்குப் பிறகு வந்து பார்க்கிறேன்¹ என்று ஒரே வார்த்தையில் எல்லோருக்கும் பதில் சொல்லிவிட்டுத் தொடர்ந்து நடந்தேன்.

அவர்களோடு கேற்றுக்கு வெளியே பேசிக் கொண்டிருந்தால் தெரியுமே ஊரின் வாயை, முன்னாலிருக்கின்ற ஹோட்டல், கடைகளிலிருந்து கொண்டு வம்பளப்பவர்கள் நோட்டமிட்டு "கொமருப்புள்ளகை வேலைக்கென்று அனுப்புவதே ஹறாம். ஆ.பீஸுக்குள் கூத்தாடுகிறது போதாதென்று வெளியிலயும் சிங்களவனுகளோட என்ன ஆட்டம்?" என்று பெருமூச்சுவிடுவார்கள்.

ஓர் உழைக்கும் வர்க்கத்துக்கு எங்களாலியன்றவரை நாங்கள் செய்கின்ற உபகாரம் பற்றி வேலைவெட்டியில்லாமல் வீணை பொழுதைக் கரைக்கின்ற அவர்களுக்கெங்கே தெரியப் போகிறது?

பத்து நிமிடத்தால் வீடு வந்துவிட்டேன். தாத்தாவின் சின்ன மகன் வந்து கையில் தொங்கினான்.

"சாச்சி டொபி"

"போடா.....உனக்கு அந்தியில் தானே டொபி கொண்டு டாந்து தாறது.... இது பகல்லா, சோறு திங்கிற நேரம்." என்றவாறே அவனைத் தூக்கிக் கொண்டு உள்ளே சென்று இறக்கிவிட்டேன்.

"அந்திக்கு டொபி கொண்டாந்து தந்தாகா என்ன தருவாய்?" சின்ன மகனிடம் கேட்டேன். குனிந்திருந்த என் கழுத்தைப் பிஞ்சுக் கரங்களால் இறுக்கித் தழுவி கன்னத்தில் 'இச்' என்று முத்தம் தந்து 'பூச்சாச்சி' என்றான்.

இவன் இப்படியே தான். அறிமுகமற்றவர்களாயினும் பரவாயில்லை. கையில் ஏதாவது இனிப்புப் பண்டங்களைக் காட்டினால் அவர்களோடு ஓட்டிவிடுவான். படுசுட்டி.

தினகரன் பத்திரிகையை என் முன் நீட்டினான் முனீர். லஞ்சுக்கு நான் வந்தால் முதல் வேலையாகத் தினகரனைத் தேடிப் புரட்டுவது என் வழக்கம். எனக்குச் சிரமம் வைக்காமல் என் தேவையறிந்து அவனே கைவசம் தருகின்றான்.

சிரித்துக் கொண்டே வாங்கிக்கொண்டு கதிரையிலமர்ந்தேன்.

"முனீர். எனக்குக் கடிதம் ஏதாச்சும் வந்ததா இன்டக்கி?"

"ஓ தாத்தா." என்று போனவன், கையில் வெளிநாட்டுக் கடிதம் ஒன்றுடன் திரும்பி வந்தான்.

குவைற்றில் 'ஹவுஸ்மெயிட்' வேலை பார்க்க என்னோடு அடுத்த தங்கை விமானமேறிச் சரியாக ஆறு மாதங்கூட கழியவில்லை. அதற்குள் இப்படியான இன்னல்களா?

தங்கைக்கு வாய்த்த அந்தப் பெரிய வீட்டில் பென்னம் பெரிய சமையற் பாத்திரமொன்றை எண்ணெய்க் கொழுப்பு போகச் சுத்தமாகக் கழுவவில்லை என்று, அந்த வீட்டு எஜமானி

கசையால் விளாசினாளாம். தங்கையின் தொடையில் இரண்டு விரல் தடிப்புக்குக் காயமாம். இப்படி எடுத்ததற்கெல்லாம் துன்புறுத்தல்களாம். உம்மாவுக்கும் அடுத்தவர்களுக்கும் தெரிந்தால் பதறித் துடிப்பார்கள் என்று, வீட்டில் எவரிடமும் சொல்ல வேண்டாம் என்றும் தான் வேறு இடம் மாற முயற்சித்துக் கொண்டிருப்பதாகவும் தங்கை எனக்கு எழுதியிருந்தாள்.

என்ன அவலமான வாழ்க்கை?

கடிதத்தை மடித்துச் சட்டைக்குள் போட்டுக் கொண்டு எழுந்தேன். குசினிக்குள்ளிருந்து குரல் கேட்டது.

‘முனீர் எங்கடா தொலைஞ்சாய்?’

யாருமில்லை உம்மா தான் “கறிக்குத் தேங்கா போதாது. இந்தா..... தேங்கா ஒண்டு எடுத்துக் கொண்டு சுருக்கா ஓடி வா”

ஐந்து ரூபாய்த் தாளொன்றை உம்மா முனீரிடம் கொடுப்பது தெரிந்தது. பகற்போசனத் தயாரிப்பு இன்னும் முற்றுப் பெறவில்லை போலும், பசியும் வயிற்றைக் கிள்ளியது.

“இன்னம் ஆக்கி முடியல்லயா உம்மா?” இது நான்.

“கொஞ்சம் நில்லு ஒரு கறி வேகோணும்”

எனக்குப் பசித்தது. சாப்பிட்டுவிட்டு நான் ஞாஹர் தொழுவம் வேண்டும். நாழிகையைப் போல, ஊதினாற் பறந்து விடுகின்ற ஒரு மணி நேரத்துக்குள், நான் எத்தனை காரியங்கள் செய்ய?

வாய் கொப்பளித்து முகம், கை அலம்பிக்கொண்டு, குசினிக்குள்ளேயே ஒரு மனையைப் போட்டு அமர்ந்தேன்.

முனீர் வந்து கொண்டிருந்தான். “சுருக்கா வாடா... கொண்டா தேங்காய....”

அவன் பேயறைந்த முகத்தினனாகக் கைகளைப் பிசைந்து கொண்டிருந்தான். விழிகள் பிதுங்கிவிடப் பார்த்தான்.

‘சல்லி..... சல்லி..... இல்லாப் பேத்துது...’

“முதேவி நீ சல்லிய ஓசக்கப் போட்டு வெளயாடி வெளயாடி பெய்த்திருப்பாய், நீ தேங்கா கொணரங்காட்டியும் இங்க கறி தீஞ்சி போகப் பாக்குது. நீ தேடல்லயா சல்லிய”

‘எல்லா எடமும் தேடினேன். கெடைக்கல்ல’ அவன் குரல் சன்னமாக ஒலித்தது.

“சல்லிய இல்லாக்கினது போதாத்துக்குச் சாட்டும் வேற. எடுடா சல்லிய. நீ கள்ளக் கடயாப்பம் வாங்க ஒளிச்சி வெச்சீப்பாய். கள்ள நாய். இதுக்கு முந்தியும் நீ மிச்சக் காசெல்லாம் குறைச்சித்தான் எனக்குத் தந்தாய். ஒனக்குத் தின்ன உடுக்கறதும் போதாத்துக்கு களவும் வேற. இல்லாட்டி ஒனக்கு எங்கால சல்லி முட்டியில போட்டுச் சேர்த்து வைக்கிறதுக்கு? எடுடா சல்லிய....” உம்மாவின் கையில் தடித்த விறகுத் துண்டொன்று அசைந்தது.

முனீரின் பிதுங்கிய கண்களிலிருந்து கண்ணீர் மடை திறந்தது.

“மாயக் கண்ணீர் வடிக்க மட்டும் தான் தெரியும் கள் என். இப்ப எனக்குத் தேங்கா தேவை உன்ட முட்டிய ஓடச்சி சல்லி எடுத்து வாங்கிக் கொண்டு வா தேங்கா ஒன்று ஹம்... போடா கமுதை”

“உம்மா” என்று கத்தினேன் நான்.

“நீ சும்மா இரு. இவன இப்பிடித்தான் திருத்தோணும். போடா..... உன்ட பொட்டிக்குள்ள ஈக்கிற முட்டிய எடு” கையிலிருந்த விறகுத் தடியால் அவன் பின் கழுத்தை அழுத்தினா உம்மா.

“என்னத்த உம்மா இது.? எவங்களுக்கும் கைதவறிப் போறது தான். அவன்ட கையால இந்த சல்லி இல்லாமப் போனதுக்கு அவன இவ்வளவு கொடுமைப்படுத்தோணுமா? பாவம் அப்பாவி. பிச்சைக்காரனப் போல அங்கால இங்கால கெடைக்கிற சல்லியெல்லாம் அவன் சேர்த்து வைக்கிறது உங்களுக்குப் புடிக்கல்லயா? களவுக்குச் சாட்டறீங்களே அவன்ட சம்பளத்தைத் தான் ஒழுங்காகக் கொடுக்கிறீங்களா? அவன்ட உம்மா சம்பளத்தைக் கேட்டு வந்தா எந்தநாளும் என்ன சொல்லுவீங்க? அதையெல்லாம் உனக்கிட்ட தந்தா நீ சும்மா செலவழிச்சுப் போடுவாய். அவனுக்கும் ஒரு எதிர்காலம் இருக்கிதே. அவன்ட பேரில எக்கவுன்ட் தொறந்து சம்பளத்தை யெல்லாம் போட்டு வைக்கிறேன் என்டெல்லாம் சொல்லி சமாளிச்ச அனுப்புவிங்களே. அவன்ட கணக்கில எத்தின ரூவா போட்டு வெச்சிருக்கிறீங்க.? நீங்க தான் அவனுக்குள்ள சம்பளத்தைக் குடுக்காம வேல வாங்கிறீங்க. இப்பிடி பிச்சை சேர்க்கிற மாதிரி சேர்த்து அவனாவது அவன்ட உம்மாகிட்டக் குடுத்து, அவன்ட குடும்பக் கஷ்டத்தைக் குறைக்கட்டுமே. அதுக்குமா தடை பண்ணுறீங்க?”

உம்மா என்னை முறைத்துப் பார்த்தா “பெரிய ஞானி இவ பேசுறா” நீதான் இந்தத் தறுதலையெல்லாத்தையும் கெடுக்கிற?” வார்த்தைகளில் வெறுப்பைக் கொட்டிவிட்டு, கையிலிருந்த விறகுத் தடியை ஓங்கிக் கொட்டிலில் போட்டா.

“முனீர், நீ முட்டிய ஒடைக்க வாணாம். தேங்கா வாங்க நான் தாறன் சல்லி, என் பின்னால வா.” சாப்பிட முற்பட்டதையும் அப்படியே வைத்துவிட்டு நான் வெளியேறினேன்.

ஆ.பீஸில் எனக்கு வேலையே ஓடவில்லை.

- என்ன மனிதர்கள் இவர்கள்.....? ஒரு எத்தீனுக்கு இவ்வளவு கொடுமையா? அற்ப தவறுக்கும் தண்டனைகள்.

- முனீரின் அந்தக் கருத்த பிதுங்கிய பிஞ்சு முகம்.,

- உழைத்து உழைத்து உடல் உரமேறியிருந்தாலும், அவனது தாயின் நேர்த்தியான முகம்.

- அத்தோடு கூடவே, வெளிநாட்டில் வேலை புரியும் என் தங்கையின் முகம்

என மாறிமாறி என் கண்முன் நிழலாடியது.

முனீர் இங்கே பார்க்கும் வேலையைத் தான் தங்கை அங்கே பார்க்கின்றாள். அவள் விமானமேறிச் சென்று வேலை புரிவதால் ‘ஹவுஸ்மேட்’ என்ற கௌரவப் பெயர் அவளுக்கு;

இங்கே உள்வீட்டுக்குள் நன்றியுள்ள நாயைப் போல் வளையவரும் முனீருக்கு, வேலைக்காரன் என்று காரணப் பெயர். என்ன வர்க்கபேதம்? என்ன விந்தையான உலகம் இது?

மகள் ஆயிரமாயிரமாய்ச் சம்பாதித்து அனுப்புவதால், தானும் ஓர் எஜமானி என்ற நினைப்பு போலும் உம்மாவுக்கு. அங்கே மகள் படுகின்ற அவலத்தைத் தெரிந்து கொண்டால் ஒருவேளை அந்த அகம்பாவம் ஒழியுமோ என்னவோ?

ஆ.பீஸில் இருக்கப் பிடிக்கவில்லை எனக்கு.

தலைவலி என்று ‘ஷோர்ட் லீவ்’ போட்டுக்கொண்டு வீட்டுக்கு வந்தேன். ‘டபள்ஸ்பீக்கர் கெஸ்ட் ரெகோடர்’ பயங்கரமாக அலறிக் கொண்டிருக்க, தங்கைமார்கள் ஒரே கும்மாள

மாக இருந்தார்கள்., உள் அறையில் உம்மா தூங்கிக்
கொண்டிருக்க வேண்டும்.

என் விழிகள் முனீரைத் தேடின.

குழாயடியில் பகலுணவுக்கு உபயோகமான பாத்திரங்
களை அவன் தேய்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

‘முனீர்’ என்று அழைத்தேன்.

மெதுவாக அவன் திரும்பி என்னைப் பார்த்தான்,
உப்பிப்போன கண்களுடன்.

அந்தப் பார்வை.....

- அந்தப் பார்வை.....மனதின் நெருடல்களைத் தாங்கும்
சக்தியின்றி நான் மௌனமாக என் அறைக்குத் திரும்பினேன்.

நெக்லஸ்

“முபீதா அயன் பண்ணத் தந்த உடுப்பெல்லாம்
ரெடியா? எங்க அதுகள் வச்ச?”

“ஓ தாத்தா எல்லாத்தையும் அயன் பண்ணிட்டேன்.
அல்மாரில வச்சீக்கிறேன்.”

“அலுமாரிக்குள்ள யாரு வெக்கச் சொன்ன? இப்ப
உடுக்கோணு மானதில்லையா?” சப்ரினா புறுபுறுத்தவாரே
அலுமாரிக்குள் தலையை நுழைத்தாள்.

“முபீதா... எச்சிக்கோப்பயள அப்பிடி அப்பியே வச்சீக்கி
.....அவசரமாகக் கழுவி எடுங்க. வந்தீக்கிற ஆக்களக் கவனிக்
கோனுமில்லயா?”

முத்த தாத்தா அதட்டாத குறையாகக் குரல் கொடுத்தான். அடுக்களைக்குள் தேநீர் ஊற்றி ஊற்றியே களைத்துப் போயிருந்தாள் முபீதா. அதிகாலை எழுந்ததிலிருந்து ஒரு ஹோட்டலில் கூட அவ்வளவு தேநீர் ஊற்றியிருப்பார்களோ என்னவோ? அவள் உடுத்தி இருந்த உடையின் முன்பாகம் சற்றே உயர்ந்து அவளது வயிற்றுச் சுமையைத் தெளிவாகக் காட்டியது. உடையின் மேற்பகுதி கைகளை அடிக்கடி துடைத்துக் கொண்டதனாலாக விருக்கும். விறகடுப்புக்குப் பிடிக்கும் துணியாய்க் கருத்திருந்தது.

தூரத்திலிருந்து வந்த உறவினர்களுடன் வீட்டிலுள்ள வர்கள் அத்தனைபேரும் குதூகலத்தோடு அளவளாவிக்கொண்டார்கள்.

காலைச் சாப்பாட்டுக்காகப் 'பிட்டும், இறைச்சியும்' பரிமாறப்பட்டிருந்தன. உண்ட கையோடு தேநீரும் அருந்திய அவர்கள் விரித்த பாயிலிருந்து கொண்டே மிச்சசொச்ச கதைகளைப் பகிர்ந்து கொள்கின்றார்கள்.

“முபீதா திண்டதுகள எடுத்துட்டுப் போங்கோ”

குனிந்து நிமிர்ந்து ஆங்காங்கே வைக்கப்பட்டிருந்த எச்சிற் பாத்திரங்களை முபீதா சேகரித்த போது அவள்படும் அவஸ்தைக்கு இரக்கப்படவோ, அவளைப் பற்றிச் சுகம் விசாரிப்பதற்கோ அந்த இடத்தில் யாருக்கும் மனம் வரவில்லை.

வீட்டுக்குள் இப்போது ஆடவரும், பெண்டிரும் என்று ஆட்கள் நிறைந்து விட்டார்கள்.

முற்றத்துக் கதிரைகள் பல, ஆண்களைத் தாங்க, வீட்டுக்குள் விரித்த பாய்கள் பெண்களைச் சுமக்க, பட்டாம் பூச்சிகளாய் சின்னஞ்சிறுசுகள் வீட்டுக்குள்ளும் வெளியிலும் என்று ஓடிப்பிடித்து விளையாட, அந்த இடம் ஒரே கலகலப்பாக இருந்தது.

பவ்வியமாய் வீட்டுக்குள் வந்தமரும் பெண்மணிகளின் ஆடையலங்காரங்கள் வெகு பிரமாதமாக இருந்தன. விலையுயர் வண்ணச் சேலைகளும், கண்கவர் நகை நட்ருகளும் அந்தப் பெண்களை இன்னொரு தடவை பார்க்க வைத்தன. 'அபாயா'க் களில் தான் எத்தனை ரகங்கள்? வடிவங்கள்? 'ஹிஜாப்' எனும் பெயரில் தூணாக இருந்து துரும்பாக இளைத்துப் போன நிலையில் தலையை மட்டும் மூடிக் கழுத்தின் பின்புறத்தில் முடிச்சாகிப்போன ஸ்டைலில் வேலைப்பாடுகள் நிறைந்த 'ஜோர்ஜ்ட் ஸ்காப்'கள் அழகாகத் தானிருக்கின்றன. முஸ்லிம் பெண்மணிகளின் மார்பு முன்று துணிகளால் மறைக்கப்பட வேண்டும் என்ற வாக்குக்கு மறுதலிக்காமல் சில 'அபாயா'ப்

பெண்மணிகளது மூன்றாவது மறைதுணியாக தங்க அட்டியல்களும், பிறைவடிவச் சவடிகளும், பதக்கங்களும் பளபளத்தன.

இலங்கை ஒரு வளர்முகநாடு எனக் கணித்துச் சொன்னவன் இது போன்றதொரு மங்கல நிகழ்வுக்கு வந்து அங்கு குழுமும் பெண்டிரைப் பார்க்க வேண்டும்.

'அம்மாடி யோவ் இலங்கை ஒரு செல்வந்த நாடே தான்' என்று கணிப்பை மாற்றிச் சொல்லி விட்டு கண்ணில் படாமல் ஓடிவிடுவான்.

இன்று முபீதாவின் இளைய மச்சானுக்குத் திருமணம்.

முத்தமச்சானின் மனைவி நஜீரா தான், தன் உறவுக் கார்ப் பெண்ணொருத்தியை மணமகளாகத் தேர்ந்தெடுத்திருந்தாள். எனவே இன்றைக்கு அவளின் இராஜ்யம். இரண்டாவது மச்சானின் மனைவி சப்ரினா குடும்பசகிதம் நான்கு நாட்களுக்கு முன்னரே இங்குவந்து முகாமிட்டுவிட்டாள். மூன்றாவது மச்சானின் குடும்பம் கிளை கோத்திரங்களோடு முந்தினம் தான் ஆஜராகினர். மொத்தத்தில் அந்தப் பெரிய வீடு பல்கலைக் கழகம் மாதிரி கலகலத்துக் கொண்டிருந்தது.

முபீதா இந்தக் குடும்பத்தின் நான்காவது ஆண்பிள்ளையின் மனைவி. இந்தத் திருமணத்துக்கு முபீதாவின் பெற்றோருக்கு அழைப்பு கிடையாது. மணமகனோடு மண்டபத்துக்குப் போக வேண்டும் என்று அவள் சகல ஏற்பாடுகளையும் ஏற்கனவே செய்து வைத்திருந்தாள். ஆனாலும், அடுக்களைச் சிறைக்குள்ளிருந்து இன்னும் அவளுக்கு விடுதலை கிடைக்கவில்லை.

மாப்பிள்ளையின் அறையிலிருந்து விடலைப் பையன்களின் ஆரவாரம் கேட்டது. அந்த இளவட்டங்கள் நேற்றிரவு முழுவதும் மாப்பிள்ளையைத் தூங்க விட்டால் தானே? குறும்புகளுக்கும், சில்மிஷங்களுக்கும் குறைவே இன்றி ஒரே கூத்தும் சும்மாளமுமாக அந்த வீடே கலகலப்பானது. பல்கலைக்கழகத்

திற்கான முதல் நுழைவின்போது பகிடிவதைக்கு ஆளாகிச் சித்திரவதைப்படும் அப்பாவி மாணவர்களைப் போன்று மாப்பிள்ளை அஸ்ஸமும் அவஸ்தைப்பட்டான். என்ன செய்ய? வாடிக்கையாகிப் போன வேடிக்கைகளைப் பொறுத்துத் தானாக வேண்டும். மறுத்தால் வதை இன்னும் கூடிவிடும்.

இப்பொழுது மாப்பிள்ளையின் அறையில் மணமகனைத் தயார்படுத்தும் படலம் ஆரம்பமாகியுள்ளது. அத்தோடு, வீட்டில் குழுமியிருந்த உறவுக்காரர் அனைவரும் தங்களைத் தயார்படுத்தும் முனைப்பில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். வீட்டின் ஒவ்வொரு அறையும், களைந்து மாற்றும் உடைகளால் குப்பைக் காடாகியது. எங்கெல்லாம் முகம்பார்க்கும் கண்ணாடிகள் இருக்கின்றனவோ அங்கெல்லாம் தலையை நீட்டித் தம் அலங்காரத்தைச் செப்பம் செய்து கொள்ளும் யுவதிகள். பெண்களைப் போலவே ஆடை அலங்காரங்களில் அதிக கரிசனை செலுத்தும் நடுத்தர வயது ஆண்கள்.... கூச்சல்போட்டு ஆரவாரிக்கும் குழந்தைகள்....

“முபீதா..... எங்க இருக்கிறீங்க.....?” ஸப்ரினா முபீதாவைத் தேடி வந்தாள். காணவில்லை மீண்டும் குரல் கொடுத்தாள். குளியலறைக்குள்ளிருந்து அப்போது தான் வெளியே வந்த முபீதா முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டே “ஏன் தாத்தா கூப்பிட்டீங்களா?” என்று கேட்க,

“இங்க கொஞ்சம் வாங்களே....” என்று முபீதாவை அறையொன்றுக்குள் அழைத்துச் சென்றாள்.

“முபீதா.... உங்களிட்ட இருக்கிற அந்த அடையாள நெக்லஸ்ஸத் தாங்களே. எனக்குப் போடுறதுக்கு.....”

விதிர்ந்துப் போனாள் முபீதா. கழுத்து நிறைய தங்க மாலைகளோடு மின்னும் ஸப்ரினா. தனக்கென்றிருக்கின்ற ஒரேயொரு சொத்தையும் கேட்கிறாவே என மனதுக்குள் பேசிக் கொண்டாள்.

“எல்லாரும் ரெடியாயிட்டாங்க.... சுருக்கத் தாங்க முபீதா. நேரமாயிட்டுது.” அவசரப்படுத்தினாள்.

அப்போதும் முபீதா பேசாமல் நின்றாள். ஸப்ரினாவுக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது.

“அது ஒங்கட ஊட்டால கொண்டாந்த சொத்தா? இல்லயே.. இங்கால தானே போட்டாங்க. அத எனக்குத் தாறுதுக்கு இவ்வளோ யோசிக்கிற....?”

“அதுக்கில்ல தாத்தா. எனக்குக் கழுத்துல போடுறதுக்கு அது ஒன்னு மட்டும் தானீக்குது. நானும் கலியாண ஹோலுக்கு வரோணுமே....”

“ஆ..... இங்க பாரு இவவ. கலியாணத்துக்கு வரோணுமாம்..நஜீரா தாத்தா.... இங்க வாங்களே... முபீதாவ யாரு ஹோலுக்கு வரச் சொன்ன? இவ அங்க வந்தா நாங்க எப்படி மத்தவங்களுக்கு மொகம்போடுற... இவவும் வந்தா இந்த ஊட்ட, சாமானுவள யாராம் பார்த்துக்கிற.....?”

ஸப்ரினா துணைக்கு தன் மூத்த சகாவையும் அழைத்தாள். “ஏய் முபீதா.... இந்த ஊட்டுக்கு வாக்கப்பட்ட எண்டு எங்களவிட ஓசத்தியாகப் பார்க்க வானாம் சரியா? அவனவன் வெரலுக்குத் தக்கன தான் வீங்கோணும். பேசாம ஒங்கட எண்ணத்தக் கையுட்டுட்டு ஊட்டயீந்து மத்த வேலயக் கவனீங்க. ஹோலுக்குப் போய்ட்டு வார பேருக்கு கோப்பிக்குடிக்கு ரெடியாக் கோணும். ஊட்டக் கிளின் பண்ணோணும். எவ்வளவு வேல இருக்கு. அதயெல்லாம் வெச்சிட்டு வரப் போறாவாம் ஹோலுக்கு..”

பட்டவெனப் பொரிந்து தள்ளிவிட்டு பதிலுக்கும் காத்திராமல் நஜீரா போய்விட்டாள். கழுத்தை வெட்டித் திருப்பியபடியே ஸப்ரினாவும் நழுவினாள்.

உலக உருண்டை வேகமாகச் சுழன்று வந்து தலையில் மோதியது போன்றிருந்தது முபீதாவுக்கு. கால்களிரண்டும் வலுவிழந்து சோர்ந்து போயின. தொப்பென அருகிருந்த கதிரை யொன்றில் அமர்ந்தாள்.

என்னமாய் ஆசைப்பட்டாள்?

இந்த வீட்டு மருமக்களுடன் தானும் ஒரு மருமகளாய் அழகாக உடுத்தி வளைய வரவேண்டும் என்று.... கைபிடித்த கணவரின் இனசனங்களோடு பரஸ்பரம் உறவாட வேண்டும் என்று. பெரிய வீட்டுத் திருமண சம்பிரதாயங்களைக் கண்குளி ரப் பார்க்க வேண்டும் என்று.... எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக ஒவ்வொரு நாளும் தன் கையாலேயே சமைத்து உண்ணுவதை விட மசக்கை வயிற்றுக்கு ஆசையாக அறுசுவைகளோடு ஒருவாய் சோறு சாப்பிட வேண்டும் என்று.....

எல்லாமே தவிடுபொடியாகிவிட்டது.

சற்றுமுன் வரை கண்டு கொண்டிருந்த ஆசைக் கனவு கள் நனவாகாமலே காற்றில் பறந்த பஞ்சுபோல சிதைந்தே போயின.

அடுத்தவீட்டு பாத்துமமா கிழவி முபீதாவை வந்து தட்டினாள்.

“ஏம் புள்ள.... ஒரு மாதிரி இரிக்கிறாய்....?”

“ஒன்னுமில்ல ஆச்சுமமா.... கொஞ்சம் மேலுக்கு அசதியாயிருக்குது...”

“நானும் பார்த்துட்டுத்தானிருந்த புள்ள... இந்த வவுத்த யும் தூக்கிக் கொண்டு பம்பரம் மாதிரி நீ இவ்வளவு நேரமும் வேல செஞ்சிட்டிந்தத்த.... புள்ள வவுத்திக்காரியள் குனிஞ்சி நிமிர்ந்து வேல செய்யத்தான் வேணும்.... ஆனா ஒரே சீருக்கு முச்சுடாம செய்யப்படா..... நீ கொஞ்சம் ரெஸ்ட் எடு புள்ள....”

இடைவிடாது வேலை செய்ததனால் தான் நான் அலுப்பாக இருக்கின்றதாக ஆச்சுமமா நினைக்கிறா. வேலை செய்வத னால் எனக்குக் களைப்பு வருமா? களைப்பு தான் வந்தாலும் வேலை செய்வதை விட முடியுமா? வேலை செய்வதற்கென்றே பிறந்தவளல்லவா நான்?

- அவள் மார்பு விம்மித் தணிந்தது.

அவள் வயிற்றுக்குள்ளிருக்கும் சிசு ஒருமுறை நெட்டிமு றித்திருக்க வேண்டும். அதுகூட அவளுக்கு என்றுமில்லாத வலியை ஏற்படுத்தியது.

பெற்றோருக்கு மூத்த பிள்ளையாகப் பிறந்த நாளிலி ருந்து வறுமை என்ற மூன்றெழுத்தையே தலையெழுத்தாகக் கொண்டு வளர்ந்தவள் முபீதா. அவளைத் தொடர்ந்து வரிசை யாக இரண்டு பெண்பிள்ளைகளும் இரண்டு ஆண்பிள்ளை களுமாகக் குடும்பம் தொடர்ந்தது.

முபீதாவின் வாப்பா காஸிம் ஒரு கூலித் தொழிலாளி. பீடித்துண்டொன்றை உதட்டோரம் வைத்துப் புகைத்துப் புகைத்தே என்ன வேலை வேண்டுமானாலும் செய்வார். உம்மா சாகிராவும் ஊரில் பெரிய இடத்து விசேடங்களின்போது கைவே லைகளுக்கு உதவப் போவதுண்டு.

முழங்காலுக்கும் மொட்டைத் தலைக்கும் முடிச்சுப் போடுவது போல கல்விக்கும், வறுமைக்கும் அந்த வீட்டில் ஒன்றையொன்று ஒட்டிக்கொள்ள முடியவில்லை. பிள்ளைகளின் வயிற்றுப்பாட்டைக் கழுவவே உழைக்கும் பணம் பற்றாதிருக்க, படிப்புக்கு எங்கே செலவழிப்பதாம்?

எட்டாம் வகுப்போடு முபீதா குட்டித் தம்பியை வளர்த் தெடுக்கும் பொறுப்பை ஏற்க சாகிரா வெளிநாட்டுக்குப் புறப் பட்டாள். இரண்டே வருடம் உழைத்த சொச்சக் காசில், புதுவீட் டுக்கு மனைபோட்டு இரண்டு அறைகளையும் சமையல் கட்டை

யும் கட்டி, இப்போது ஆடையின்றிய வெற்றுடம்பாக வீடு செங்கற்களைத் துருத்திக் கொண்டு நிற்கின்றது.

மூன்று பெண்பிள்ளைகளும் வயதுக்கு வந்து மூன்று குமர்களைச் சமந்த அந்த வீட்டுப் பக்கம் அதிர்ஷ்டக் காற்று கொஞ்சம் வீசலாயிற்று.

“காஸிம்.... இது நல்ல சம்பந்தம்.. இதுபோல ஒரு சம்பந்தம் கெடக்க குடுத்து வச்சீக்கோணும். ஒங்கட மூத்த மவள இந்த இடத்துல கட்டிக் குடுத்தியெண்டால் ஒன்ற சோத்த நாயும் தின்னாது பாரு.... அடுத்த குமருகள்ட பாரத்திலேந்தும் ஒனக்கு கவல குறைஞ்சிடும். என்ன நான் சொல்றது வெளங் குதா?”

- காஸிம், புரோக்கரின் வாயையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“புரோக்கர் நானா பெரிய எடுத்துச் சம்பந்தம் அது. இதுங்கிறீங்க... எனக்கென்டா பயமா இருக்கு.... ஏன் அவங்க எங்கள் மாதிரி ஏழைக் குடும்பத்துல பார்க்கோணும்?” தாய் மைக்கேயுரிய பொறுப்பில் சாகிரா வாய் திறந்தாள்.

“நியாயமான சந்தேகம் தான். நல்ல சல்லிக்காரங்க... அவங்க... குடும்பத்துல எல்லாமே ஆம்புளப்புள்ளயள் மூத்த வங்க. மூனுபேரும் முடிச்சிட்டாங்க.. நாலாவது பொடியன்.....”

புரோக்கர் நானா இழுத்தார்.

“நாலாவது பொடியன்...? சொல்லுங்க நானா ஏதாச்சும் கொறபாடா?”

“அது புள்ள... இன்டக்கி ஆம்புளப்புள்ளயள்ட மதிப்பு லேசப்பட்டதில்ல பாரு. அவனுவளுக்கு என்ன கொற இருந்தா

லும் ஆண்புள்ள ஆண்புள்ள தானே? ஒனக்கு எனக்குன்னு பொண் குடுக்க எத்தனையோ பேர் போட்டி போடுறானுவள். நான் தான் இது ஒங்க மேல இருக்கிற எரக்கத்தால இந்த சம்பந்தத்த இங்ககொணந்தன்.”

“சரி. பொடியனுக்கு என்னத்த கொறண்டு சொல்லுங்களே? பார்ப்போம் இனி”

“மாப்புளப் பொடியன் வெளியால பார்த்தா சொல்றதுக்கு எந்தக் குறையுமே கண்ணுல படா..... ஆனா...”

புரோக்கரின் இழுப்பு எரிச்சலை ஊட்டினாலும் அந்த இடத்தில் மௌனம் நிலவியது.

“பொடியனுக்கு கொஞ்சம் புத்தி கொறவு. அதுக்காக் கொழப்பம் கிழப்பம் ஒனனுமில்ல. பொறப்புளாசி. அவனும் அவன்ட பாடும் என்று சைலன்டா இருப்பான். யாரோடயும் மிச்சம் கதைக்க மாட்டான். குடுத்தத்த தின்னுட்டுப் போசாம இரிப்பான்.

சாகிராவும் காஸிமும் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்.

“பொடியனுக்கு அப்ப தொழில் தோஷம் எண்டு எதுவும் செய்யேலாதா?”

“தொழில் என்னத்தம்மா தொழில்? நல்ல சல்லி அவங்க கிட்ட ஒங்கட மகள பூப்போல பாத்துக்குவாங்க. காலமுள்ள வரைக்கும் தின்னப் போடுவாங்க.... அவனுக்கென்று சொத்துப் பத்திலயும் பங்கு ஒதுக்கித் தானிருக்கிறாங்க. நானாமார் சரியான இரக்கம். அந்த எடுத்துல சம்பந்தம் வச்சிக்கிட்டா நாளைக்கு ஒங்கட காலமும் இனி பார்க்கத் தேவல்ல.”

சமையல் கட்டிலிருந்து அத்தனையையும் கேட்டுக் கொண்டோனிருந்தாள் முபீதா. மாப்பிள்ளை ஒரு ஆண்பிள்ளை யாக இருந்தால் மட்டும் போதும் என்று நினைக்கின்ற உலகம் அந்த மாப்பிள்ளைக்கு வாய்க்கும் மணமகள் ஆசாபாசங்கள் நிறைந்த, சமுதாயத்தோடு ஒன்றி வாழ நினைக்கின்ற, ஓர் உணர்வுள்ள பெண்பிள்ளை என்பதை ஏன் மறந்து விடுகின்றது?.

இதே நிலைமை ஒரு பெண்ணுக்காக இருந்தால்.... ஒரு மந்தபுத்திக்காரியை மணமுடித்து அர்த்தமுள்ள தாம்பத்தி யத்துடன் சந்தோஷமாக வாழவேண்டும் என்று எத்தனை ஆடவருக்கு மனது இடம்கொடுக்கும்? வாழ்க்கை என்பது வெறும் விளையாட்டல்ல. பரஸ்பரம் உணர்வுகளைப் பகிர்ந்து கொண்டு, பின்னாளில் வரக்கூடிய சவால்களை எதிர் கொண்டு, சமூகத்தில் அங்கத்துவம் பெற்று வாழ்வதற்குப் பெயர் தான் வாழ்க்கை. வெறுமனே உடம்பு சுகத்துக்காகத் தான் இல்லறம் என்றால் மனிதர்களுக்கும், மந்திகளுக்கும் ஏது வித்தியாசம்? இரண்டு குடும்பங்களின் இணைப்பில் சொந்தங்களும் பந்தங் களும் உறவுகளாய்க் கை கோர்த்து இன்பத்தையும் துன்பத் தையும் பங்கு போட்டுக் கொள்ள வேண்டிய உயிரோட்டமான ஒப்பந்தம் ஒன்றிற்காகத் தான் ஒவ்வொரு ஆணும், பெண்ணும் தவமிருக்க வேண்டும். அல்லாமல் திருமணமான பின் அடுத்த வரின் பராமரிப்பில், தயவில் காலம் முழுவதையும் கழிப்பதென் றால் அதைவிட திருமணமாகாமலே இருந்து விடலாம்.

- சூடான பெருமூச்சு ஒன்று முபீதாவிடமிருந்து விடை பெற்றது.

“புரோக்கர் நானா... நாங்க கொஞ்சம் யோசிச்சு முடிவு சொல்றமே....” வாப்பா சொன்னார்.

“இதில யோசிக்க ஒன்னுமில்ல. வலிய வாற சீதேவிய காலால ஒதைக்க மட்டும் நெனைக்க வாணாம் சொல்லிட்டன்.”

அதட்டிவிட்டு புரோக்கர் விடைபெற்றார்.

உம்மாவும் வாப்பாவும் யோசனையில் ஆழ்ந்தார்கள்.

‘இவ்வளவு காலமும் பொருளாதாரத்தோடு போராடிய எங்களை மூத்த மகளுக்கு வரும் மருமகன் தான் கரைசேர்க்க வேண்டும். அப்படியாயின் நல்லதொரு வரன் பார்க்க வேண்டும்’ இது தாயின் கோரிக்கை.

‘அடுத்தடுத்து மூன்று குமர்களைக் கரைசேர்த்தாக வேண்டும் மூத்தவளை வசதியான ஒருவனுக்குக் கட்டிக் கொடுப்பதென்றால் எமக்கெங்கே வசதியிருக்கின்றது. அதற்கு எவ்வளவு காலம் எடுக்கும்?’ இது தந்தையின் வாதம்.

கடைசியில் இருவராலும் ஒரு தீர்க்கமான முடிவுக்கு வர இயலவில்லை. அன்றைய இரவு மௌனித்து மரித்துப் போனது.

இரவெல்லாம் முபீதா யோசித்தாள்.

ஓர் ஏழைக் குடும்பத்தில் அதுவும் மூத்த பெண்ணாகப் பிறப்பதன் கொடுமையை அன்றுதான் அவள் அதிகபட்சமாக அனுபவித்தாள். தனக்கு பின்னாள் உள்ள உடன்பிறப்புகளின் எதிர் காலம் தன் கையில் உள்ளதோ இல்லையோ தன் மணவாழ்க் கைக்குப் பின்னர் தான் அடுத்தவை எல்லாம் சாத்தியமாகும் என்பதைப் புரிந்து கொண்டாள். பாறாங்கல்லைப் போன்று கனக்கும் தன் குடும்பத்தின் சமையை நகர்த்தும் விடயத்தில் ஒரு நந்தி போன்று தான் இருப்பது பற்றி நன்றாக யோசித்தாள்.

முபீதாவைப் பெண்பார்க்க வந்திருந்தார்கள்.

வந்தவர்களின் நடை, உடை, பாவனைகள் அக்கம்பக் கத்தவரின் கண்களை விரியச் செய்தன. சாகிராவும், காஸிமும்

தங்கள் சக்திக்கு மீறி அவர்களை உபசரித்தனர். அரங்கேற்றத்தின் இறுதி அங்கமாக அழகிய 'நெக்லஸ்' ஒன்று அடையாளம் என்ற பெயரில் முபீதாவின் கழுத்தில் ஏறியது. வந்தவர்கள் ஒற்றை முடிவோடு போய்விட விட்டுப்போன 'நெக்லஸ்' உறவினர்களை நீண்ட நேரம் பிரமிக்க வைத்துக் கொண்டிருந்தது.

“சா.....எவ்ளோ பஸந்து.....?”

“முணு பவுணாவது இரிக்கும்.....”

“கழுத்து நெறஞ்சி இரிக்கி.... முபீதா 'சான்ஸ்' தான்.”

“முபீதாட வாப்பாவுக்கு இதுபோல நகையொன்றை புள்ளக்கிச் செஞ்சி போட ஏழு பொறப்பு எடுக்கோணும்...”

தங்கைகள் அந்த 'நெக்லஸ்'ளை வாங்கித் தங்கள் கழுத்தருகே வைத்து அழகு பார்த்துக் கொண்டார்கள். முபீதா மட்டும் மௌனமாக இருந்தாள். உலகத்தையே ஆட்டிப்படைக்கும் தங்கம் இந்தச் சிறு வீட்டை இப்படி உலுக்கி வைப்பதில் ஒன்றும் வியப்பில்லையே!

இன்று நடைபெறும் திருமணம் போன்று முபீதாவின் திருமணம் நடைபெறவில்லை. மிக்க எளிமையாக இஸ்லாமிய முறைப்படி 'நிக்காஹ்' எழுதிய கையோடு அழைத்து வரப்பட்டது மாத்திரம் தான். இந்த வீட்டின் முத்த மருமக்கள்மாரைப் போல தானும் பணக்காரக் குடும்பத்து வாரிசாக இருந்திருந்தால் திருமணமும் கோலாகலமாக நடந்தேறியிருக்கும்.

அதைப் பற்றி முபீதா கவலைப்பட்டதேயில்லை. ஆனால், திருமணத்தின் பின்னரான இந்தப் புதிய இடத்தின் இருப்பிற்கான அர்த்தம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக விளங்கிய போது தான்.....

முத்த மச்சான்மார்களின் மனைவிகளுக்கு எடுபிடையாளாய், சமையற்கட்டில் சம்பளமில்லாத வேலைக்காரியாய், வளையவரும் இந்த வீட்டுப் பிள்ளைகளுக்கு ஆயாவாய், கூடவே யாரையும் பற்றிக் கவலைப்படாமல் பார்த்த பக்கத்தையே வெறித்தபடி நிற்கும் தன் கணவரின் சகல தேவைகளையும் நிறைவேற்றும் ஒரு தாதியாய்.....

அவளின் பெற்றோர் அவளைப் பார்க்க வருவதென்றாலும் பின்புற வாசலால் வந்திருந்து விட்டு அப்பக்கமாகவே போய்விட வேண்டும்.

- இது முத்த தாத்தா நஜீராவின் உத்தரவு.

அவர்களுக்குத் தேவையாக இருந்ததெல்லாம், தங்களுக்குச் சமையென இருந்த மச்சானை அவர்களது கண்காணிப்பிலிருந்து விடுவித்து முபீதாவின் தலையில் முற்றுமுழுதாகக் கட்டிவிட வேண்டும் என்பதுதான்.

அந்த எதிர்பார்ப்பு அவர்களுக்கு நிறைவேறியாகி விட்டது. வசதியாக சமையற்கட்டோடு பக்கத்திலிருக்கும் அறையே முபீதாவுக்கும், கணவனுக்கும் ஒதுக்கப்பட்டது.

முபீதா தன் கணவனுக்காகப் பச்சாதாபப்பட்டாள்.

அவரும் ஓர் இரக்கப்பட வேண்டிய ஜீவன் என்பதற்காகத் தன்னையே தியாகம் செய்தாள். ஒரு குழந்தையைப் போல அவரைக் கவனித்துக் கொண்டாள். அவரும் முபீதாவுடன் மிக்க அன்பு செலுத்தினார். தன்னுடைய முழுக் கவனத்தையும் பிரயோகித்தால் அவரது அசாதாரணத்தனத்தை ஓரளவேனும் சாதாரண மட்டத்துக்குக் கொண்டு வர முடியும் எனப் பிரயத்தனப்பட்டாள். அதில் வெற்றியும் மெல்ல மெல்லக் கண்டு வந்தாள்.

பாத்தும்மாக்கிழவி போய்விட்டிருக்க வேண்டும்.

வீட்டுக்குள் போட்டது போட்டபடி சிதறிக்கிடந்தது.

திருமண மண்டபத்துக்குப் போனவர்கள் திரும்பி வரவும் நேரம் சரியாக இருக்குமோ? இடுப்பில் ஒரு கையை வைத்து மறுகையைக் கதிரையில் ஊன்றி மெதுவாக எழும்பினாள்.

‘ஐந்தே மாதம் தான். இந்தளவுக்கு வாட்டியெடுக்கிறதே’ என்று கொஞ்சம் எரிச்சல் பட்டுக் கொண்டாள். உள்ளத்துச் சுமை அதை விடக் கனக்கையில் ‘இது எம்மாத்திரம்’ என்றும் மனதைத் தேற்றிக் கொண்டு மீண்டும் பம்பரமானாள்.

ஒவ்வொரு வேலையாய்ச் செய்யும் போதும் ‘தனது எதிர்காலம் இப்படியேதானா அதற்கொரு விடிவு காலம் இல்லையா? அந்த விடிவுக்காக என்னால் என்ன செய்ய முடியும்?’ என்ற வினாக்கள் அவள் இதயத்தைக் குடைந்து வருத்தின.

அவருக்கு சுயதொழில் முயற்சியொன்றைத் துவங்கிக் கொடுக்க வேண்டும். நான் பக்கபலமாக நின்று அதற்கு உதவி செய்ய வேண்டும். எம் இருவரதும் உழைப்பால் சொந்தக் காலில் நின்று குடும்பத்தை ஓட்ட வேண்டும். மாபிள் பதித்த தரை வேண்டாம் மண்மெழுகிய தரை இருந்தாலே போதும். என் கணவரும் இந்த வீட்டில் ஒரு ஆண்மகன். அவருக்கும் சொத்தில் பங்கு உண்டு. அவ்வாறு இருப்பதைக் கொடுப்பதாகப் பொருந்தியே எங்கள் திருமணத்தை ஏற்பாடு செய்தார்கள். அதில் சிறுபங்கைத் தருவார்களாக இருந்தால் என்னுடைய எண்ணத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ளலாம். இதில் யாருக்கும் பிரச்சினை வராது.

ஆனால்.... அந்தப் பங்கை எவ்வாறு நான் கேட்பது? கேட்டவுடன் தந்துவிடுகின்ற வள்ளல் பரம்பரையா இவர்கள்? அதிலும் இந்த வீட்டு ஆண் பிள்ளைகளை ஆட்டி வைக்கின்ற அகங்காரக் குணம் படைத்த மருமக்கள் இவர்களிடமிருந்து எவ்வாறு நான் பெற்றுக் கொள்வது?

நான் அவசரப்படக்கூடாது. இன்றைய சம்பவத்தின் பின்னரான என் நடத்தைகளில் இவர்கள் சிறிதேனும் குறை காணக்கூடாது. புதிய மருமகள் வந்த பின்னர் அவளுக்கும் நான் பணிவிடைகள் செய்ய வேண்டும். இன்னும் ஓரிரு மாத காலத்துக்கு என் பணிகள் தடையின்றி வழமை போலத் தொடர வேண்டும்.

அதற்குப் பின்னர்.....

அதற்குப் பின்னர்.....

முபீதாவால் விம்மிவெடிக்கும் அழுகையைக் கட்டுப் படுத்த முடியவில்லை. முந்தானையை எடுத்து முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

இந்த வீட்டிலிருந்து பிரச்சினைகள் எதுவுமின்றி சாதாரிய மாக விலக வேண்டும்.

எனக்குத் தெரியும் என் கணவருக்கு நானின்றி, என் உதவியின்றி இந்த வீட்டில் இருக்க முடியாது. என்னைப்போல பணிவிடைகள் அவருக்குச் செய்வதற்கு இங்குள்ளவர்களால் இயலவே இயலாது.

என்னுடைய பேச்சுக்குக் கட்டுப்பாடும் இவர் நானில்லாத சந்தர்ப்பங்களில் வீட்டாரோடு முரண்டு பிடிப்பது பற்றி நான் அறிந்திருக்கிறேன். அதுபோல நானில்லாத இந்த வீட்டில் அவர் குழப்பம் விளைவிக்க வேண்டும். அவரால் என்னைத் தேடிக்கொண்டு தனித்து வரத் தெரியாது. அவரது தொல்லை தாங்க முடியாமல் இந்த வீட்டிலுள்ள யாரோ என்னை தம் தம்பிக்காகத் தேடிக்கொண்டு வரத்தான் போகிறார்கள். அப் போது என் உள்ளக் கிடக்கைகளை அவர்களிடம் நான் தெளிவுபடுத்த வேண்டும். நிதர்சனத்தைப் புரிய வைக்க வேண்டும். மிகத் தெளிவாக எடுத்துச் சொல்லி அவர்களை இணங்க வைக்க வேண்டும்.

“யா அல்லாஹ்.....யாருக்கும் தீமை இல்லாத வகையில் எனக்கிந்த எண்ணத்தைத் தந்தவன் நீ..... அது சுமுகமாவதற்கு உன்னருள்தான் எனக்குத் துணை புரிய வேண்டும்.”

முபீதா..... உருக்கமாகப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டாள்.

தனக்கென்றான குடும்பத்தின் நலனுக்காக தனது கணவனின் இயலாமையையே பயன்படுத்த நேர்வதையிட்டு வேதனையுற்றாலும், அதற்காக மனமுருகி இறைவனிடம் பாரத்தைச் சாட்டினாள்.

விடியலைத் தேடும் தீர்க்கமான முடிவோடு கோப்பிக் குடிக்கான பலகாரப் பண்டங்களை மேசையில் அழகாகப் பரத்தி வைத்துவிட்டு வருபவர்களை உபசரிக்க ஆயத்தமாக நின்றாள் முபீதா.

*****

கரும்புள்ளி

குளிருக்குப் பேர் போன மத்திய மலைநாட்டில் சில நாட்களாவே சூடு தன் அரக்கத்தனத்தை ஆட்சி பீடமேற்றிக் கொண்டிருந்தது. பிற்பகல் மூன்று மணியாகியும் சுட்டெரிக்கும் சூரியன் திருப்தி காணவில்லைபோலும், வெயில் அவ்வளவு தகித்தது. கண்டி குட்செட் பஸ் நிலையம் மக்கள் வெள்ளத்தில் அலை மோதிக் கொண்டிருந்தது. வெண்ணுடை தரித்த பள்ளி மாணவர்கள் கூட்டம் கூட்டமாக நின்று கதைத்துக் கொண்டிருப்பதும், பஸ்ஸொன்றைக் கண்டவுடன் அதன் பின்னால் ஓடுவதும் இறங்குவதுமாக ஒரே குஷி அவர்களுக்கு. பர்தா உடையுடனிருந்த சில மாணவிகள் ‘ஸ்....ஸ்....’ என்று தங்கள் நாடிக்குக் கீழ் பர்தாவை உசுப்பி அடிக்கடி ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டார்கள்.

வலது தோளில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த கைப்பையை இடது தோளுக்கு மாற்றியபடி சிஸ்டர் சிசிலியா பஸ்ஸை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தார்.

“ம்.....மா... ம்.....மா.....தண்ணி.....தண்ணி எனக் கேலம்மா...”

மிக அருகாமையில் கேட்ட ஈனக் குரலொன்று சிசிலியாவின் கவனத்தை ஈர்த்தது. பாதி மயக்கத்தில் களைத்துப் போன ஒரு பெண்மணி, தலையைக் கைகளில் தாங்கியபடி குந்தியிருந்தாள்.

அவளை நெருங்கி உடனே கைப்பையில் இருந்த தண்ணீர் போத்தலைத் திறந்து அந்தப் பெண்மணியின் நாடியைப் பிடித்து உயர்த்தி தண்ணீரைப் பருக்கினார். இரண்டே மிடறுகள் அருந்திய அந்த வயோதிப மாதா, சற்றே தெம்பு வந்திருந்ததைப் போன்று, விலகியிருந்த முக்காட்டை இழுத்துத் தலை நிறையப் போட்டுக் கொண்டார்.

“என்னமா செய்யுது உங்களுக்கு?” சிசிலியா ஆதரவோடு அவளது கைகளைப் பற்றினார்.

“உங்களோட யாரும் வரவிலையாம்மா.....?” பதிலைக் காணாமல்.

“நீங்க சாப்பிட்டிங்களாம்மா.....?”

- இல்லை என்ற தலையசைப்பு.

சிஸ்டர் சிசிலியாவின் கைப்பைக்குள் சுற்றி வைக்கப்பட்டிருந்த “ஸ்பொன்ச்” கேக்குகளில் ஒன்று அம்மாதுவின் கைக்குள் மாறியது. நடுங்கிய கரங்களால் அதனைப் பெற்றுக் கொண்டவள், மெதுவாக உண்ண ஆரம்பித்தாள்.

“ஓங்களுக்கு நல்ல மனசும்மா. ஏன்னும்மா நீங்க.... நீங்க எந்த ஸ்கூலம்மா படிக்கிற?...”

சிஸ்டர் மெதுவாகப் புன்னகைத்தார்.

தன்னுடைய வெள்ளைக் கன்னியாஸ்திரி உடையையும் தலைக் கவசத்தையும் பார்த்து தன்னையும் ஒரு பள்ளி

மாணவியென நினைத்துக் கொண்ட அவளின் வெகுளித்தனம் புரிந்தது.

“கர்த்தரே இந்த ஜீவனை ஆசீர்வதியும்” என மனதுக்குள் பிரார்த்தித்தபடி அப்பெண்ணை மெதுவாகப் பிடித்து எழுப்பினார்.

“நீங்க எங்கம்மா போவனும்....நான் பஸ்ஸேத்தி விடுறன்...”

“நான் எங்கம்மா போற..... எனக்குத் தெரியா....எனக்கு ஊடில்லயே....”

சிஸ்டருக்கு எதுவோ புரிவது போலவும், புரியாதது போலவும் இருந்தது. இந்த வயோதிபத் தாயை இப்படியே விட்டுப்போகவும் அந்தக் கன்னியாஸ்திரியின் மனம் இடம் கொடுக்கவில்லை.

கருணை மனப்பான்மையை இறைவன் கிறிஸ்தவர்களின் உள்ளங்களில் நிறையவே கொடுத்திருக்கிறான் என்பதை ஊர்ஜிதப்படுத்துமாப் போல் சிஸ்டர் அத்தாயின் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டார்.

கண்டியிலிருந்து மணிக்கூட்டுக் கோபுரம் அமைந்திருந்த வழியாக திரும்பிய ஆட்டோ, கண்டி பொலிஸ் நிலையத்திற்கு முன்னாலுள்ள மேட்டுப்பாதையில் ஊர்ந்து மஹாயாவையை வந்தடைந்தது.

“பத்திரம்மா இறங்குங்கம்மா....”

சிஸ்டர் அப்பெண்ணின் கையை மெதுவாகப் பிடித்து இறக்கிவிட்டார். மறுகையால் அவளது ஆடைப் பொதியாக இருக்க வேண்டும் அதனையும் ஆட்டோவின் இருக்கையிலிருந்து எடுத்துக் கொண்டார்.

ஆளுயரக் கருங்கல் மதில், அதன் மேலேயுள்ள கட்டில் பூச்சாடிகளில் போகன் விலாச்செடிகள் கலர்கலராகப் பூத்திருந்தன. பைனஸ் மரமொன்று அதன் மெல்லிய இலைகளைச் சிலுப்பியபடி காற்றிலே அசைந்து அழகு காட்டியது. சற்று மேட்டுப்பாங்கான இடத்திலே மிகவும் அமைதியான சூழலில் கட்டப்பட்டிருந்த அந்தப் பழங்காலத்து கட்டடத்தின் முன்னால் “முதியோர் இல்லம்” என்ற வாசகம் கொட்டை எழுத்துக்களில் மும்மொழிகளிலும் பொறிக்கப்பட்ட பதாகை காணப்பட்டது.

நடை தளர்ந்த அம்மாதுவின் முதுகுப் புறத்தைத் தாங்கியபடி சிஸ்டர் சிசிலியா வளவுக்குள் நுழைந்தார். கருங்கற்களால் ஆன ஒரு மேடையின் மேலே அமைக்கப்பட்டிருந்த மேரி மாதாவின் சாந்த சொரூபம் கையில் குழந்தையுடன் கருணையே உருவாக இவர்களின் வரவை ஆராதித்தது.

வஸீலாத்தா அறுபது அறுபத்தைந்து வயது மதிக்கக் கூடிய வயோதிப மாது. கணவர் உயிரோடு இருந்த காலத்தில் ஆசைக்கு ஒரு மகள். ஆஸ்திக்கு ஒரு மகன். இருவரையும் இரு கண்களைப் போல வளர்த்தவள். பெரிய வீடொன்றின் சொந்தக்காரி. பிள்ளைகள் இருவருக்கும் தக்க படிப்பூட்டி சமூகத்துக்குப் பாரமின்றி வளர்த்தார்கள் வஸீலாவும் அவள் கணவரும்.

‘ரஸீதா டெக்ஸ்டைல்ஸ்’ எனும் பிரபலமான துணியகம் தான் அவர்களது பொருளாதாரத்தின் கேந்திர நிலையம். வாப்பாவின் மூப்பு காரணமாக வாப்பாவுக்குச் சொந்தமான “ரஸீதா டெக்ஸ்டைல்ஸ்” ஐக் கொண்டு நடத்தும் பொறுப்பை ரபீக் ஏற்றுக் கொண்டான்.

பருவ வயது மகளுக்கு திருமணமானதும் சந்தோஷத்தில் திளைத்த அக்குடும்பத்தினருக்கு, அடுத்து வந்த பத்தே மாதங்களில் பேரிடி காத்திருந்தது. ரஸீதா - அவர்களின் செல்வ மகள் முதற் பிரசவத்திலேயே இறுதி மூச்சைவிட்டாள். “சுமந்த தாயின்றி நான் வாழ்ந்தென்ன?” என்று கேட்குமாற போல் குழந்தையும் இறந்தே பிறந்தது.

வஸீலாவால் தாங்க முடியவில்லை. தன் ஒரே மகள். தன் அந்திமக்காலத்தில் தன்னை இருகரமேந்திக் கவனிப்பாள் என்று எதிர்பார்த்த அன்பு மகள்..... அற்ப ஆயுசில் போய் விட்டாளே என்பதில் தாளாத துயரம். என்ன செய்வது? ஒவ்வொரு ஆத்மாவும் மரணத்தை என்றோ ஒருநாள் புசித்தே தீரும் என்பது நியதியாயிற்றே.

ரபீக்கும் குடும்பஸ்தனானான். பிறந்து வளர்ந்த பெரிய வீடு உம்மா பெயரிலிருந்தாலும் அவனது ஏகபோக சொத்தாகியது. மரீகுனா ரபீக்கின் மனைவி. ஆரம்பத்தில் மாமியுடன் அன்பாகத்தானிருந்தாள். தன்வீட்டு வேலைகள் தன் கையாலே நடக்க வேண்டும் என்பதில் வக்கிர திருப்தி வஸீலாவுக்கு. மருமகளுடன் சகல வேலைகளிலும் பங்கேற்கப் போய் சமையற்கட்டு முதற்கொண்டு முற்றம் கூட்டும் வேலை வரை இருவருக்குமிடையேயும் கருத்து முரண்பாடுகள் ஏற்படலாயின. வயதுபோன காலத்தில் பேசுவதை பேசட்டும் என்று மாமிக்காக பரிந்து வாழ மரீகுனாவால் முடியவில்லை.

“இதென்ன மகள் சோத்தத் தொறந்து வெச்சீக்கிற.....”

“இப்பத்தான் மாமி தொறபட்டிருக்கும்...”

“சீ...ம்மா... மனிசனாப் பொறந்தவனுக்கு துப்புரவு வேணும். இப்படி திங்குறதுவலத் தொறந்து வச்சீந்தா..... எலி, பல்லி எச்சிப் படுத்தாதா.....?”

தனது வேலைகள் தூய்மையில்லை என்று மாமி குத்திக்காட்டுவதாக மரீகுனா பொரிந்து கொள்வாள்.

இரவானதும் குசினிக்கு வருவா மாமி. எச்சிற் பீங்கான் கோப்பைகளை கழுவுவதில் சோம்பலுற்று காலையில் கழுவலாமே என்று அடுக்கி வைத்திருப்பாள் மரீகுனா.

“எச்சி அகப்பையைக் கழுவி வெக்காட்டி அல்லாட பரக்கத்து (அபிவிருத்தி) இல்லாமப் போவும். ஓடனுக்கொடன கழுவி வெக்கோணும்.....” என்று சொல்லிக் கோண்டே கழுவுத் தொடங்கி விடுவா மாமி.

விஞ்ஞான ரீதியான விளக்கம் தெரியாமலே சில உண்மையான கருத்துக்கள் வஸீலாவின் வாயில் இருந்து வரும். அதன் தாத்திரியம் மர்கூனாவுக்குப் புரிந்தாலும் ‘குடும்ப நன்மைக்குத் தானே இவசொல்றா’ என்று சகித்துக் கொள்வதற்கு இஷ்டமில்லை.

இனி கடையில் இருந்து வரும் கணவரிடம் முறைப்பாடுகள் முன்னிற்கும். அடிமேல் அடியடித்தால் அம்மியும் நகருமே... ‘இந்த உம்மாவால் பெரிய கரச்சல்’ என்ற கருத்து விஷ வித்தாக நெஞ்சப்பரப்பில் ஊன்றப்பட.....

“உம்மா மர்கூனாவுக்கு எனத்தேம் சொல்லாட்டி ஒங்களுக்கு தூக்கம் போவாதா....? தாரத்தத் திண்டுபோட்டு பேசாமப் படுத்துத் தூங்காம இதென்ன கரச்சல்....”

இது போன்ற வார்த்தைப் பிரயோகங்கள் வஸீலாவின் முகத்துக்கு நேரே ஈட்டிகளாய் பாய, வஸீலா துவண்டு போவாள். ‘ஏண்ட பெத்த புள்ள தானே ஏசுறான்’ என்று தாய் மனது தனக்கே சமாதானம் செய்து கொள்ளும்.

ரபீக்கின் மகனுக்கும் ஐந்து வயதாயிற்று. கண்டியில் பிரபலமான கல்லூரி ஒன்றில் பிள்ளையைச் சேர்த்துவிட வேண்டும் என்பதில் மர்கூனாவுக்கு ஆசையோ ஆசை. ரபீக் முதலாளியின் மகன் ஊர்ப்பள்ளியில் படித்தால் மதிப்பில்லாமல் போகுமாம்.

மகனைக் கல்லூரியில் சேர்ப்பதற்கான பூர்வாங்க வேலைகள் ஆரம்பமாயிற்று. விண்ணப்பப் படிவத்தில் கோரப்பட்ட அத்தனை அம்சங்களும் ரபீக்கின் வசமிருந்தன.

டொனேஷன் கட்டுவதற்கும் ஆயத்தம். தண்ணீர் பில், லைட் பில் எல்லாம் ரபீக் பெயரில் இருக்க வேண்டுமாம். கல்லூரிக்கு குறித்த தூரத்தில் வதிவிடம் அமைந்திருக்க வேண்டுமாம். ஓட்டுமொத்தமாக வதியும் வீடு ரபீக் பெயரில் இருக்க வேண்டுமாம்.

இதுவரை உம்மா பெயரில் வீடு இருப்பதைப் பற்றி ரபீக் அலட்டிக் கொள்ளவே இல்லை. உம்மாவுக்குப் பிறகு உரிமை கொண்டாட யார்தான் இருக்கிறார்கள்.? ஆனால்... இப்போது என்ன செய்வது? வீடு தன் பெயரில் இருப்பதற்கான ஆவணத்தைக் கல்லூரித் தெரிவுக் குழுவுக்கு சமர்ப்பித்தாக வேண்டும்.

மர்கூனா ஒவ்வொரு கணமும் கணவனை நச்சரித்தாள்.

“உம்மா.....” அன்பொழுக ஆசை மகன் அழைத்ததில் உச்சி குளிர்ந்தது தாய்க்கு.

“என்னத்த வாப்பா”

“உம்மா ஊட்டு ஒப்பின ஒங்கட பேருக்குத்தானே ஈக்குது...”

“அதுக்கென்ன மகன் இப்ப.....?”

“இல்லம்மா மகன ஸ்கூல்ல சேர்த்தோனும். அதுக்கு ஒப்பின தேவையாம் உம்மா.....”

“அலுமாரிக்குள்ள நீங்கதானே மகன் வெச்சீக்கிற... இனி எடுத்துக் குடுங்களே.....” அப்பாவித்தாய் விபரமறியாமல் கூறினாள்.

“ஒப்பின உங்கட பேரில உம்மா ஈக்கிற.... அத ஏண்ட பேருக்கு மாத்தோனும். அதுக்கு நீங்க என்னோட வந்து ஒரு சைன் பண்ணோணும்..”

வஸீலா சற்று யோசித்து விட்டு “எப்ப மகன் போவோனும்” என்று கேட்டாள். அடுத்தநாள் உம்மாவை அழைத்துச் செல்ல ஆட்டோ வந்திருந்தது.

“மகன் இந்த ஊட்ட நான் மௌத்தாக்கொல கொண்டு போறல்ல மகன். ஈந்தாலும் நான் மௌத்தாற வரைக்கும் எனக்கும் இந்த ஊட்ட ஈக்கிற மாதிரி எழுதேலும் என்று வாப்பா ஒருக்கா சொன்ன நெனவு”

வஸீலா தயங்கியபடி தன் உள்ளக்கிடக்கையை மகனிடம் வெளியிட்டாள்.

“அதெல்லாம் நான் பாத்துக்குவேன் உம்மா.... நீங்க ஒன்றும் பயப்புட வாணம்”

சட்டத்தரணியிடம் ஏற்கனவே ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்த வீட்டுறுதிப்பத்திரத்தில் சகல மாற்றங்களும் செய்யப்பட்டு வஸீலாவின் கையொப்பம் ஒன்று மட்டுமே பாக்கியாக இருந்ததை அந்த அபலைத் தாய் அறிந்திருக்கவில்லை.

இப்போதெல்லாம் மர்கூனா வீட்டையும் சூழலையும் அழகாக வைத்துக் கொள்வதில் மிகவும் பிரயாசைப்பட்டாள்.

புதிதாக உடைத்துக் கட்டப்பட்ட திறந்த விறாந்தையில், அரை மதிற்கட்டில், வாங்கி வைத்திருந்த பூச்சாடிகள் அழகு காட்டின. அவற்றிடையே அருமையாகப் பூக்கும் மஞ்சள் ரோசா செடியொன்றில் அப்போது தான் மொட்டு ஒன்று முகிழ்த்திருந்தது.

வஸீலாவுக்கு கொஞ்ச நாளாகவே இருமல். துப்புவதற்காக மதிற்கட்டிலூடாக எட்டினாள். ரோசாப்பூச்சாடி விழுந்து சுக்குநூறாகியது. அவிழ்ந்திருந்த மொட்டு வஸீலாவைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தது.

“என்னத்த மாமி செஞ்சீங்க....”

“எச்சித்துப்பப் போனேம்மா.... தட்டிப்பட்டுட்டுது.”

“ஆசையாசையா சல்லி குடுத்து வாங்கின பூமரம்.... கண் பொட்டயா ஒங்களுக்கு.... ஊட்டக் கொஞ்சம் பஸந்தா வெக்க உட மாட்டிங்களே....”

- பொரிந்து தள்ளினாள் மர்கூனா.

“இது ஏன்ட ஊடுதானேம்மா..... பஸந்தா வெச்சா எனக்கும் விருப்பம்தான். ஏதோ தெரியாம.....”

“என்னது.....? இது ஒங்கடா ஊடா....? நல்லாச் செல்லுவீங்களே.... இது இப்ப எப்பிடி ஒங்கடயாகும்....? இவ்வளவு நாளும் நீங்க தாற கரச்சலுக்கு ஒங்கள இழுத்து வீசாம ஈந்தேன். பாருங்க நானும்.....”

பேச்சு முற்றியது. தனக்கும் இந்த வீட்டுக்கும் இனி எந்த சம்பந்தமும் இல்லை என்றான நிலையில் வஸீலா விரட்டப்பட்டாள்.

இன மத பேதம் பாராது-

அந்த வயோதிபர் விடுதியில் வாழ்ந்த அபலைகளுடன் வஸீலா ஐக்கியமானாள். சின்னச் சின்ன வேலைகளைச் செய்து கொண்டு, நிலையத்துக்குப் பொறுப்பான அருட்சகோதரிகளின் அன்பை வென்றாள்.

பக்கத்தே இருந்த காட்டுப்பள்ளியிலிருந்து இனிய பாங்கோசை ஐந்து வேளையும் ஒலிக்கும் போதெல்லாம் தலை நிறைய முக்காடு போட்டு இறைவனைத் துதித்தாள்.

அன்றும் வழமைபோல முற்றத்தைப் பெருக்கியவள் மேரி மாதாவின் சிலையை அண்ணாந்து பார்த்தாள். மரியாளின் திருப்பாதத்தில் எப்போதோ சாத்தியிருந்த மலர்ச்செண்டு கருகியிருந்தது. அதனை அப்புறப்படுத்தி, தூசி துடைத்து, புதிய மலர்ச் செண்டு ஒன்றை வைத்தாள்.

ஒரு கணப்பொழுதுதான்.

வஸீலாவுக்கு என்னவோ செய்தது. உயர் குருதியமூக் கத்தினால் ஏற்பட்ட மரணம் என்று வைத்திய அறிக்கை சொன்னது.

அந்த விடுதியில் இருந்து சுமார் நூறு யார் தூரத்தில் மஹய்யாவை பொது மயானம் அமைந்திருந்தது. மதில்களால் எல்லைப் படுத்தப்பட்டிருந்தாலும் காட்டுப்பள்ளி மையவாடியும், கிறிஸ்தவ சசானபூமியும், பௌத்தர்களின் அடக்கஸ்தலமும் ஒரே மண்ணிலே அருகருகாக அமைந்து எல்லோரும் தேடும் சமரசத்தை அங்கே எப்போதோ ஏற்படுத்தியிருந்தது.

நீளமான அறுகோண வடிவப் பெட்டியில் வைக்கப்பட்டிருந்த வஸீலாவின் உடலைத் தாங்கிய ஊர்வலம் சிலுவைகள் நிறைந்த சமாதிகளிடையே மெல்ல நகர்ந்தது.

“பரலோகத்தில் இருக்கும் எங்கள் பிதாவே.... யாரு மற்ற இந்த ஜீவனை ரட்சியும்....”

கிறிஸ்தவ மதத்தலைவர்களின் உருக்கமான பிரார்த்தனையுடனும், தெளிக்கப்பட்ட பன்னீர் வாசனையுடனும் வஸீலாவின் உடல் சவக்குழியினுள் மெதுவாக இறக்கப்பட்டது.

“அல்லாஹு அக்பர்.....”

காட்டுப்பள்ளியிலிருந்து ஒலித்த அஸர்நேர பாங்கோசை, சிலுவைகளில் பட்டு காற்றோடு கலந்தது.

- யாவும் கற்பனை -

சுகமாய்ப் போன சுமை

முற்றத்துச் செடிகள் காலை நேரத்துப் பனித்துளிகளைத் தாங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. கதிரவன் விழித்து முழமளவுக்கு மேலுயர்ந்து வந்திருந்தாலும் பனிப்புகாரினூடே இன்னும் விடியலை முழுமையாகக் காண முடியவில்லை. மரக்கிளைகளுக்கும் குள்ளிருந்து பறவைகள் தமது அன்றைய வாழ்க்கைக்கான பயணத்தை ஆரம்பிக்கும் பொருட்டு அவற்றின் மொழிகளால் ஆலோலம் இசைக்கின்றன. கருங்குருவி ஒன்று மதிற்கட்டில் வந்தமர்ந்து இனிய குரலெடுத்து விசிலடிக்கையில் அதன் குண்டு உடம்பு சற்றுத் தாழ்ந்து எழுகின்றது. ஊசிபோலக் குத்தியெடுக்காவிட்டாலும், மார்கழி மாதத்துக் குளிர் மேனி முழுவதுமாகச் சீரோடிக் கொண்டிருக்கிறது.

அந்தக் குளிரிலும் நாபி, தலையில் ஒரு துணியைக் கட்டிக் கொண்டு நிலத்தில் மண்வெட்டியால் செதுக்கிக் கொண்டிருந்தான். அவன் இப்படித்தான். குளிரும், சூடும் அவனுக்கு உறைப்பதில்லை. மழையும், வெயிலும் அவனுக்கு வேறு வேறில்லை. கல்லும், முள்ளும் அவனைக் குத்துவதில்லை. உழைப்பதற்கென்றே முறுக்கேறிப் போன உடம்பு இரும்பு மாதிரி அவனைத் தாங்குகின்றது.

முன்பெல்லாம் இந்த விசாலமான முற்றம் கண்ணைக்

கவரும் அலங்காரத்தில் ஒரு சின்னப் பூந்தோட்டமாகத் தானிருந்தது. மட்டமாக மதில் போலக் கத்தரிக்கப்பட்ட சிற்றிலைப் பற்றைகள் முன் 'கேற்' அடியிலிருந்து வாசற்படி வரை சீராக நீண்டிருக்க, அதன் இரு மருங்கிலும் வண்ணப்பூக்களைக் கொத்துக் கொத்தாகத் தாங்கியபடி ரோசாக்களும், டேலியாக்களும் இன்னும் பெயர் தெரியாத பூக்களும் ஒரு வீட்டின் உள்ளே இருக்கக்கூடிய செல்வந்தச் செழுமையை அவ்வீட்டின் முன்முற்ற அலங்காரத்திலிருந்தே எடைபோட முடியுமாப் போல பறைசாற்றிக் கொண்டிருந்தன. மண்ணில் நட்பது போதா தென்று இன்னும் அலங்காரச் சாடிகளில் நாட்டிய பூச்செண்டுகள் சீமெந்துத் திண்ணை மீதிலிருந்தும் கண் சிமிட்டிய வண்ணமிருந்தன.

நாபிக்குப் பிரியமான வேலை, வீட்டைச் சுற்றிவரவுள்ள பூம்பற்றைகளைக் கிளறி மண்கூட்டிப் பராமரிப்பதுதான். நடு முற்றத்தில் அவனால் நடப்பட்ட செவ்வலரிமரம் இன்று பெருவிருட்சமாகிக் கிளைபரப்பி நிழல் தந்து மணம் வீசும் பூக்களைச் சொரிந்து கொண்டிருக்கிறது. அதற்குக் கீழால் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் பலகை வாங்கில் அமர்ந்து, வீசும் தென்றலின் ஸ்பரிசத்தை அனுபவிப்பதே அலாதி சுகம் தான்.

ஓரமாக வைத்திருந்த வெண்டிச் செடிகளில் விரல்களாய் வெண்டிக்காய்கள் குத்திட்டு நின்றன. இரண்டொரு நாளில் கறிக்குப் பறிக்கலாம்.

'அதென்ன? பூவிலிருந்து உருவாகும் எல்லாக் காய்களும் காம்பிலிருந்து கீழ்நோக்கித் தொங்க,..... இந்த வெண்டிக் காய் மட்டும் பூ இருந்த திசையிலேயே காயையும் விடாப்பிடியாக நிறுத்திக் கொள்கிறதே..... கொண்ட கொள்கையிலிருந்து சற்றும் பிசகாத பெரியவர்களைப் போல...' நாபி தன் எஜமானரை நினைத்துக் கொண்டான். 'அவர் எனக்கு எஜமானரா? அம்மா அப்பா உடன் பிறப்பு, உறவு எல்லாமே எனக்கு அவர்தானே? அவர் வளர்த்த உடம்பு இது....அவர் மண்ணுக்கே உரமாக வேண்டாமா?

மனதில் ஊன்றிய வைரம், மிடுக்காக அவனை இன்னும் வேலை செய்யத் தூண்டியது. தவம் போட்டதில் புதிதாக முளைத்திருந்த தக்காளி, கறிமிளகாய்க் கன்றுகளை மெல்லப் பிடுங்கி, இடைவெளி விட்டு நட்டு, சூரிய வெப்பம் படாதிருக்க மறைப்புகளை ஏற்படுத்தினான்.

அவற்றுக்கு உரம் சேர்த்து நீருற்றி பக்குவமாக வளர்த்தெடுக்க வேண்டும்.

வெறுமனே பூக்கன்றுகளை நட்டு அழகு பார்ப்பதை விட இப்படி இலகுவான உணவுப்பயிர்களை நட்பால் கண்ணுக்குக் குளிர்ச்சியாகவும் இருக்கும். மனதுக்கு மகிழ்ச்சியாகவும் இருக்கும். தேவைக்கு உதவும் படியாகவும் இருக்கும். 'மலர்கள் என்றாலே கொள்ளை ஆசை' என்று பிதற்றிக் கொள்பவர்களுக்கு பூவும், காயுமாக சுமங்கலிப் பெண்ணைப் போலக் காட்சியளிக்கும் இந்தச்செடிகளில் அழகை ஏன் காண முடியாது?

மாஸ்டர் கனைக்கும் குரல் கேட்கிறது. நாபி சுறுசுறுப்பாகின்றான். பஞ்சு போன்று நரைத்த குஞ்சுத்தாடியும் வெள்ளைத் தொப்பியும் மாஸ்டருக்கு அழகாகத் தானிருக்கின்றது. இதுவரை முற்றத்துச் செடிகளோடு உறவாடிய நாபி, ஆவி பறக்கும் தேநீர்க் கோப்பையோடு மாஸ்டரின் முன் நின்றான்.

“இன்டக்கின்னாச் சரியான கூதல்டா நாபி”

மாஸ்டரின் பார்வை முற்றத்துச் செடிகளிடையே தாவி யது. செழிப்பாய் நின்ற மாதுளம் செடியில் செக்கச் செவே லென்று அழகாய் ஒரு முதற்பூ....மனதின் மகிழ்ச்சி- கண்களில் வெளிப்பட்டது.

“நாபி.... மாதளங்கா என்கிறது சொர்க்கத்துக் கனிதா..” லேசில சரிவாரல்ல.... அந்த மரத்த ஒழுங்கா கவனிச்சி வரோணும். மாதளம் மரத்துட எல்லாமே மருந்துமாத்துக்கும் ஒதவும். ஆ..... கொல்லையிலிருக்கிற கழியவரக்காக் கொடியில்

காய் கூட இரிக்கி. முத்த முந்தி பிச்சி அல்லசல்ல குடுத்திட்டா நல்லமே....”

“ஓம் மாஸ்டர்..... நானும் நெனச்சன்.... வெயில் ஓரக்க முந்தி பிச்சிட்டா போச்சி.....பகலுக்கு ஒரு கறியும் ஆச்சி....”

கபீர் மாஸ்டர் ஓய்வுபெற்ற ஒரு நல்லாசிரியர்.

விவசாய பாடம் தான் அவர் கற்பித்தது. விரிவுரையையிட செய்முறைக் கற்பித்தலில் தான் அவர் அதிகம் கவனம் செலுத்தினார்....

இதனால் அவர் கற்பித்த பாடசாலைகளின் வளவுகள் மரக்கறி, பழம், மூலிகை என்று அவருக்கு நன்றி பாராட்டின. மாணவர்களோடு குறும்புக்கதைகள் பேசிப்பேசியே அவர்களில் ஒருவராக கபீர் மாஸ்டரும் மாறி- மண்வெட்டி, கத்தி என்று இருந்ததனாலே... மாணவர்களுக்கும் அவரில் நல்ல பிடிப்பு.

மாணவர்களின் பெயர்கள் சற்று நீளமாக இருந்து விட்டால் அவர் அதைச் சுருக்கி இரண்டெழுத்துப் பெயராக்கி விடுவார். “உங்க வாப்பாவுக்கு வேற வேல இருந்திருக்காது. இவ்வளோ நீட்டமா பேர் வெச்சிக்கிறாரு பாரு” என்று சொல்லிச் சொல்லியே ஜலில் காஸிம் என்ற பெயரை ஜகா என்பார். நந்த குமாரனை நகு என்பார். அந்தவகையில் நாவலப்பிட்டி பக்கம் இடமாற்றத்தைச் சந்தித்த போது தோட்டம் சார்ந்த ஒரு பாடசாலையில் கற்றுக் கொண்டிருந்த நாகூர்பிச்சை என்ற மாணவன் தான் இப்போது நாபி ஆகி, மாஸ்டருடன் சுகதுக்கங்களில் பங்கு கொள்கின்றான்.

மாஸ்டருக்கு இரண்டு புதல்வர்களும், ஒரு புதல்வியும் இருக்கின்றார்கள்.

பரம்பரையாக வந்த சொத்து - வீடு வளவு சுற்றியுள்ள காணி என்று பரந்திருந்தது. மனைவி வழி ஆதனங்களுக்கும்

குறைவில்லை. ஆசிரியர் பணி அவர் அந்தஸ்துக்கு ஒரு ஏணிப்படி, தெரிந்த ஒரு விடயத்தைத் தெளிவாக, ஆழமாக தெரியாதவர்களுக்குப் புகட்டுவதில் ஏற்படும் மனத்திருப்தி இருக்கிறதே. அது கற்பிக்கும் பணியைத் தவிர வேறு எந்த உத்தியோகத்திலாவது கிடைக்குமா? ஊரார் பிள்ளையின் தலையைத் தடவ தன்பிள்ளை தானே வளரும் என்ற முதுமொழியை உண்மைப்படுத்துமாப் போல மாஸ்டரின் பிள்ளைகள் கல்வி கேள்விகளில் சிறந்த முன்னேற்றத்தைக் காட்டினார்கள்.

இப்போது முத்த மகன் சட்டத்தரணியாகிக் கொழும்பில் மனைவி பிள்ளைகளோடு அமோகமாக இருக்கின்றான். இரண்டாவது மகன் அண்மையில் தான் யூ.கே.யில் குடியுரிமை பெற்றான். மகள் வங்கியொன்றில் காசாளராகப் பணிபுரிகின்றாள். அவளும் திருமணம் முடிந்த கையோடு கேகாலை வங்கிக்கே மாற்றம் எடுத்து கணவருக்குரிய வீட்டிலே நிரந்தரக் குடியிருப்பாகி விட்டாள்.

மொத்தத்தில் அந்தப் பெரிய வீட்டில் பிள்ளை குட்டிகளோடு மகிழ்ச்சியாக வாழ்ந்த மாஸ்டர் தம்பதிகள், பிள்ளைகள் வளர்ந்து ஆளாகியதும் தனிமரமானார்கள். உணர்வுகள் வறுமையாகின.

எவ்வளவு தான் பிள்ளைகள் பெற்றாலும் இளமை தொலைந்து முதுமையைத் துணைக்கழைக்கும் தருணத்தில் தனிமையில் வாடுவது இன்று பல பெற்றோர்களின் தீர்க்க முடியாப் பிரச்சினைகளில் ஒன்றாக இருக்கின்றது.

பிள்ளைகளும் என்ன செய்வார்கள்.? வாழ்ந்து முடிந்த பெற்றோருக்காக தங்களுக்கு வாய்த்துள்ள வசதிவாய்ப்புகளை விட்டுக் கொடுத்தால் வாழ்க்கையை வெல்ல முடியுமா? சமுதாயத்தின் கண்களுக்கு இத்தகைய பிள்ளைகள் பெற்றோரை ஒதுக்கி வைத்திருப்பது போலத் தோன்றலாம்.

ஆனால், பெற்றோரே மனமுவந்து தம் பிள்ளைகளின் சுயமான, சுதந்திரமான வாழ்க்கைக்கு அனுமதி வழங்கி யிருப்பது பற்றி எத்தனை பேர் அறிந்து வைத்திருப்பார்கள்.?

ஆனாலும், தமக்கான வாழ்வாதாரத்தை நிலைநாட்டிக் கொண்ட பின் பெற்றோரை வந்து கண்டு கொள்வதில், அவர்களோடு ஆசையாக உறவாடுவதில், அவர்களது பேரப்பிள்ளைகளைக் கொஞ்சி மகிழ்வதற்குரிய சந்தர்ப்பத்தை ஏற்படுத்திக் கொடுப்பதில் அசிரத்தையாக இருக்கும் பிள்ளைகளும் இல்லாமலில்லை.

தங்கள் அலுவல்களின் கனதியோ, விடுமுறைகள் பெறுவதில் சிக்கலோ, அவர்களது ஒரே வாய்வார்த்தை 'நேரமில்லை' என்பது தான். தாம் உழைப்பவற்றில் ஒரு சொச்சத்தைப் பெற்றோரின் பெயருக்கு அனுப்பி வைத்தால் போதும் எல்லாம் ஆகிவிடும் என்று நினைக்கும் பிள்ளைகளும் இருக்கின்றார்கள்.

கபீர் மாஸ்டருக்கு அந்தத் தேவையும் இருக்கவில்லை. பணம் அவரது அன்றாடச் செலவுகளுக்கு மேலதிகமாகவே இருந்தது.

அவர் பெற்ற பிள்ளைகளுக்கு எக்கணமும் பாரமாக இருக்க வேண்டிய தேவை அவருக்கில்லை. அவர் மனைவி அவருடன் இருந்த கடைசினேரம் வரை அவரைத் தனிமை அரக்கன் அந்தளவுக்கு வதைக்கவில்லை. நாடுவிட்டு நாடு போன இளைய மகனின் பிரிவு அந்தத் தாயை உள்ளூர் உருக்கியிருக்க வேண்டும். கடைசிமுச்சம் மகனின் பெயர் சொல்லியே பிரிந்து போனது.

இரு பிள்ளைகளும் தாயாரின் ஈமச்சடங்குக்கு வந்தார்கள். தந்தையின் தனிமை போக்க தங்களுடன் வருமாறு அழைத்தார்கள். 'மரித்தாலும் இந்த மண்ணிலேயே மரிக்க வேண்டும். மனைவியின் அடக்கஸ்தலத்துக்கு அருகிலேயே அடக்கமும் செய்யப்பட வேண்டும்' என்ற கொள்கையோடு கோரிக்கையும் விடுத்து மறுத்துவிட்டார்.

அன்றிலிருந்து நாபி தான் அவருக்கு எல்லாமே.

நாபி என்ற நாகூர்பிச்சை பள்ளி மாணவனாக இருந்த போது படிப்பு அவனுக்கு ஓடவில்லை. ஆனால், பணிவும் அன்பும் அவனில் நிறையவே குடிகொண்டிருந்தன.

கபீர் மாஸ்டர் அவன் கற்றுவந்த பள்ளிக்கு மாற்றலாகி வந்தபோது அவரோடு ஈயாக ஓட்டிக் கொண்டான். வகுப்பறையில் கட்டுண்டு கிடப்பதைவிட வகுப்புக்கு வெளியே வெட்டுவதும், கொத்துவதும் அவனுக்கு அத்துப்படியான வேலை. மாஸ்டரின் சுற்றாடல் தூய்மை பேணும் விடயத்தில் அவன் மிகவும் ஒத்தாசையாக இருந்தான்.

தோட்ட வேலைகளில் அவர் என் என்றால் எண்ணெயாக இவன் உருகி நிற்பான். மாஸ்டர் தனியறை எடுத்துக் தங்கியதில் நாகூர்பிச்சையின் உதவி மாஸ்டருக்கு பெரிதும் தேவைப்பட்டது. அவனில் படிப்பை ஓரளவுக்கேனும் புகுத்த மாஸ்டர் எடுத்த பகீரதப் பிரயத்தனங்கள் காட்டுக்கெரித்த நிலவாய்.....

நாகூர்பிச்சையுடன் அளவளாவியதில் அவன் ஓர் அனாதை எனத் தெரிய வந்தது. உறவுக்கார வீடொன்றில் தண்டச் சோறாக அவன் இருக்கின்றான்.

ஓ.எல். பரீட்சை எழுத வேண்டிய வயது அவனுக்கு.

தோற்றத்தில் சின்னவனாக இருந்தாலும் எடுபிடி வேலைகளில், ஏனையோருக்கு வலியவந்து உதவுவதில் பெரியவனாக இருந்தான்.

அந்தப்பாடசாலையில் ஐந்து வருடங்கள் கடமையாற்றிய பின் ஓய்வுபெறும் வயதும் அண்மித்திருந்ததனால் கபீர் மாஸ்டர் மீண்டும் மாற்றமெடுத்து ஊரோடேயே வந்து சேர்ந்தார். அப்போது நாகூர்பிச்சை வெகுவாகக் கலங்கினான்

தாயைப் பிரியும் கன்று போல.... “மாஸ்டர்” என்றழைப்பான். சொல்லவந்த விடயத்தை சொல்லாமலே அவரை ஏக்கத்துடன் பார்த்து மீண்டும் “மாஸ்டர்” என்று கண்கலங்குவான்.

“மாஸ்டர் எனக்கு உம்மா வாப்பா இல்ல....” என்று சம்பந்தமில்லாமற் கதைப்பான்.

மாஸ்டருக்கு அவன் உள்ளடக்கிடக்கை உள்ளூர் விளங்கியது தன்னோடு வர ஆசைப்படுகிறான் என்று.

ஆனாலும், ஊரார் வீட்டுப் பிள்ளையொன்றைத் தான் எப்படி அழைத்து வருவது என்று. எப்படியோ அவனுக்குச் சமாதானம் கூறி வந்து சேர்ந்துவிட்டார்.

மாஸ்டரின் பிள்ளைகள் மூவருமே திருமணமாகித் தத்தம் அலுவல்களைக் கவனித்துக் கொள்ளவென்று பிறந்த கத்தை விட்டுத் தூரமான பொழுதொன்றில் பத்தொன்பது வயது இளைஞனாக நாகூர்பிச்சை எப்படியோ கபீர் மாஸ்டரைத் தேடிக் கொண்டு வந்து சேர்ந்தான்.

மாஸ்டரால் ஒன்றும் சொல்ல முடியவில்லை. ஏனென்றால் தனக்கென்று சுயமாகச் சிந்தித்து முடிவுகளை எடுக்கக் கூடிய வயது அவனுக்கு. ஏற்றுக் கொண்டார். தம் தனிக்குத் துணையாக இறைவனாகவே அவனை அனுப்பி வைத்திருக்கிறான் என்று அந்தத் தம்பதிகள் மனம் பூரித்தனர்.

“நாபி.....” மாஸ்டர் அழைத்தார்.

“பேப்பர் வாங்கப் போவனுமே...”

“ஓம் மாஸ்டர் கொஞ்சம் வெயிலேறட்டும்.... அப்ப போயிற்று வாங்கிண்டு வாங்கோ. சரியான பனி பெய்யுது.”

காலைப் பொழுதில் பேப்பர் கடைக்கு நடந்து சென்று அன்றைய நாளேடுகளை வாங்கி வருவது மாஸ்டரின் தினசரிக் கடமை.

நாபி எவ்வளவு கேட்டாலும் மறுத்துவிடுவார். “என்ற உடலுக்கு ஒரு ‘எக்ஸ்சைஸ்’ வேணாமாடா...? தெம்பிருக்கு மட்டும் மேல்கையக் களவாக விடக்கூடாது தெரியுமா?” என்பார்.

“இன்டக்கி எனக்கு மேலுக்கு கொஞ்சம் அசதியாக இரிக்கி நீ போய் வாங்கிட்டு வாடா நாபி....”

நாபி போய்விட்டான்.

மாஸ்டரின் சிந்தனை நாபியைச் சுற்றி வந்தது. நன்றி யுள்ள ஜீவனாக அவன் இந்த வீட்டில் சகலவிடயங்களையும் கவனித்துக் கொண்டிருக்கின்றான். வந்தும் பத்து வருடங்களுக்கு மேல் இருக்கும். தூரத்துத் தண்ணீர் தாகத்திற்கு உதவாது என்பதைப் போல தூரமிருக்கும் பிள்ளைகளின் அன்பும், ஆதரவும் வெறும் தொலைபேசி அழைப்புகளில் மட்டுமே தங்கியிருக்க.... பெறாப்பிள்ளையான நாபியின் கடமையுணர்வோடு கூடிய அன்பும் கரிசனையும் இமயமாகி நின்றன. ‘எங்கிருந்தோ வந்தான். இடைச்சாதி நானென்றான்’ என்ற பாரதி பாடலை அவர் உதடுகள் முணுமுணுத்தன.

நாபிக்கும் வயது ஏறிக்கொண்டிருக்கிறது. ஒரு திருமணம் பேசி முடிந்து வைக்க வேண்டும். என் உயிரோடேயே அதனையும் பார்த்துவிட வேண்டும். படிப்பினால் உயர்ந்த என் பிள்ளைகளைப் போலன்றி, திருமணம் முடித்தாலும் அவன் என் கூடவே இருப்பான். அவனை நான் எங்கும் போக விடமாட்டேன்.

‘பத்திரிகைகளை எடுத்துவரும் நாபியிடம் இதனைச் சொல்ல வேண்டும். அவன் முகத்தில் தெரியும் வெட்கத்தை இரசிக்க வேண்டும். போலியாக மறுப்பான். வற்புறுத்த வேண்

டும்...' மாஸ்டர் மெலிதான புன்னகையொன்றை உதிர்த்துக் கொண்டார்.

மாஸ்டருக்கு ஏனோ. தன் ஒரே மகளோடு பேச வேண்டும் என்று உள்ளூணர்வு உந்தியது.

இன்று சனிக்கிழமை தானே வீட்டிலிருப்பாள். எவ்வளவு நாட்களாகிறது கண்டு? பிள்ளைகளையும் கூட்டிக்கொண்டு அவளுக்கு வர எங்கே நேரமிருக்கிறது? தொலைபேசியை அவற்றியாமலேயே அவர் விரல்கள் அழுத்தின. மறுமுனையில் மகள் தான்.

“மக... எப்பிடியிருக்கிறீங்க.... சொகமா?..... மகன் புள்ளகள் எல்லாரும் சொகமா....?”

“ஓ வாப்பா.... ஏன் திடீரென்று கோல் எடுத்தீங்க.... நீங்க எப்பிடி சொகமா? மிச்சநாள் எனக்கு கோல் எடுக்கவும் கெடைக்கல்ல....”

“இல்ல மக... ஓங்களக் கண்டும் மிச்ச நாளாச்சி.... பார்க்கணும் போல இருக்கும்மா.... இன்டக்கி புள்ளகளையும் மகனையும் கூட்டிக் கொண்டு வாங்களே. லீவு தானே?”

“ஐயோ வாப்பா.... இன்டக்கி ஏலா ஈவினிங்ல மகன்ட ஸ்கூல்ல ‘என்னுவல் ப்ரைஸ் கிவிங்’ வாப்பா. மகனுக்கும் நாலஞ்ச எவோர்ட் இரிக்கி. கட்டாயம் பாட்டிசிபேட் பண்ணணும் வாப்பா.... இன்ஷூஅல்லாஹ் நெக்ஸ்ட் வீக் ஐ வில் கம் வாப்பா.....ப்ளீஸ்...”

மாஸ்டருக்கு சப் என்றது.

‘மகள் அடுத்தவாரம் வரும் போது நான் உயிரோடு இருப்பேனா? நாளை என்பது நாயனின் பக்கம் அல்லவா?’

நாபி நாளேடுகளுடன் வரும்போது கபீர் மாஸ்டர் செவ்வலரி மர வாங்கில் அமர்ந்திருந்தார். அவர் முகம் என்றுமில்லாதவாறு வாடி வெளுத்துப் போயிருந்தது. வியர்வை யினால் அணிந்திருந்த ஸ்வெட்டர் நனைந்து ஈரமாகியிருந்தது. நாபி பத்திரிகைகளை வாங்கில் ‘தொப்’பெனப் போட்டுவிட்டு ஒரே தாவலாய் மாஸ்டரைத் தாங்கினான்.

“மாஸ்டர்....ஏன்....என்ன இது... என்ன செய்யுது மாஸ்டர்...”

“கொஞ்சம் நெஞ்சு நோவுதுடா நாபி... என்னப் புடிச்சிக் கொண்டு போய் ‘பெட்’டுல வளத்தாட்டு மகேன்....”

மாஸ்டரின் விழிக்கோடியிலிருந்து கண்ணீர் வழிந்தது.

சின்னக் குழந்தையை அள்ளித் தூக்குவதுபோல இரு கைகளாலும் அவரைத் தூக்கிய படி வீட்டுக்குள் விரைந்தான். கட்டிலில் வளத்தினான். காய்ந்து போயிருந்த உதடுகளுக்கு நீர் புகட்டினான். அவர் போதும் என்று சைகை செய்தார். முன்கலாக கலிமாவின் ஓசை வெளிவர நாபி துணுக்குற்றான். அவரின் வலது கை நாபியின் வலது கையை இறுகப்பிடித்திருந்து..... மெதுவாகத் தளர்ந்தது.

“ஏன்ட சீதேவி வாப்பா....”

- நாபியின் அவலக்குரல் காற்றோடு கலந்து.... காத தூரம் சென்றது.

கபீர் மாஸ்டரின் மூத்த மகன், வாப்பா உபயோகித்த அறையை நோட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தான். அவனுக்குப் புரிய வில்லை. மேற்கொண்டு இந்த வீட்டை வளவை என்ன செய்வது என்று. அவன் தொழிலின் நிமித்தம் இங்கு குடியேறவும் வாய்ப்பில்லை. கூலிக்குக் கொடுப்பதென்றாலும் அதற்கும் காலம் செல்லும்.... நாற்பதாம் நாள் கழிந்தகையோடு விற்கப்பேசலாம்

என்ற எண்ணம் அடிமனதில் தோன்ற, வீட்டு உறுதிப் பத்திரத்தைத் தேடினான். அகப்பட்டது.

புதிதாக இருந்த அந்த உறுதியை ஆர்வமாக வாசித்தான். 'வளர்ப்பு மகன் நாகூர்பிச்சைக்கு அன்பளிப்புச்' செய்யப்பட்டிருப்பதாக அந்தக் காகிதாதிகள் கூறி நின்றன. கூடவே வாப்பாவின் கைப்பட ஒரு கடிதம்.

இம்மாத ஆரம்பத்தின் திகதி ஒன்றில் எழுதப்பட்டிருந்தது.

அன்பு மகன்,

நான் பெற்ற பிள்ளைகளில் என் மையத்தைத் தூக்கிச் செல்ல நீ வருவாய் என்று எனக்குத் தெரியும். உங்கள் மூவருக்கும் நான் உரிய கல்வியைத் தந்து போதுமான பண உதவியும் செய்திருக்கின்றேன். அது என் கடமையும்கூட.

இந்த வீடும் உங்கள் மூவருக்கும் உரியது தான். இருப்பினும் உங்கள் மூவருக்கும் போதுமான சொத்து சுகத்தை நீங்கள் தேடி வைத்திருக்கின்றீர்கள். உங்கள் வாழ்க்கைக்கு அவை தாராளம். தேவைக்குப் போதுமான செல்வம். உன்னைச் சுமக்கும். தேவைக்கு அதிகமான செல்வம் உனக்குச் சுமையாகும் என்ற அறிஞர் வாக்கை மனதில் பதித்துக் கொள்ளுங்கள். இந்த வீடு உங்களைப் பொறுத்தவரை தேவைக்கு அதிகமான சொத்து.

நீங்கள் எவரும் அருகில் இல்லாத சந்தர்ப்பத்தில் எனதும், உம்மாவினதும் சுகதுக்கங்களில் பங்குபோட்டு பெற்ற பிள்ளையைப் போலக் கவனித்துக் கொண்டவன் நாகூர்பிச்சை தாய், தகப்பன் இல்லாதது போலவே அவனுக்கென்று வேறு எதுவும் இல்லை. எனவே மனமுவந்து இந்த வீட்டை அவன் பெயரில் எழுதியுள்ளேன். வாப்பாவோடு உண்மையான அன்பு வைத்திருக்கும் நீங்கள் பிரச்சினைப் படமாட்டீர்கள் என்று எனக்குத் தெரியும்.

நாகூர் பிச்சையை உங்கள் உடன்பிறந்த தம்பியாக கவனித்துக் கொள்ளுங்கள்.

அவனை ஒதுக்கிவிடாதீர்கள்.

இப்படிக்கு
வாப்பா

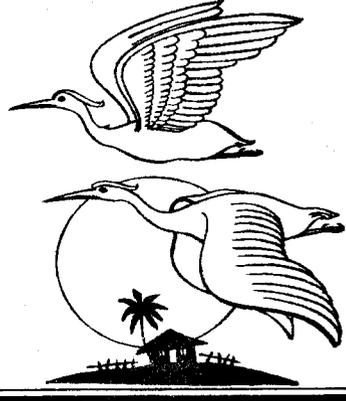
தலை மீது சுமத்தியிருந்த பெரும் பாரமொன்றை வாப்பா இவ்வளவு இலேசாக இறக்கி வைத்துவிட்டாரே என்பதில் மகன் தன்னை ஆசுவாசிப்படுத்திக் கொண்டான். வாப்பாவின் பெருந்தன்மை அவனைச் சிலிர்த்து வைத்தது.

தேநீர்க் கோப்பையோடு அறைக்கு வந்து "தொரே" என்றழைத்த நாபியை நெஞ்சோடு வாரி அணைத்துக் குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதான்.

எதுவும் புரியாமல் நாபி என்ற நாகூர்பிச்சை மலங்க மலங்க விழித்துக் கொண்டிருந்தான்.

***

மயக்கத்தில் ஒரு செள்வு

கழுவிச் சலவைச் செய்த வெள்ளைத் துணியாய் வானம்
'பளிச்' என்றிருந்தது.

- இருக்காதா பின்னே?

இவ்வளவு நேரமும் சுறு சுறு சுறு என்று பெய்து
கொண்டிருந்த மழை இப்போது தான் விட்டிருக்கிறது. அற
நனைந்த காகமொன்று வீதியோரமிருந்த மின்கம்பத்தின் மீதி
ருந்து தன் ஈர உடம்பை ஒரு தடவை சிலிர்த்துக் கொண்டதில்
நீர்த்திவலைகள் சிதறித் தூவானம் போல் தெறித்தது.

பாவம் இந்தப் பறவைகள். அவற்றின் வாழிடமே மரங்
கள் தான். மழையென்றால் மரங்களுக்குக் கொண்டாட்டம்.
ஆனால், அதனையே புகலிடமாகக் கொண்டு வாழும் பறவைக
ளுக்கும், விலங்குகளுக்கும் எவ்வளவு திண்டாட்டமாக இருக்
கும்?

கூடுகளில் குஞ்சுகள் இருந்தால் மழைவரும் போது
நனையாதிருக்க மாற்றுவழி மருந்துக்கும் இல்லாமலிருக்குமே....
மழைக்கும், வெயிலுக்கும் என்று மனிதன் வீடுகட்டிக் குடித்தனம்
நடத்திக் கொண்டிருக்க.... இந்த வாயில்லா ஜீவன்கள்.....

முடுதிரை

அஸீமா தன் வீட்டுச் சுவரை இரு கைகளாலும் தடவிப்
பார்த்தாள். இதற்குள் இருக்கின்ற ஒவ்வொரு கற்களுக்கும்
பேச முடியுமாக இருந்தால் அவையெல்லாம் அவள் கணவனின்
பெயரை எத்தனை முறை உச்சரிக்குமோ?

சீமெந்தும், மணலும் வாங்கிவந்து, அச்ச வெட்டிக்
கொணர்ந்து, குடம் குடமாய் அஸீமா கிணற்றிலிருந்து சுமந்து
வந்து கொடுத்த தண்ணீரில் குழைத்து 'புளொக் கல்' வெட்டி
வெட்டி, அவள் கணவன் முபாரக்கின் கைகள் தான் எத்தனை
தடவை புண்ணாகின? கால்கள் இரண்டும் சீமெந்திலேயே
விளைந்து விளைந்து சுடுபட்டுச் சுண்ணாம்பு நிறத்தில் இருந்
ததை அஸீமா நினைத்துப் பார்த்தாள்.

ஒவ்வொரு இரவிலும் அந்தக் கால்களுக்கும் கைகளுக்
கும் தேங்காய் எண்ணெய் தடவி அதன் வெளிர் நிறத்தைப்
போக்க அவள் பட்டபாடு?

முபாரக் தன் குடும்ப வண்டியை ஓட்ட, தெருத்தெருவாக
மரக்கறி வண்டியை ஓட்ட வேண்டியிருந்தது.

பகலில் வியாபாரம். வியாபாரத்தில் கிடைக்கின்ற வரு
வாயில் கொஞ்சத்தைச் சேமித்து ஒவ்வொரு சீமெந்து மூடை
யாக வாங்கி, மாலையில் 'புளொக் கல்' வெட்டும் வேலை
என்று முபாரக் ஓய்வு ஒழிச்சலின்றி இயங்கினார். அஸீமாவும்
சளைக்காமல் கணவனுக்குத் தன்னாலான வரையில் ஒத்தாசை
யாக இருந்தாள்.

மழை கொஞ்சம் பலமாகப் பெய்துவிட்டால்... இன்று
விழுமோ, நாளை விழுமோ என்ற அச்சமான எதிர்பார்ப்பில்
முட்டுக் கொடுக்கப்பட்டிருந்த வரிச்சு வீட்டை பிள்ளைகள்
பெரிதாகி, செலவுகள் அதிகரிக்க முன்னதாகக் கட்டிக்கொள்ள
வேண்டுமே என்பதில் அஸீமாவும் முபாரக்கும் முனைப்பாகவே
செயற்பட்டார்கள். அவர்களது அயரா முயற்சியின் விளைவு
தான் மூன்று அறைகளை உள்ளடக்கியதான இந்தக் கல்வீடு

- இளம் பச்சை நிற 'மல்டிலக்' பூச்சில் இன்று பளபளத்துக் கொண்டிருக்கிறது.

முபார்க்கின் தளராத உழைப்பும், தன்னம்பிக்கையும் மரக்கறிகளைக் கைவண்டியில் தள்ளுவதை விட்டு, சிறுகடை ஒன்றை வாடகைக்கு எடுத்து வியாபாரத்தைத் தொடரும் அளவுக்கு அவரைத் தூக்கிவிட்டது. அஸீமாவும் தையற் கலையில் தேர்ந்திருந்ததனால் பொருளாதாரச் சமையை ஓரளவுக்கு அவளாலும் தாங்கிப்பிடிக்க முடிந்தது.

“ங்கா....ங்கா....ங்கா....”

ஓ.... குழந்தை விழித்துக் கொண்டு விட்டது.

தொட்டிலை விலக்கிப் பார்த்தாள் அஸீமா... படுக்கையை ஈரமாக்கிக் கொண்டு குழந்தை நெளிந்து கொண்டிருந்தது. 'வாடா செல்லம்...' என்று அதனைத் தூக்கி, அணையாடையை மாற்றி ஏற்கனவே தயாரித்து வைத்திருந்த புட்டிப் பாலை ஊட்டத் தொடங்கினாள். நீண்ட நேரம் தூங்கியதில் வந்த பசி... குழந்தை பாலை உறிஞ்சுவதில் அவசரம் காட்டியது.

- அஸீமா கடிகாரத்தைப் பார்த்தாள்.

மகள் வருவதற்கு இன்னும் ஒரு மணி நேரமாவது பிடிக்கும். மாலைநேர 'டியூசன்' வகுப்பு அவளுக்கு. அதிகரித்து வரும் தேவைகளுக்கெல்லாம் கிடைக்கும் வருவாயைச் சமாளிக்க முடியாத காலமிது. வீட்டிலுள்ள ஒவ்வொரு உறுப்பினரும் உழைத்தால்தான் உண்டு என்கின்ற மாதிரியான காலகட்டத்தில் மேலதிக வருமானம் ஒன்று கட்டாயத் தேவையாகிவிட்டதில், அஸீமாவுக்குத் தான் பொறுப்புகள் கூடி விட்டது. மகளும் மருமகனும் காலையில் பாடசாலைக்குப் போய் வருவார்கள். மீண்டும் இருவரும் 'டியூசன்' என்று கிளம்பி, மாலைக் கருக்கலில் வந்து சேர்வார்கள். அவர்களின் பிள்ளைகள் -

சிறுககள் இருவரையும் பராமரிப்பதோடு முழு வேலையும் அஸீமாவுக்குத் தான்.

அஸீமா சளைக்கவில்லை. சளைப்பதில்லை.

இந்த வேலைகளும் இல்லாவிட்டால் அவள் தன்னந்தனியே இந்த வீட்டிலிருந்து கொண்டு என்ன செய்வதாம்? இளைய மகள் வேறாகக் குடித்தனம் போய்விட்டிருக்கிறாள். இன்னமும் முதுமைக்குப் பச்சைக்கொடி காட்டத் தேவையில்லாத உடலும், உள்ளமும் அஸீமாவுக்கு இருக்கிறது.

தன் பிள்ளைகளை வளர்த்தெடுக்கப் பாடுபட்டது போலவே, இப்போது தன் பேரப் பிள்ளைகளுக்காகப் பாடுபடுகின்றாள்.

அது அவளுக்குப் பெரிய வேலையாகத் தோன்றவில்லை. தானும் தன் கணவரும் வாழ்க்கையில் கஷ்டப்பட்டது போல தன் வயிற்றுப் பிள்ளைகள் எந்தக் கஷ்டமும் படக்கூடாது என்பதே அவளது எண்ணமெல்லாம் நிறைந்திருக்கின்றது.

“உம்மும்மா.... நேக்கும் பசிக்குது... தம்பிய மட்டும் தான் நீங்க தூக்கி வச்சிக்கிற... என்னையும் தூக்குங்கோ...”

மகளின் முத்தவள் சிணுங்கினாள். கூடவே குழந்தையின் தலைமுடியையும் பிடித்து இழுத்தாள். குழந்தைக்கு வலித்து விட்டது போலும். அது வீறிட்டது...

“ம்மா.... பாவம் மா... தம்பி பபா... இப்பிடி தம்பிக்கு நீங்க அடிச்சாகா. தம்பிய யாருக்காலும் நான் குடுத்துடுவன்.... குடுக்கவா...”

“வாணம்மா... ஏன் குஞ்சுத் தம்பியக் குடுக்க வாணம்”

“ஆ... அப்ப நல்ல புள்ள மாதிரி ஓரமாவுங்கோ.... ஓங்களுக்கும் நான் தேத்தண்ணி ஊத்திக் கொண்டாறேன்...”

“ஹாய்.... உம்மா வந்திட்டாங்க... உம்மா வந்திட்டாங்க... எனக்கு என்னத்த கொணாந்தீங்க உம்மா...”

மகள் வந்துவிட்டதை மூத்த பிள்ளையின் குதூகலத்தைக் கொண்டு அஸீமா அறிந்து கொண்டாள்.

எவ்வளவு தான் நாள் முழுக்க இந்தக் குழந்தைகளை அரவணைத்துப் பார்த்துக் கொண்டாலும், பெற்ற தாயைக் கண்டவுடன் அந்தக் குழந்தைகள் எல்லாத்தையும் உதறியெறிந்து விட்டுத் தாயின் அன்பையும் அரவணைப்பையும் பெற்றுக் கொள்வதில் காட்டும் நாட்டம் இருக்கிறதே.... அதுதான் தொப்புள்கொடி உறவா?

- அஸீமா வாசலுக்கு வந்தாள்.

மூத்த பிள்ளையைச் செல்லமாகக் கடிந்து கொண்டாள்.

“சீ... போடி.. நன்றி கெட்டவள்... இவ்வளோ நேரமும் என்ற மடில கொஞ்சிக் கொஞ்சி ஈந்திட்டு உம்மாவைக் கண்ட ஓடன... ஓடிட்டாயே...போ.... தம்பி பபாவோட தான் நான் இரக்கம்..... ”

“வெவ் வெவ் வே....”

உதடுகளைக் குவித்து உம்மும்மாவுக்குப் பழித்துக் காட்டி ‘டு’ சொல்லிவிட்டு உம்மாவின் கழுத்தைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டாள் அவள்.

அஸீமா தன் கணவர் இருந்த காலத்திலேயே தன் இரு பிள்ளைகளுக்கும் திருமணமாகி விட்டிருந்ததில் திருப்திப்பட்டாள். அவர்கள் தம் கணவரமாரோடு வாழ்ந்தாலும் உம்மா

வின் தனிமையைக் காரணமாகக் கொண்டு மூத்தவள் இந்த வீட்டிலேயே நிரந்தரமாகிவிட்டாள்.

சின்னவளுக்கு இதில் சின்னதாக மனக்குறை இருந்தாலும், அவள் அதனைப் பெரிது படுத்தாமல் கணவர் வீட்டிலேயே வாழ்க்கையைத் தொடர்ந்தாள்.

அஸீமாவின் அன்பான வேண்டுகோள் ஒன்று - வருடா வருடம் வரும் ஹஜ்ஜுப் பெருநாளைத் தன் இரு பிள்ளைகளோடும் மருமக்கள் பேரப்பிள்ளைகளோடும் தனது இந்த வீட்டிலேயே கொண்டாடி மகிழ வேண்டும் என்பது. அதுவும் கடந்த சில வருடங்களாகக் கிரமமாக நடந்து கொண்டு தானிருக்கிறது. தன் இரு பெண்பிள்ளைகளும் ஒற்றுமையாக கருத்தொருமித்து இருப்பதைக் கண்டு அஸீமா மனதுக்குள்ளால் பெருமைப்பட்டுக் கொள்வாள்.

இராக்கால குளிர்ச்சி மேனிகளை மெல்லெனச் சிலிர்த்த வைத்தது. பகல் முழுக்கப் பெய்த மழையின் பின்விளைவாகவும் இருக்கலாம்.

இரவுணவை எல்லோரும் முடித்துக் கொண்டார்கள். மருமகன் நஸீம் அவரது காரியாலய அறைக்குள் அமர்ந்து எதையோ வாசித்துக் கொண்டிருந்தார்.

“மகள்... ஹஜ்ஜுப் பெருநாள் எப்பம்மா வருது...?”

- அஸீமா மகளைக் கேட்டாள்.

“ஓ... அப்பிடயொண்டும் இருக்கிறதே உம்மா....”

சிரித்துக் கொண்டே மகள் ரமீஸா கலண்டரில் விரல்களை நகர்த்தினாள்.

“இன்னம் எட்டுநாள் இரிக்குதம்மா....”

நோன்புப் பெருநாள் என்றால் எல்லா வீடுகளிலும் பலத்த எதிர்பார்ப்புகளுண்டு. விதவிதமான உடைகளும், உணவுப் பண்டங்களும் என்று பிரமாதமாக வரவேற்கப்படுவதுண்டு. சிறுவர்கள் முதற்கொண்டு பெரியவர்கள் வரை ஒருமாத காலம் நோன்பு நோற்று, அதிலிருந்து விடுதலை பெறும் ஒரே வழியாக நோன்புப் பெருநாள் தினத்தை எதிர்பார்ப்பது இதற்குக் காரணமாக இருக்கலாம்.

ஆனால் தியாகத்திருநாளான ஹஜ்ஜுப்பெருநாளை ஏனோ நம்மில் பலர் ஒரு பொருட்டாகவே நினைப்பதில்லை. வசதி படைத்தவர்கள் ஹஜ்ஜுக்குச் சென்று அங்கே அவர்களால் கொண்டாடப்படுவது தான் பொருத்தமான பெருநாள் என்று எல்லோரும் நினைப்பது போலிருந்தால் ஏழைகள்- என்ன செய்வார்கள்.?

அஸீமாவுக்கு பழைய சம்பவம் ஒன்று ஞாபகத்துக்கு வந்தது.

ஹஜ்ஜுப்பெருநாள் நாளைக்கு என்றிருந்த ஒரு தருணத்தில் வீடு கட்டும் வேலைகளில் உதவிபுரிந்து கொண்டிருக்கும் போது முபாரக்கின் குதிகாலில் பலகைத் துண்டொன்றில் குத்திட்டு நின்ற கூரிய ஆணியொன்று ஏறியது. ஆணியின் முக்கால் பங்குமே குத்திநின்ற போது - வலியால் தடித்த முபாரக்கை வைத்தியசாலையில் தான் அனுமதிக்க நேர்ந்தது.

அன்றைய மாலையிலேயே காயப்பட்ட கால் வீங்கிப் பருத்து நடக்க முடியாமலாகி விட்டது. பார்க்கப் போன அஸீமா விடம் முபாரக் விடுத்த வேண்டுகோள் - தான் இல்லை என்று பார்க்காமல் பெருநாளைக்கு குழந்தைகளுக்கு நன்றாகச் சமைத்து உண்ணக் கொடுக்க வேண்டும் என்பதுதான். முடியுமா அஸீமாவால்...?

அழுது கொண்டே திரும்பி வந்துவிட்டாள். பெருநாள் என்று காலையில்.... வீங்கிய காலோடு, வைத்தியசாலையிலிருந்து தானாகவே விரும்பி வெளியேறுவதாக எழுதிக் கொடுத்து

விட்டு, முபாரக் வீட்டுக்கே வந்துவிட்டார். கணவரின் வேண்டுகலைக் தட்டிக் கழிக்க முடியாமல் பெருநாள் சோறு சமைத்து, பிள்ளைகளைப் புத்தாடை அணிவித்து விருப்பின்றியே அனைத்தையும் செய்து முடித்தாள் அஸீமா.

அதன் பின்பு அவரை மீண்டும் மருத்துவமனையில் சேர்த்து உரிய வைத்தியத்தை மீள்ப் பெற்றுக் கொடுக்க... அவள் எவ்வளவு சிரமப்பட்டாள் என்பது அந்த ஆண்டவனுக்கு வெளிச்சம்.

அந்தச் சம்பவத்திற்குப் பின்னிருந்தே அஸீமா எது தவறினாலும் ஹஜ்ஜுப்பெருநாளைக் கொண்டாடுவதற்கு மட்டும் பின்னிற்பதேயில்லை. அவள் கணவரின் பொறுப்பும், பிள்ளைகளின் ஆசாபாசங்கள் பற்றிய புரிந்துணர்வும் அவளைப் புதிய தொரு உணர்வின்பால் திருப்பியிருந்தது.

“மகள்... தங்கச்சி... ஹஜ்ஜுப் பெருநாளைக்கு வருவாங்க தானே?”

- ஏக்கத்தோடு அஸீமா கேட்க... மகள் எரிச்சல்பட்டாள்.

“எனத்துக்கிப்ப இந்தக் கேள்வி.. வழமையா வாற தானே?”

“இல்ல மகள்... சொல்லியனுப்புறது முறை இல்லையா? அதுதான்....”

“என்னத்தும்மா நீங்க சொல்ற. இது என்ன பொறத்தி ஊடா... அவவும் பொறந்து வளர்ந்த எடம் தானே... சொல்லியனுப்பித்தான் வரோணுமா?”

“அதுக்கில்ல மகள். மருமகன் புள்ளையள் எல்லாரும் வருவாங்களே.... அவரு பொறத்தி மனிஷன். மரியாதை குடுக்கனுமில்லையா?”

“சரி சரி பேசாமப் போய்ப்படுங்க. நாளைக்கி நாங்க விடிய எழும்போணும். இதப்பத்தி பொறவு பார்ப்பம்”

ரமீஸா தன்னறைக்குள் புகுந்து கதவைச் சாத்திக் கொண்டாள்.

ஏற்கனவே அறைக்குள் தூங்கியது போல நடித்துக் கொண்டிருந்த நஸீம், அறைக்குள் மனைவி நுழைந்தவுடன் இந்தப் பக்கமாகத் திரும்பினார்... “ஓங்கட உம்மாவுக்கு சின்ன மருமகன் ஓசத்தி போல...”

ரமீஸாவுக்கு ‘திக்’ என்றது. கண்களைச் சுருக்கிக் கணவனைப் பார்த்தாள்.

“இல்ல... அவரு பொறத்தி மனுஷனாம். மரியாத குடுக்கணுமாமே. நான் மட்டும் என்னவாம்? ஓங்களோட இங்க வந்து குந்திக் கொண்டிருக்கிறதால தான் அவவுக்கு எங்களக் கணக்கில்ல...”

“சரியப்பா... விடுங்க.... உம்மா தான் புத்தியில்லாம கதைக்கிறா என்டா நீங்க வேறயா?..”

“அப்பிடிச் சொல்ல வாணா நீங்க ரமீஸா.... வழமையா பெருநாளைக்கு அவங்க வாறவங்கதான். உம்மாவுக்கு மட்டும் ஒரு ஓயில் சாரியக் கொணாந்து நீட்டிட்டு.... வெள்ளனயிலீந்து அந்திபடு மட்டும் இங்க இருந்து திண்டிட்டு குடிச்சிட்டுப் போறாங்களே. ஏதாச்சும் சாப்பாட்டுச் செலவுக்கு என்று கலந்து கொள்ளாங்களா? இல்லயே.... இப்ப வெலவாசியள்ட நிலமையைப் பார்த்தா எங்களுக்கு மட்டும் இது கட்டுமா....?”

ரமீஸாவுக்கும் ஏதோ கொஞ்சம் உறைத்தது.

உம்மாவின் நடவடிக்கைகளைப் பார்த்தால் தன்னை விட தங்கை மீது தான் பாசம் அதிகமோ என்று நினைக்கத்

தோன்றியது. ஒரு முறை தங்கை வந்த நேரம் உம்மாவிடம் ஏதோ கேட்டு முணுமுணுத்ததும், உம்மா ‘சரி பிறகு பார்ப்பம்’ என்று சமாளித்ததும் அவள் மனக்கண்ணில் தட்டுப்பட்டது. வீட்டிலிருந்த, வாப்பாவின் பழங்காலத்து தளபாடமான சித்திர வேலைப்பாடுகளுடன் கூடிய கருங்காலிக் கட்டிலை உம்மா தங்கைக்குக் கொடுப்பதற்குத் தன்னிடம் பிரியம் கேட்ட பிறகு தான் முணுமுணுப்பின் ரகசியம் தெரியவந்தது.

“என்ன யோசிக்கிறீங்க ரமீஸா... ஓங்கடயும், புள்ளகள் டயும் நலவுக்குத் தான் நான் சொல்ற இது. இந்த ஊட்ட ஓங்கட பேருக்கு எழுதி எடுக்காட்டி ஒரு காலத்துல ஓங்கட தங்கச் சியால நாங்க நடுத்தெருவுல நிற்கவேண்டி வரும் என்றத்தையும் நீங்க நெனவு வெச்சிக்கோங்க....”

நஸீம் நாகுக்காகச் சொல்லி நஞ்சை விதைத்து விட்டு மறுபுறம் திரும்பிப் படுத்துக் கொண்டான். அன்று இரவு ரமீஸாவுக்கு.... சிவராத்திரி தான்.

‘கணவர் சொல்வதிலும் உண்மை இல்லாமலில்லை. தங்கையைவிட உம்மாவையும், உம்மாவின் செலவினங்களையும் அதிகம் பொறுப்பெடுத்திருக்கிறது நான் தான். அப்படியிருக்க இந்தச் சிறிய வீடு தங்கைக்கும் எனக்கும் என்று பங்கு போடப்பட்டால் அதில் யாருக்கு என்ன இலாபம்? நாளை இது பற்றி உம்மாவோடு கதைக்க வேண்டும்.’

ரமீஸா படுத்துறங்கினாளோ இல்லையோ பொழுது மட்டும் வழமைபோல விடிந்துபோனது.

அஸீமா காலைத் தேநீருக்கு கேத்தலை அடுப்பில் வைத்து விட்டு முற்றம் கூட்ட வந்தாள். நேற்றுப் பெய்த மழையின் சுவடு மண்ணில் கோடுகளாய்க் கோலம் போட்டிருந்தது. முபாரக்கின் கைப்பட முற்றத்தில் நாட்டியிருந்த கிளி மூக்கு மாமரம் ஒரு சுற்றுப் பருத்திருந்தது. பிஞ்சு பிடிக்கக் காலமும் சரி. இப்படியே மழை பெய்து கொண்டிருந்தால்

பழுதாகிப் போகுமே என்று கவலையும் பட்டாள். ஒரு விதையை நட்டு மரத்தை உருவாக்கி, அதிலிருந்து பழம் பறித்து பயன் பெற ஒரு மனிதனுக்குக் கிடைக்கும் கொடுப்பினை இருக்கிறதே..... அது அவனுக்கு படைத்தவன் கொடுக்கும் அதிர்ஷ்டம். தன்னால் இதிலிருந்து பயன்பெற முடியாதே என்பதற்காக அத்தகைய பழ மரங்களை நட்டு வைப்பவர்கள் ஒருபோதும் வெட்டி வீழ்த்துவதில்லை. தனக்கில்லாவிட்டால் என்ன, யாராவது பயன் பெறத்தானே போகின்றார்கள் என்று பொதுமையுணர்வு இயல்பாகவே மனிதனில் உண்டு என்பதற்கு முபாரக நாட்டிய இம்மாமரம் சாட்சி.

“உம்மா.... டீ குடிக்க வாங்க.....” - ரமீஸா குரல் கொடுத்தாள்.

செய்த வேலையைப் பாதியில் வைத்துவிட்டு வந்து தேநீர்க் கோப்பையைக் கையிலெடுத்த அஸ்மா .... மகளிடம் இப்படிக்கேட்டுவிட்டாள்.

“இன்டக்கி அந்தியில் மழையில்லாட்டி... நான் தங்கச்சி ஊட்டுக்கு போயிட்டு, பெருநாளைக்கு அவங்கள் வரச் சொல்லிட்டு வரவா மகள்...?”

ரமீஸாவின் முகத்தில் எள்ளும் கொள்ளும் வெடித்தது. “தேவல்ல... நீங்க வேனுமுண்டா அங்க போயிட்டு இந்த முறை பெருநாள் தின்னுட்டு வாங்க....”

அஸ்மாவுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. ஒருநாளும் இல்லாத கதையாக இருக்கிறதே என்று.....

“ஏம் மக.... ஒருநாளும் நீங்க இப்பிடிச் சொன்னதில்லையே. தங்கச்சிக்கும், ஒங்களுக்கும் ஏதாவது பிரச்சினையா?”

“தங்கச்சி தங்கச்சி... தங்கச்சி... அவமட்டும் தானா ஒங்களுக்குப் புள்ள? நானும் பார்த்துக் கொண்டு தான் வாறன்.”

ஒரே அவட எண்ணம் மட்டும் தான் ஒங்களுக்கு. அவவா ஒங்களப் பார்க்குற கேக்குற....?” நானில்ல ஒங்களோட தலையடிக்கிற...?”

‘என்னது என் மகள் என்னுடன் தலையடிக்கிறாளா? அவ்வளவு சிரமம் கொடுப்பதற்கு நானென்ன நோயாளியா? அப்போ இந்த வீட்டில் நான் செய்கின்ற வேலைகள் வெறும் வெட்டி வேலைகளா? நான் சுகதேகியாக இருக்கின்ற போதே இப்பிடிச் சொல்பவள் நோயுற்று படுக்கையிலாகிவிட்டால் எப்பிடிச் சொல்லமாட்டாள்?’

“மகள்.... கதைக்கிறத யோசிச்சுத் தான் கதைக்கிறீங்களா..?” தன் சந்தேகத்தை மகளிடமே கேட்டாள் அஸ்மா.

“பின்ன என்னவாம்... அவ இருந்தாப்போல ஒரு நாளைக்கு இங்க வந்து... திண்டு குடிச்சிட்டு இங்குள்ள ஒவ்வொரு சாமான ஒங்களுக்கிட்ட கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டு... இப்பிடியே போனா இந்த ஊடு முழுசையும் கேட்டாலும் குடுத்து ருவீங்க போல தான் இரிக்கி.... போற போக்கப் பார்த்தா....”

முத்த மகள் எதற்காகச் சுற்றி வளைக்கிறாள் என்பதை அஸ்மா உணர ஆரம்பித்தாள். உம்மாவுக்கும் மகளுக்கும் நடக்கும் காலையே முகாரியைக் காதிலே வாங்கிக் கொள்ளாதவர் போல மருமகன் குளியலறைக்குள் புகுந்துவிட்டார்.

மேற்கொண்டு என்ன செய்வது எதைப் பேசுவது என்று தெரியாதவளாக கனத்த மனதோடு அஸ்மா வெளியே பார்வையைச் செலுத்தினாள். ஏதோ ஒரு பறவை ஒற்றைக் குரலெடுத்துச் சோகமாகப் பாடி அவள் மனதைப் பிரதிபலித்தது.

இந்தப் பறவைகள் எல்லாம் எவ்வளவு சுதந்திரமான வாழ்க்கை வாழ்கின்றன ? ஒரு மரம் இல்லாவிட்டால் இன்னொரு மரம் அவற்றின் வாழிடமாகின்றது. கட்டிய கூடு சேதப்பட்டால்

மறுகணமே குச்சுகளைக் கொண்டு இன்னொரு கூடு தயார்பண்ணப்பட்டு விடும். இனக்கலப்பு செய்து சந்ததியை விருத்தி செய்தாலும்.. கூடிக்குலவிக் கொஞ்சினாலும் பின்னொரு நாளில் அவை எல்லாம் ஒரு சமூகமாகி சுயமாக வாழ்க்கையை ஆரம்பிக்கும். ஆனால், மனிதன் மட்டும்... நான், எனது, எனக்கு என்று எண்ணற்ற சுயநலங்களை மனதில் புதைத்துக் கொண்டு, வீட்டுக்கும் வாசலுக்குமாக, காணிக்கும் பூமிக்குமாக பொருளுக்கும், பண்டத்துக்குமாக.... இரத்த உறவுகளையே அறுத்துக் கொண்டு, யுத்தம் செய்து கொண்டு, நீதிமன்றம் வரை சென்று.... அதற்கப்புறம்... கீரியும் பாம்பும் போல சதா காலமும் பொருமிக் கொண்டு....

என் கருசுமந்த இந்த இரண்டு பிள்ளைகளுக்கும் இப்படி யொரு அவலம் வரவேண்டுமா?

ஆண்பிள்ளை ஒன்றிருந்தால் இந்தப் பொறுப்பை அவன் தலையில் சுமத்தி விட்டு ஓரமாயிருக்கலாம்.

- நான் ஒருத்தி மட்டுமிருந்து கொண்டு இதற்கு என்ன செய்யலாம்?

- நான் உயிரோடிருக்கும் வரை எதையும் சகித்துக் கொள்ள முடியும். இல்லாத காலத்தில் இந்த இரண்டு குடும்பங்களும் சீரழிந்து போய்விட மாட்டாது என்பது என்ன நிச்சயம்?

இதுவரை நினைத்துக் கூடப் பார்க்காத ஒரு விடயத்தை மூத்தவள் ஞாபகப்படுத்தியிருக்கிறாள். அஸீமாவுக்கு அவளில் கோபம் ஏற்படவில்லை. பிள்ளைகளைப் பெற்றுப் போடுவதால் மட்டும் எல்லாம் நிறைவேறிவிடுவதில்லை. அவர்களுக்கு கல்வியூட்டுவது முதற்கொண்டு, எல்லாவற்றிலும் சமவுடமை, சமவுரிமை காக்கப்பட்டாக வேண்டும். அப்போது தான் இந்த சமூகத்தில் கலகமின்றி, களங்கமின்றி வாழ முடியும். ஒவ்வொரு பெற்றோரும் தத்தம் ஆயுட்காலத்திலேயே இந்த வேதாந்தத்தை உணர்ந்தாக வேண்டும்.

- வீடு அமைதியாக இருந்தது.

அஸீமா குழந்தைகளைத் தேடிப் பார்த்தாள். உள் அறையில் கட்டிலில் தன் பிஞ்சுக்கால்களை வேகவேகமாக உதைத்து உறுமிச் சிரித்தபடி குழந்தை விளையாடிக் கொண்டிருக்க... மூத்த பேத்தி அவனைத் தொட்டுக் கொஞ்சிக் கொண்டிருந்தாள். கள்ளங்கபடமில்லாத மழலைகளாகவே மனிதனால் வாழ்நாள் முழுக்க இருக்க முடியுமாக இருந்தால்....?

இயலாத ஒன்றை நினைத்து ஏங்குவதும் மனித இயல்புகளில் ஒன்றுதான்.

வழமையைப் போல தனக்குண்டான அலுவல்களில் அஸீமா ஈடுபட்டாள். குழந்தைகளைக் கழுவி உடைமாற்றி, உணவுப்டி, வீடுவாசல் சுத்தம் பண்ணி, சமயலைத் துரிதப்படுத்தி....

- அவள் பணிகள் தொடர்ந்தன.

அதற்குப் பின்னர் வந்த நாட்கள் இந்த விவகாரம் தொடர்பான எவ்விதச் சலனமும் இன்றி இயல்பாகக் கழிந்தன.

அன்றைய ஹஜ்ஜுப் பெருநாள் தினமும் எல்லாத் தடவைகளும் போல சகோதரிகள் இருவரும் குடும்பத்தோடு ஒன்றாக இருந்து கூடிக் களித்தனர்.

அன்றே மாலையில் ஊரில் மிக முக்கிய புள்ளியான மர்க்குக் ஹாஜியார் வீட்டுக்கு வந்த போது, அஸீமா முகமலர்ந்து வரவேற்றாள். முபாரக் தன் வாழ்க்கையில் கொஞ்சக் காலம் சிரமப்பட்ட போது, இடது கைக்குத் தெரியாமல் வலது கையால் உதவி செய்த பெருமகன் அவர். முபாரக் செய்த தொழில் முயற்சிகள் அனைத்துக்கும் பின்னூட்டம் அவருடையது தான்.

“வாங்கோ. ஹாஜியார் நானா....”

முக்காட்டைச் சரி செய்து கொண்டு முன்னால் வந்து அமரச் சாடை சொன்னாள்.

“இனி எப்பிடி... ஹஜ்ஜுப்பெருநாளெல்லாம்.... நல்லா இருந்திச்சா...”

- நஸீம் வந்து அவர் எதிர்க் கதிரையில் அமர்ந்தான்.

“பரவாயில்ல ஹாஜியார் ஒரு மாதிரி பெருநாள் முடிஞ்சி போச்சி....”

பெருநாள் பண்டங்களுடனும், தேநீர்க் கோப்பைகளுடனும் சகோதரிகள் இருவரும் ஹாஜியாரை உபசரித்தனர். நாட்டு நடப்பு ஊர்ச் செய்திகள் என்று கதைகள் தொடர்ந்து போனது.

“முபாரக் இந்த வீட்டை கட்டி முடிச்சி கிட்டத்தட்ட ஒரு இருவது வருஷமிருக்கும் எல்லியா அஸீமா...?”

ஹாஜியார் ஏதோ ஒன்றுக்கு கொளுக்கி போடுகிறார் போல....

“இருக்கும் ஹாஜியார் நானா. அவரு குருவி சேர்க்கிற மாதிரி சேர்த்து சேர்த்துக் கட்டினது.”

“எனக்குத் தெரியும் சீதேவி மனுஷன். புள்ளயள்ளா உசிரு அவருக்கு. அது சரி.... முபாரக் மகள்மார் இரண்டு பேரும் கிட்ட வாங்க. மருமக்கள்மாரும் வாங்க..”

இது எதற்கான பீடிகை என்று - அஸீமாவைத் தவிர யாருக்கும் புரியவில்லை.

“ஒங்கட உம்மாட ஒரு வேண்டுதலத் தட்ட முடியாம நான் இந்த வீட்ட வெலக்கி வாங்கிட்டன். உம்மா சொல்லுதுலயும் ஞாயமிருக்கு. நீங்க ரெண்டு பேரும் பொம்புளப்புள்ளயளா இருப்பதால, பொறத்தி மனுஷருக்கு வாழ்க்கைப்பட்டிருப்பதால இந்த வீட்ட இரண்டாப் பிரிச்சித் தந்தா.... பிரச்சினை தான்

மிஞ்சும். நாளைக்கு உங்கட பிள்ளைகுட்டியள் கூட காணி வேலி என்று பிரச்சினைப் படக்கூடும். அதனால... உம்மா சொன்னா.... நல்ல வெலக்கி இத வித்துத்தந்து அவட புள்ளயளருக்கு அத சரிசமமாப் பிரிச்சுக் கொடுத்துட்டா, அவட மூச்சு அடங்குற நேரம் நிம்மதியா இருக்கும் என்று. கொஞ்சம் யோசிச்சுப் பாருங்க. இண்டக்கி ஊர் உலகத்துல நடக்கிற கூத்துகள்... உடன்பொறப்புன்னு என்ன தான் பாசம் பொங்கி னாலும் ஒவ்வொருத்தர்ற மனிசிலிருக்கிற எண்ணங்களும் ஒரு காலத்துல சுனாமி போல பொங்கி வரேலுமில்லயா? உம்மாவுக்குத் தேவ... தன்ட பிள்ளையள் இரண்டும் என்னைக்குமே ஒத்துமையாக இருக்கோணுமென்று... அதுக்கு அவங்க ரெண்டு பேரும் தூரமாகி இருக்கிறது நல்லமென்று... கிட்ட இருந்தா முட்டப்பகை என்கிறது உண்மை தானே.

ரமீஸாவும், நஸீமும் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்.

- சின்மைகளும், மருமகனும் எதுவும் புரியாமல் விழித்தனர்.

ஹாஜியார் தொடர்ந்தார்.

“வாற திங்கட்கிழமை.... புள்ளயள் ரெண்டு பேரும் உம்மாவும் என்னோட லோயர் கிட்ட வரோணும். அங்க வச்ச நாங்க எல்லாத்தையும் கிளியர் பண்ணிக்குவம். நஸீம்... இந்த வீட்டிலிருந்து உங்கள நான் அவசரமா அனுப்பமாட்டேன். ஒரு ஆறுமாத காலம் ‘டைம்’ குடுக்கிறன். அதுக்குள்ள ஏதாச்சும் ஏற்பாடு பண்ணிக் கொள்ளேலும்... ஓகே...”

ரமீஸாவுக்கு விளங்கியது. இது உம்மாவின் மதிநுட்பமான வேலை என்று. எந்தக் கருத்தையும் யாரிடமும் வெளிப்படுத்திக் கொள்ளாமல் மிக அமைதியாக, கச்சிதமாக மரூக் ஹாஜியாரின் துணையுடன் சூக்குமமாகச் செயல்பட்டிருக்கிறார்.

அந்த இடத்தில் வேறு யாருக்கும் எதுவும் பேசுவதற்கு எந்தத் தேவையும் இருக்கவில்லை.

ஏனென்றால் மர்கூக் ஹாஜியார் பற்றி அவர்கள் எவரிடமும் தப்பான அபிப்பிராயங்களில்லை. அவர் நீதியானவர், நேர்மையானவர் என்று எல்லோராலும் முத்திரை குத்தப்பட்டவர்.

- சின்னவள் கண்கலங்கினாள்.

தலையை உயர்த்திக் கூரை முகட்டைப் பார்த்தாள். உயரச் சுவருக்கும், கூரைக்கும் இடையே அணில் ஒன்று கட்டிய கூடு, தும்புப் பொதியாத் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது.

“உம்மா அப்ப நீங்க என்னோட என் ஊட்டுக்கு வந்திரிங்க..... ஒங்கள நான் பாரமெடுக்கிறன்....”

“அதெப்படி தங்கச்சி.... இவ்வளவு நாளும் என்னோட தானே உம்மா ஈந்தாங்க.... இனியும் நான் எங்க போனாலும் அவ என்னோடயே இரிக் கட்டும்....” ரமீஸா சொன்னாள்.

அஸீமா எல்லாவற்றையும் கேட்டுக்கொண்டிருந்து விட்டு உள்ளே சென்று ஒரு கடிதத்தைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு வந்தாள்.

“புள்ளயள் ரெண்டு பேரும் என்னோட கோவிச்சுக் கொள்ளத் தேவல்ல. இவ்வளவு காலமும் என்னக் கவனிச்சீங்க. வாப்பா கட்டின இந்த ஊட்டுல வாப்பாட நெனவோட என்ர மிச்சக் காலத்தக் கழிக்கணும் என்று தான் ஆசைப்பட்டேன். ஆனா... அதுக்குக் கொடுப்பின இல்ல எனக்கு. இப்ப நீங்க ரெண்டு பேரும் இந்த ஊட்டிலிருந்து வேற வேற எடத்துல வாழப் போறீங்க. அதனால நான் ஒங்களுக்குப் பாரமாக இருந்து கரச்சல் தர விரும்பல்ல.....”

கடிதக் கவரை ரமீஸாவிடம் நீட்டிய படியே அஸீமா தெளிவாகத் தன் கருத்துக்களை முன்வைத்தாள்.

அது ஒரு நேர்முகத் தேர்வுக்கான கடிதம்.

“முஸ்லிம் மகளிர் விடுதி மேற்பார்வையாளர்”

ரிபாயிய்யா... லேடீஸ் அரபிக் கொலேஜ்
கப்புலத்த,
வெலிகம்....

தகைமை:
விண்ணப்பதாரிகள்
ஏனைய பொறுப்புகள் அற்றவராகவும்
அனுபவமுள்ளவராகவும்,
தேகாரோக்கியமுள்ளவராகவும்
இருத்தல் வேண்டும்.

தங்கள் விண்ணப்பப் படிவம் பரிசீலனைக்கு உட்படுத்தப்பட்டது. இம்மாதம் 25ம் திகதி காலை 10.30 மணிக்கு எமது அலுவலகத்தில் நடைபெறும் நேர்முகப்பரீட்சையில் கலந்துகொள்ளவும்.

தாங்கள் தெரிவு செய்யப்படுமிடத்து பொறுப்பினை ஏற்கத் தயார் நிலையில் வரவேண்டும் எனவும் எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

(யாவும் கற்பனை)

தென் மாகாணத்தில் காலி - கட்டுக்கொடையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட திருமதி மஸீதா புன்னியாமீன் திருமண பந்தத்தில் இணைந்து தற்போது மத்திய மாகாணத்தின் கண்டி - உடத்தலவின்னை கிராமத்தில் வசித்து வருகின்றார்.

கணித, விஞ்ஞான பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியையான இவர், கல்லூரியில் கற்கும் காலங்களிலிருந்தே இலக்கியத்துறையில் ஈடுபாடுமிக்கவராகக் காணப்பட்டார். இவரின் கன்னிச் சிறுகதை 1979ஆம் ஆண்டு 'முஸ்லிம்' சஞ்சிகையில் பிரசுரமானது. அதிலிருந்து நூற்றுக்கணக்கான சிறுகதைகளையும், கவிதைகளையும், கட்டுரைகளையும் இவர் எழுதியுள்ளார். மேலும், தேசிய ரீதியில் பல இலக்கியப் போட்டிகளில் பங்கேற்று பரிசில்கள் வென்றுள்ளார்.

சிந்தனை வட்டத்தின் பணிப்பாளர்களுள் ஒருவரான மஸீதா புன்னியாமீன் தனது அன்புக் கணவர் கலாபூஷணம் புன்னியாமீனுடன் இணைந்து 79 புலமைப்பரிசில் வழிகாட்டி நூல்களை எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். மேலும், 'விஞ்ஞான வினாச்சரம்' எனும் நூலும் இவருடையதே. இலக்கிய ரீதியாக 2000ஆம் ஆண்டு 'இரட்டைத்தாயின் ஒற்றைக் குழந்தை' எனும் நூலினை கலைமகள் ஹிதாயாஷடன் இணைந்து தந்த மஸீதா புன்னியாமீனின் கன்னிச் சிறுகதைத் தொகுதி இதுவாகும்.

காலி - கட்டுக்கொடையைச் சேர்ந்த மர்ஹூம் ஏ.ஆர்.எம். ஹம்ஸா, மர்ஹூமா ஜெஸ்மீமா ஹம்ஸா ஆகியோரின் புதல்வியான இவரின் அனைத்து எழுத்துக்களும் சமூகமயமானவை, யதார்த்தபூர்வமானவை. இவரது முயற்சிகள் மேலும் மேலும் தொடர வாழ்த்துகிறேன்.

- என். செல்வராஜா-
நூலகலியலாளர்,
ஐக்கிய இராச்சியம்

ISBN: 978-955-1779-26-9